

NEDOTKNUTEENÍ

Príbeh jednej knihy

**Čo sa skrýva za pokusmi
o umlčanie jednej knihy**

Dr. Nidal Saleh

Dr. NIDAL SALEH

NEDOTKNUTELNÍ?

Príbeh jednej knihy

Čo sa skrýva za pokusmi o umlčanie jednej knihy

OBSAH

Úvod

Prečo sfalšovali históriu?

Prečo taja chazarský pôvod východoeurópskych židov?

Kto je žid, judaista, judejec?

Bol Ježiš Kristus židom alebo judejcom?

Prečo taja skutočný obsah talmudu?

USA ovláda svet. Kto ovláda USA ?

Aký je štát Izrael? Demokratický alebo teokratický a rasistický?

Antisemitizmus: Sionistický nástroj na zastrašovanie protivníkov

Úvod

V apríli roku 2002 mi vyšla kniha pod titulom „Proč se vraždí v Izraeli - Palestínske memento". Knihu vydalo v českém jazyku, slovenské vydateľstvo „Eko-konzult" a bola distribuovaná v Slovenskej a Českej republike. Kniha rozpráva o Arabsko-Izraelskom konflikte na strednom východe. Pretože mnoho slovenských a českých čitateľov nepoznajú korene tohto konfliktu, kniha opisuje historické pozadie tohto konfliktu, a hlavne podstatu židovskej ideológie z ktorej čerpá sionistická a izraelská politika. Kniha je rešeršného typu a opiera sa o svetovo známe a vážené zdroje, vrátane židovských a izraelských autorov a dokumentov.

11. októbra 2002, sa udiali dve významné udalosti, ktoré nejakým spôsobom navzájom súvisia.

Prvá sa stala v meste Nábluse, v Izraelom okupovanej Palestíne. Bolo to v piatok po obede, moja sestra Šaden sedela s manželom a synom v sklenenej lodžii svojho domu, vyšívala kroj pre synovu nevestu ako svadobný dar a jej manžel MUDr. Jamal Abu Hižle so synom, univerzitným profesorom Saedom, pili čaj. Vonku na ulici sa zastavil pred domom izraelský vojenský voz a z voza vystúpili dvaja izraelskí vojaci, a ponad domový plot namierili svoje automatické pušky na sestrinu rodinu a vypálili sériu guliek. Sestru trafili do hrude a bola na mieste mŕtva, manžel a syn boli ranení a len zázrakom unikli smrti.

Podľa dier v skle lodžie, izraelskí vojaci vypálili viac ako 15 rán, ale nenašla sa v byte ani jedna guľka, pretože vojaci použili, medzinárodne zakázané náboje známe pod menom dumdum, ktoré po zasiahnutí cieľa znovu vybuchnú a rozdrvja sa na malé kúsky. Ani v tele mojej sestry sa nenašla celá guľka, len desiatky malých kovových kúskov, rozmiestnených po celom hrudníku, ktoré roztrhali sestrine vnútorné orgány. Bolo nado všetko jasné, že izraelskí vojaci strieľali, aby zabili.

Moja sestra mala v spomínanom čase nedožitých 62 rokov, mala troch dospelých synov, jednu dospelú dcéru a tri vnučky. Nebola teroristka a nepatrila k žiadnej vojenskej skupine a nikdy nedržala v rukách zbraň ani nehádzala na izraelských vojakov kamene. Bola obyčajná babička, ako tisícky babičiek na svete alebo na Slovensku, sedela doma a vyšívala kroj pre synovu nevestu, ale ho nedokončila a ostal zakrvavený, svedkom brutality a kriminality izraelských vojakov.

O vražde mojej sestry napísalo a odsúdilo ju mnoho svetových novín, vrátane amerických. Pretože tri sestrine deti sú americkými občanmi, o prípad sa zaujímal aj americký prezident Bush a dokonca zavolať izraelského predsedu Šarona a žiadal ho o dôkladné prešetrenie prípadu, čo sa do dnes prirodzene nestalo. Aj Pán Kofi Annan, predseda OSN, sa tiež zaujímal o prípad sestrinej vraždy, pretože jej dcéra Léna je významnou pracovníčkou organizácie UNDP, jednej zo zložiek OSN a tak aj on zavolať Šarona a žiadal o dôkladné prešetrenie prípadu, ale márne.

Slovenské masovokomunikačné prostriedky sa o vražde mojej sestry nezmienili ani jedným slovom!

To je prirodzené, pretože moja sestra je len jednou z palestínskych žien, ktoré skoro každý deň v Palestíne padnú ako obeť izraelských guliek, a stávajú sa bezvýznamnými číslami. Ale o druhej udalosti, ktorá sa stala v deň vraždy mojej sestry, slovenské denníky a slovenská komerčná televízia Markíza, písali a rozprávali.

V tom istom čase, v deň vraždy mojej sestry, 11. októbra, židovské centrum Šimona Wiesenthala vyzvalo ministra spravodlivosti Jána Čarnogurského, aby zakázal moju knihu „Prečo sa vraždí v Izraeli?", ako dielo popierajúce holokaust a šíriace antisemitské predsudky v štýle nacistického denníka Sturmer.

Vedúci strediska Šimon Samuels vo svojom proteste píše, že ospevovanie genocídy a šírenie rasizmu v spomínanej knihe, odporuje hodnotám Európskej únie, kam chce Slovensko v roku 2004 vstúpiť. Centrum Šimona Wiesenthala ďalej apelovalo na slovenské úrady, aby demonštrovali pripravenosť Slovenska vstupu do EÚ tým, že sa otvorene dištancujú od obsahu knihy, vyšetria aktivity autora knihy, Nidala Saleha, vydavateľa Eko-konzult a *zakážu* knihu, ktorú centrum Wiesenthal opisuje ako „nástroj nenávisťi."

Podľa denníka SME zo 14. októbra, 2002: „Minister Čarnogurský, ako povedala Andrea Krajniaková z ministerstva spravodlivosti, však list z Wiesenthalovho strediska zatiaľ nedostal a o spomenutej knihe ešte nemá žiadne informácie. Len čo list doručia ministerstvu, ktoré nie je podľa slovenského právneho poriadku orgánom činným v trestnom konaní, neostane iné, len ho odovzdať

Generálnej prokuratúre, ktorá môže podnet vyšetriť. V tomto čase, ani predseda Ústredného zväzu židovských náboženských obcí František Alexander o knihe nevedel „nič bližšie“. Antisemitizmus, ako ďalej denník SME uvádza, či popieranie holokaustu je na Slovensku trestným činom.

Minister Čarnogurský neskôr odovzdal protestný list Wiesenthala slovenskej generálnej prokuratúre a prípad je stále v rukách slovenskej prokuratúry.

Komerčná televízna stanica Markíza sa tiež aktívne zapojila do prípadu a vo svojich správach, informovala verejnosť o Wiesenthalovom protestnom liste. Reportérka Markízy, navštívila vydavateľa pána B. doma a medzi dverami žiadala kópiu knihy. Keď ju pán B. pozval dnu do bytu, odmietla s tým, že nemá čas, ale nebránilo jej vyhlásiť v televízii, že vydavateľ sa odmietol do kamery vyjadriť. Ďalej Markíza urobila rozhovor so slovenským generálnym prokurátorom a žiadala ho o vyjadrenie k tomuto prípadu. Nedá sa mi na tomto mieste nespomenúť, že tá istá Markíza, nedávno z úst svojej pražskej reportérky Lenky Tichej, ktorá opisovala arabov žijúcich v Európe takto: „90 % arabov žijúcich v Európe sú obchodníci s drogami a zvyšok sú veksláci“, čo prakticky znamená, že všetci Arabi, ženy, deti, muži, nech sú doktori alebo inžinieri, podnikatelia alebo veľvyslanci, žijúci v Európe, patria do jednej z týchto dvoch skupín. **Ak toto nie je rasizmus a antisemitizmus**, potom čo to je? Markíza sa odmietla za tento nehorázny výrok ospravedlniť. „Sebe ružou a druhým kameňom“ to je moderný nástroj demokracie.

Knihu „Proč se vraždí v Izraeli?“ čítalo niekoľko tisíc slovenských a českých občanov, právnikov, policajtov, historikov, novinárov aj obyčajných ľudí a našla u nich veľký ohlas a cez túto knihu som si vytvoril veľmi široký okruh slovenských a českých priateľov. Všeobecná reakcia bola, „konečne čítame niečo z druhej strany“.

Sionistickým kruhom sa zrejme nepáči, že v mojej knihe sa nenašlo nič protizákonného a preto sa obrátili aj na ministra kultúry slovenskej republiky, aby promptne a rázne vystúpil proti knihe a proti autorovi knihy.

Jaro Franek, z ústredného zväzu židovských náboženských obcí v SR, vysokoškolský učiteľ a niekdajší šéf Rady STV, písal „apel na ministra kultúry“ a ten istý obsah vyšiel ako článok v týždenníku Domino fórum 2/2003, pod názvom „Antisemitizmus za štátne peniaze“. Pretože článok obsahuje toľko lží a výmyslov, uvedieme ho celý ako vyšiel v židovskej internetovej strane www.chaverim.sk. Tak isto uvedieme článok pána Franeka ktorý vyšiel na tej istej strane ako komentár k mojej knihe, aby sme ukázali s akou aroganciou sa sionisti stavajú k druhým, ktorí sa odvážia mať odlišný názor ako oni. Meč „antisemitizmus“ smelo vytasia proti protivníkovi a čakajú, aby im vládna moc vyšla v ústrety, ako verný služobník, a pomohla zlikvidovať protivníka. Pod záštitou „antisemitizmu“ dali sami sebe právo beztrestne robiť a hovoriť všetko kedykoľvek a komukoľvek, pretože si myslia, že sú nedotknuteľní.

Apel pána Franeka na ministra kultúry:

„Vydávanie antisemitskej literatúry na Slovensku má svoju novodobú históriu. Antisemitské články sa v menšej miere objavovali už pred rokom 1989, ich výrazný nárast nastal po nežnej revolúcii. Je to pochopiteľné, sloboda písania sa dá, tak ako mnoho iných vecí, aj zneužiť. Zvykol som si na bulvárne antisemitskú *Zmenu*, ktorú som síce už niekoľko rokov nečítal, ale verím, že ostala verná svojmu zameraniu. Na čo si však stále neviem zvyknúť je vždy znovu sa opakujúci antisemitizmus na stránkach Literárneho týždenníka. Zlomyseľnosť redakcie Literárneho týždenníka hraničí s podlosťou. Je to silné slovo, ktoré v predchádzajúcej vete s plným vedomím jeho významu používam. Impulzom k napísaniu tohto článku je krátka recenzia knihy palestínskeho autora RNDr. Nidala Saleha, CSc. Proč se vraždí v Izraeli. Autorom recenzie (LT c. 43/2002) je Andrej Strýcek. Rád by som čitateľovi predstavil najprv samotné dielo Nidala Saleha.

Kniha N. Saleha vyšla ako jediný produkt vydavateľstva Eko-konzult. Na Slovensku sa stala známou po protestoch Centra Šimona Wiesenthala v Paríži, o ktorom informovali slovenské médiá v polovici októbra. Za zmienku stojí aj skutočnosť, že kniha je písaná v češtine, aj keď autor spomína svoj slovenský pas a trvalý pobyt na Slovensku. Čo je obsahom Salehovej knihy?

Je to príručka, prípadne zbierka antisemitských predsudkov, povier a šialených výrokov. Čiastočne

pochádzajú zo stredoveku, čiastočne sú novšieho dátá. Zbierka nie je kompletná, chýbajú napr. zmienky o potrebe kresťanskej krvi na prípravu macesov alebo zmienky o zodpovednosti Židov za šírenie cholery. Napriek tomu sa v celej knihe nesie duch stredovekých povier. Niekoľko krátkych ukážok:

Talmud obsahuje pasáže, ktoré otvorene urážajú Krista a kresťanskú vieru. Je v ňom mnoho neslušných nadávok a ošklivých prívlastkov adresovaných Kristovi. Zakaždým, keď sa zmieni jeho meno sa pridá „nech meno ohavného zmizne naveky“, alebo „jeho trest v pekle bude utopenie vo vriacich výkaloch.“ V preklade do angličtiny a iných jazykov boli tieto pasáže vyškrtnuté...(str. 67)

Židovské hnutie Habbad je veľmi rozšírené. V Izraeli patrí k šovinistickému hnutiu Hassidu. To vydalo knihu s názvom Hatánie, ktorá bola rozmnožená v Izraeli a vo veľkom distribuovaná. Nežidov popisuje ako satanské tvory, ktorí v sebe nemajú nič dobrého. Podľa nej sa nežidovské embryo výrazne líši od židovského. Existencia nežidov nie je potrebná. Všetko, čo je na zemi má len jeden cieľ, slúžiť židom. (str. 68)

Ruský cár Nikolaj I. bol označený za diktátora a antisemitu, pretože vydal niekoľko tzv. antižidovských zákonov. Ktoré? Nepriateľom rabínov sa stal práve preto, že vydal zákony, ktoré zakazovali židov potrestať a popraviť na rozkaz rabínov. (str. 66)

Nidal opakuje aj stredoveké osočovania o tom, že vražda Nežida nie je pre Židov hriechom, že Nežidom možno ubližovať, treba ich klamať, podvádzať a že zabiť Araba je priamo povinnosťou Žida. Keď Žid znásilní nežidovskú ženu, tak trest si zasluhuje ona a nie ten čo ju znásilnil, takáto je Nidalova interpretácia Talmudu a iných židovských zdrojov. Citáciou podobne šialených výrokov by sa dalo zaplniť niekoľko strán a rád by som uistil čitateľa, že som ani zďaleka „nevyčerpal“ repertoár.

Myslím, že dejiny antisemitizmu by mohli byť aspoň v hrubých rysoch priemerne vzdelanému človeku známe. Isteže, nie každý vie o procesoch, ktoré v minulosti viedli Židia na obranu Talmudu pred podobnými nezmyselnými ohováraniami. Snáď len málo ľudí dnes vie o procese rabína Jozefa Samuela Blocha (1850-1923), ktorý viedol proti známemu pražskému antisemitovi, profesorovi Augustovi Rohlingovi. Len niekoľko stručných faktov k tomuto procesu: Rohling v druhej polovici 19. storočia tvrdil niečo podobné ako Nidal dnes, dokonca je dôvod domnievať sa, že Nidal z Rohlinga čerpá. Rabi Bloch (ríšsky poslanec za obvod Florisdorf pri Viedni) verejne obvinil Rohlinga z klamstva a z toho, že v živote neprečítal ani jednu stránku Talmudu. Rohling sa v postavení profesora musel brániť, inak by ho suspendovali. Zažaloval Blocha. Tak sa začal dlhý a dramatický proces medzi Rohlingom a Blochom. V jeho priebehu sa niektorí zo súdnych znalcov naučili hebrejsky a prečítali množstvo kompletných traktátov babylonského aj jeruzalemského Talmudu. Bloch dbal o to, aby súdni znalci boli kresťania. Aj vlastného advokáta si vybral kresťana, kolegu z poslaneckej snemovne Dr. Jozefa Koppa. Dr. Kopp bol síce politickým odporcom Dr. Blocha, avšak bol známy ako mimoriadne charakterný človek a to bolo pre Blocha podstatné. Kopp sa ukázal byť skvelým, inteligentným, ale krajne nedôverčivým žiakom.

Výsledkom bolo, že Kopp pod Blochovým vedením študoval 2 roky po 5 hodín denne (!) Talmud a počas letných mesiacov obchádzal nemecké univerzity, kde kontroloval Blochové preklady a uzávery pomocou kresťanských znalcov Talmudu. Po dvoch rokoch procesu (za monarchie to bola veľmi dlhá doba) v júli 1885 dodávajú súdni znalci (Bloch presadil kompletne kresťanský zbor znalcov) preklad 400 pasáží Talmudu v rozsahu asi 190 strán. Z prekladov bolo jasné, že Rohling chybné prekladá, chybné interpretuje, neúplné cituje alebo otvorene klame. Zasadanie súdu bolo stanovené na 19. novembra 1885. 21. októbra sa Rohling nečakane obracia na Ministerstvo školstva a žiada ročné študijné voľno. Ministerstvo trvá na tom, aby najprv ukončil svoj proces. Rohlingovi advokáti náhle ponúkajú Blochovi zmier. Bloch odmieta. Koncom októbra Rohling jednostranne sťahuje svoju žalobu a tým de facto vyslovuje sám nad sebou rozsudok. Súd mu uložil náhradu všetkých súdnych výdavkov a Ministerstvo školstva ho vyzvalo, aby opustil miesto univerzitného profesora.

Bol by to všetko pekný happy end spred 120-tich rokov, keby sa medzičasom celá história viackrát neopakovala. Množstvo antisemitskej literatúry vychádzalo za éry nacizmu a jeden z najpublikovanejších autorov bol, kto iný, profesor židovských starožitností, katolícky kňaz Augustín Rohling. Vychádzal aj u nás počas éry Slovenského štátu 1939 - 45.

Na podobnú literatúru nadväzuje najnovšia kniha na Slovensku trvalé žijúceho palestínskeho autora

Nidala Saleha. Nechcem na tomto mieste diskutovať otázku správania sa Palestínčanov u nás, ich príspevku k spolužitiu s miestnym židovským obyvateľstvom. Aký mali dôvod napadnúť nás, tunajších Židov? Má byť intifáda rozšírená aj na územie Slovenska, prípadne Českej republiky?

Osobne sa domnievam, že kniha ktorá vyšla v češtine je určená pre susednú českú republiku, ale vydavatelia knihy sú si dobre vedomí toho, že v českej republike by im hrozil trestný postih, zatiaľ čo na Slovensku je šírenie antisemitizmu trestné len podľa litery zákona, v praxi vôbec nie.

Nie je v mojej moci zastaviť vydávanie a propagovanie štvavých antisemitských hanopisov. Mám len možnosť apelu. Využívam ho, aby som apeloval na pána Rudolfa Chmela, ministra kultúry Slovenskej republiky. Vážený pán minister, nedávajte subvenciu Literárnemu týždenníku, to je jediné, čo sa ľudí v tejto redakcii dotkne. Všetko ostatné cynicky odmietnu, všetkému ostatnému sa vysmejú.

Mal som možnosť diskutovať s nimi o antisemitských článkoch uverejňovaných v LT v minulosti. Zastavením subvencie pre Literárny týždenník môžete vyjadriť svoj odmietavý postoj k článkom, ako bola naposledy (?) recenzia Andreja Strýceka, čítanie zo Saleha: ... Podstata sionizmu spočíva v židovskej vierouke - v Talmude, ktorý jednoznačne rozčleňuje ľudskú pospolitosť na Židov a Nežidov, čiže Gójoy."

Jaro Franek, 2. januára 2003

Článok pána Franeka ako vyšiel na internetovej strane www.chaverim.sk

Podľa obchodného registra na internete je vydavateľstvo Eko-konzult založené len pred niekoľkými mesiacmi (26. 6. 2002). Jeho konateľom je Bratislavčanka Žaneta Habalová. Teoretický je možné, že napriek krátkemu času existencie vydavateľstva bude proti nej vedené trestné stíhanie pre podozrenie z viacerých trestných skutkov, ktoré vydavateľstvo spáchalo vydaním knihy palestínskeho autora RNDr. Nidala Saleha, CSc. Nidalova kniha má ďalšie podtitulky, ktoré plne vystihujú celý jej obsah: „O čo v skutočnosti ide v Izraeli?", „Sionizmus legendy v službách koloniálnej politiky", „Kto sú obeť a kto teroristi"

Kniha sa „zviditeľnila" po proteste Centra Simona Wiesenthala v Paríži, o ktorom informovali slovenské médiá v polovici októbra. Za zmienku stojí aj skutočnosť, že je písaná v češtine, aj keď autor spomína svoj slovenský pas a trvalý pobyt na Slovensku.

Samotnú knihu možno charakterizovať ako partikulárne antisemitské kompendium. Nie sú v nej zhrnuté všetky antisemitské predsudky. Môžem potvrdiť, že autor vôbec neargumentuje niektorými staršími stereotypmi, napr. o potrebe kresťanskej krvi na prípravu macesov, alebo o zodpovednosti židov za šírenie cholery. To je však asi všetko, čo sa dá v prospech Nidalovej knihy napísať.

Prvá kapitola knihy má názov: *Starý zákon - legenda alebo história?* V nej vysvetľuje autor primitívnosť Starého zákona. Podľa Nidala židia celú Bibliu opísali od starších národov, nič v nej nie je originálne. Jediní pôvodní obyvatelia Palestíny sú Palestínčania. Jedna z najdôležitejších postáv Biblie je Abrahám, typický beduínsky šejk. Nidal popisuje Abrahámov život, pričom pridáva vlastné komentáre. Napr.: Tuná Abrahám svojmu sluhovi hovoril: Polož svoju ruku pod moje bedrá. (Poznámka: židia prisahali držaním svojich genitálií), aby som ťa zaprisahal pred pánom bohom neba a zeme...

Napokon, podľa Nidala je celý Starý zákon popisom smilnenia, falšovania a vraždenia jeho hlavných postáv. Samotný Mojžiš je zjavný Egyptan, dá sa však pripustiť, že vôbec nejestvoval. Popis prvých deviatich z desiatich egyptských rán sa končí krátkym resumé, citujem:

Všetka tá hrôza autorom biblie a ich krvilačnému bohu nestačila. Svoju nenávisť preto obrátili tiež na deti. O polnoci Pán zabil všetky prvorođené v egyptskej zemi...

Podobnými ukážkami by sa dalo zaplniť veľa strán, ale všetko smeruje len k jednému: židia nemajú nárok na Palestínu, ktorá patrí pôvodnému palestínskemu ľudu, treba dodať, že pod Palestínou myslí aj Izrael.

Svoju „nestrannosť" a „objektívnosť" naplno rozvinul Nidal v druhej kapitole, kde je okrem množstva iných pokladov ducha napísané: Talmud obsahuje pasáže, ktoré otvorene urážajú Krista a kresťanskú vieru. Je v ňom veľa neslušných nadávok a ošklivých prívlastkov adresovaných Kristovi.

Po každej, keď sa pripomína jeho meno sa pridá „nech meno ohavného zmizne naveky“, alebo jeho trest v pekle: bude utopený vo variáciach výkaloch“. V preklade do angličtiny a iných jazykov boli tieto pasáže vyškrtnuté... (str. 67)

Židovské hnutie Habbad je veľmi rozšírené. V Izraeli patrí k šovinistickému hnutiu Hassidu. To vydalo knihu s názvom Hatánie, ktorá bola rozmnožená v Izraeli a vo veľkom distribuovaná. Nežidov popisuje ako satanské tvory, ktorí v sebe nemajú nič dobrého. Podľa nej sa nežidovské embryo výrazne líši od židovského. Existencie nežidov nie je potrebná. Všetko, čo je na zemi má len jeden cieľ, slúžiť židom. (str. 68)

Ruský cár Nikolaj I, bol označený za diktátora a antisemitu, pretože vydal niekoľko tzv. antižidovských zákonov. Ktoré? Nepriateľom rabínov sa stal práve preto, že vydal zákony, ktoré zakazovali židom potrestať a popraviť na rozkaz rabínov. (Str. 66)

V ďalšom sa opakujú stredoveké antisemitské osočovania o tom, že vražda Nežida nie je pre Židov hriechom, že Nežidom možno ubližovať a že zabiť Araba je priamo povinnosťou Žida. Keď Žid znásilní nežidovskú ženu, tak trest si zasluhuje ona a nie ten kto ju znásilnil, takáto je Nidalova interpretácia Talmudu a iných židovských zdrojov. Citáciou podobne šialených výrokov by sa dalo zaplniť niekoľko strán a rád by som uistil čitateľa tejto recenzie, že som ani zďaleka „nevyčerpal“ repertoár šialených Nidalových výrokov a citácií.

Na záver ostáva len otázka legislatívnych postihov. Podľa laického presvedčenia autora recenzie kniha S. Nidala spĺňa podmienky žalovateľnosti vydavateľa. Avšak cesta od podania podnetu na trestné stíhanie až k vyneseniu spravodlivého rozsudku je na Slovensku veľmi dlhá, miestami dokonca slepá.

V tejto súvislosti nemožno nespomenúť fakt, že antisemitské vydavateľstvo Agres (okrem iného vydalo aj Protokoly sionských mudrcov), respektíve konateľ Agresu Martin Savel je už 12 rokov trestne stíhaný (proces začal ešte počas jestvovania spoločného štátu) a napriek enormnej dĺžke procesu nie sú najmenšie vyhliadky na jeho ukončenie. Vo svetle predchádzajúcej skutočnosti je ťažké predpokladať, že by v prípade Nidalovej knihy mohol nastať iný vývoj.

Pred štyrmi rokmi informovala delegácia ÚZŽNO vtedy nastupujúceho ministra spravodlivosti SR Jána Čarnogurského o nemožnosti dovoliť sa spravodlivosti v prípade procesu s vydavateľstvom Agres. Dnes je na mieste ministra spravodlivosti najmladší člen slovenského vládneho kabinetu Daniel Lipšič. Ministra Lipšica budeme v dohľadnom čase informovať o neukončenom procese s vydavateľstvom Agres aj o nedávno vydannej knihe vydavateľstva Eko-konzult.

Jaro Franek, 26. októbra 2002

Ihneď na začiatku by som chcel ukázať na niektoré klamstvá, ktorých sa pán Franek dopustil:

- Vydavateľstvo Eko-konzult existuje na Slovensku už niekoľko rokov a nie niekoľko mesiacov.
- To čo hovoril pán Franek, že „Kniha N. Saleha vyšla ako jediný produkt vydavateľstva Eko-konzult“ je čistá lož pretože vydavateľstvo Eko-konzult vydalo pred touto knihou desiatky kníh.
- Vydavateľstvo Eko-konzult nepozná žiadnu pani Habalovú, ktorú Franek uviedol ako konateľku Eko-konzultu.
- Každý, kto čítal moju knihu vie, že výroky z Talmudu, ktoré som uviedol, nie sú mojou osobnou interpretáciou ani som ich nečerpал od nijakého Rohlinga, ale od váženého židovského a izraelského občana, profesora Shahaka.
- Kniha profesora Shahaka, z ktorej som čerpal, je každému dostupná, pretože bola vydaná v mnohých svetových jazykoch aj v angličtine. Bola vydaná v Londýne aj v USA a ani v jednom štáte nebola zakázaná.
- Je to zarážajúce, že páni od Wiesentala a pán J. Franek tuto skutočnosť zatajili, lebo veľmi dobre vedia, že nikto na svete nemôže viniť profesora Shahaka, žida a izraelského občana z antisemitizmu. Profesor **Israel Shahak** nebol totiž hocikto, bol profesorom univerzity a predseda izraelskej komisie pre ľudské práva.
- **Každý kto čítal moju knihu vie, že som nikde nespochybňoval holokaust.**
- Nie som historik európskych dejín a nie som expert na holokaust. Vo svojej knihe som uviedol citát amerického Žida a váženého historika dr. Lilienthala, že sionisti zneužili holokaust pre

svoje politické zámery.

- **Nemôže ma nikto osobne viniť z antisemitizmu a to z jednoduchého dôvodu, lebo ja sám som pravý a čistý Semita** a nepochádzam z nesemitského chazarského pôvodu ako tí, ktorí ma obvinili.
- Som plnoprávny slovenský občan palestínskeho pôvodu a nie som Palestíнец trvalo žijúci na Slovensku ako uviedol pán Franek. Poznámka pána Franeka o rozšírení palestínskej intifády na Slovensku, je podlá a zákerná.

Človeka napadá legitímna otázka:

- Prečo sionistické kruhy sa tak boja jednej knihy a prečo ju chcú za každú cenu umlčať?
- Čo chcú skrývať a čo sa boja odhaliť?
- Čo ich v tej knihe nahnevalo, že sa odvážili tak nešikovne klamať a predstierať?

Podľa môjho sukromného názoru, sionistické kruhy sa boja a obávajú:

1. Odkryť skutočnosť, že bola z politických a teologických dôvodov sfalšovaná história.
2. Odkryť chazarský nesemitský pôvod východoeurópskych židov.
3. Odkryť rasistickú ideológiu židovského fundamentalizmu. Na jej základe totiž stojí sionistická a izraelská politika.
4. Odkryť pravú šovinistickú tvár izraelského štátu.
5. Odkryť skutočnosť, že sionisti obchodujú so životmi židovských obetí a zneužívajú holokaust pre svoje politické záujmy.
6. Odkryť skutočnosť, že cez ich ekonomický, politický a mediálny vplyv manipulujú politiku USA, aby slúžila ich záujmom a záujmom židovského štátu Izraelu.

PREČO SFALŠOVALI HISTÓRIU?

Priznám sa, že človek sa veľmi ťažko zriekne toho, čo mu sto rokov bolo vštepované do podvedomia. História nás učí a dáva veľa príkladov, že ľahko sa dá vštepiť lož a nepravda do podvedomia ľudstva a potom len veľmi ťažko a dlho sa ľudia vzdávajú tejto lži a nepravdy a prijímajú nové fakty. Poznáme napríklad ako sa postavila cirkev proti Galileimu a jeho výkladu o vesmíre. Od r. 1613 Galilei obhajoval otvorene Koperníkovo učenie o heliocentrickej sústave. Podľa neho sa Zem pohybuje a krúži okolo slnka, a teda Zem nie je stredobodom vesmíru. Podľa Galileia mala prírodu skúmať veda na základe skúsenosti matematiky, kým v náboženskej oblasti sa mala uplatňovať viera a poslušnosť. Sväté officium pokladalo jeho názor za kacírsky, lebo cirkev videla v Galileiho výklade ohrozenie svojej mocenskej pozície a tak pápež Pavol V. vyzval talianskeho matematika, filozofa a fyzika, aby sa zriekol „omylov“ svojho vedeckého výkladu vesmíru. Ale fakty zostanú faktami a nové vedecké poznatky čoraz väčšmi spochybňovali starý kozmologicko-náboženský obraz sveta a potvrdili Galileiho výklad.

Starý zákon biblie bol dlho hlavným zdrojom informácií, o starodávnych dejinách stredného východu.

Dlhé stáročia ľudstvo číta a počúva príbehy z biblie a tieto príbehy boli vštepované do podvedomia ľudí ako absolútna pravda. Ako deťom pred spánkom, nám naše babičky rozprávali krásne príbehy o kráľovi Dávidovi a kráľovi Šalamúnovi a o ich nádherných rozprávkových kráľovstvách, o izraelskom silákovi Samsonovi, o izraelskom vyvolenom národe. Obrovská mašineria pracovala, na tento úkol boli utratené veľké peniaze. Filmy, divadlá, knihy vo všetkých jazykoch boli vydané na túto tému. Moderní falšovatelia histórie ako sú Alt. A. Albright, W. F. Not, M. Bright, J. a iní **interpretovali históriu tak, aby bola v súlade s biblickým textom a tým vytvárali vymyslenú minulosť a históriu biblického Izraelu.**

Príchod epochy veľkých archeologických objavov hlavne v druhej polovici dvadsiateho storočia, v Iraku, Sýrii, Palestíne a Egypte a objavenie mnohých dokumentov, ktoré nám zanechali Sumeri, Babylončania, Asýrčania, Kanaánci, Egyptania a iní, nám dalo mnoho nových informácií, nových faktov, vyjasnilo a odkrylo mnoho tajomstiev. Tiež veľký pokrok v antropologických, sociálnych a filologických vedách pomohol v budovaní jasnejšieho a dokonalejšieho obrazu o minulosti starej Palestíny. To všetko otriaslo celú obrovskú horu výmyslov a nepravd, ktoré boli po dlhých rokoch nazhromaždené a vykonštruované. Sionistické kruhy a ich priatelia na západe sa postavili proti novým faktom a použili všetky spôsoby na ich umlčanie. Príbeh doktora Thomasa Thompsona je jedným z mnohých príkladov nekalých spôsobov, ktoré boli použité na umlčanie pravdy.

Thomas L. Thompson, je americký občan, profesor archeológie a špecialista na biblické štúdie. Thompson učil na rôznych univerzitách v USA, ako je univerzita Markwitt v meste Milwaukee, a dnes učí na kopenhavnskej (Kodanskej) univerzite v Nórsku. Pre svoje odvážne vedecké poznatky, ktoré neboli prijateľné pre určité kruhy, **bol z postu profesora univerzity v USA vylúčený** a pred ním zavreli americké univerzity svoje brány. Aby sa uživil pracoval ešte s jedným kolegom ako natierač bytov (pozn.: Nepripomína nám to totalitnú minulosť v Československu?). Po dvoch rokoch v tejto brandži bol prijatý ako profesor teológie a histórie najprv v Nemecku a neskôr v Nórsku, kde robí dodnes. Vo svojej novej knihe (The bible in history. How writers create a past, čo v preklade znamená: „Ako spisovatelia tvorili minulosť“). Vydalo: Jonatan cape, London, r. 1999, prekladal do arabčiny, Adnan Hasan, vydal Kodmus, Damašek, rok 2001, str. 367, 338, 339), opisuje geografiu Starej Palestíny od skorej bronzovej doby a vysvetľuje vplyv podnebia a kvantitu dažďa na počet obyvateľstva, na politické, ekonomické a sociálne usporiadanie obyvateľstva starej Palestíny.

Veľká storočná suchota, ktorá postihla Palestínu a okolie, koncom trinásteho storočia pred. n. l. mala veľký vplyv na posun a počet obyvateľstva Palestíny na jednej strane a na ich ekonomické, sociálne a politické usporiadanie na strane druhej.

Historická Palestína - možno ju geograficky pokladať za juh Sýrie. V histórii sa volala rôznymi menami, ako je (horné Ratno), Kanáchy alebo Kanaán, ako bolo uvedené v egyptských dokumentoch a v biblii. Pod menom Palestíny je známa od asýrskeho obdobia. Sám grécky historik Herodes použil toto meno a pod tým menom ju poznáme v modernej dobe a aj britský mandát použil meno Palestíny.

Historická Palestína sa skladala z rozmanitých, oddelených geografických oblastí, rovina na východnom pobreží Stredozemného mora, úrodná rovina po pobreží rieky Jordánu, púštna oblasť medzi arabským a Sinajským polostrovom a medzi nimi hornaté lesnaté oblasti, hornej a dolnej Galileji, hory Al-karmelu, vrchy Samárie a Judejské vrchy. Táto rozmanitosť ovplyvnila ekonomické a politické usporiadanie obyvateľstva a zabránila, aby v starej Palestíne vznikol centrálny politický celok.

Preto sa historická Palestína skladala z malých od seba oddelených miest, dedín a osád, ktoré nikdy neboli jednotné a nedokázali vytvoriť jeden celonárodný politický a ekonomický útvar. Z toho dôvodu nebolo tam miesto pre celonárodné kráľovstvo, pod menom Šalamúna alebo niekoho iného. (Tamtiež, str. 279, 280, 284-292).

Keith Whitelman potvrdzuje skutočnosť, že všetko čo bolo predpokladané o existencii biblického Dávidovho a Šalamúnovho kráľovstva, dnes vo svetle nových historických dokumentov a vedeckých poznatkov, nenávratne zmizlo. (Keith Whitelman, The invention of ancient Israel, The silencing of Palestinian history, arabský preklad, vydalo: Kadmos, Sýria).

Tak isto túto skutočnosť potvrdzuje Davies Philip vo svojich publikáciách a tvrdí, že biblický Izrael je ďaleko od historickej skutočnosti a dodáva, že v historických dokumentoch objavených v Egypte, Sýrii a Mezopotámii **sa nenašiel ani len jeden jediný náznak o existencii biblických kráľovstiev** a pýta sa, ako je to možné, aby v takých rozsiahlych dokumentoch, ktoré podrobne opisovali historické deje v oblasti, chýbala akákoľvek informácia a celkom mlčala o takých kráľoch a kráľovstvách, keby naozaj existovali ako nám ich biblia opísala? Všetky výhovorky, ktoré **sa** nám pokúsili niektorí biblickí vykladači servírovať, aby zdôvodnili toto mlčanie neobstoja pred vážnou kritikou. (Davies Philip „House of David built on sand: „The sin of the biblical maximizers" Biblical Archeology Review 20: 54-4. Tiež Davies Philip: In search of ancient Israel, Sheffield: JSOT)

Historické dokumenty a vykopávky posledných rokov ďalej dokázali, že historická Palestína nikdy nebola jednotná a spoločne tu nažívalo viac mestských štátikov a útvarov rôznych odlišných etnických skupín a tak nikdy Izraeliti ani iné etnikum nemohlo dominovať v Palestíne. Seriózne štúdie potvrdili, že Palestína od železnej doby sa skladala z miešaných etník a v asýrskej dobe bola ešte rôznorodejšia.

Dokázali tiež, že v celej Palestíne v dobe údajného židovského kráľovstva, sa rozprávalo viacerými rôznymi odlišnými rečami a hebrejská reč biblie nebola jedna z nich, lebo bolo dokázané, že je rečou neskoršej perzskej doby. (Tompson, tamtiež)

Bohovia Palestíny boli tak isto rôznorodí a spadali do mozaiky celého blízkovýchodného vierovyznania. Ľudia v Palestíne uctievali sýrskych, egyptských, asýrskych a babylonských bohov. Od bronzovej doby boh ÉL, bol dominantným bohom a otec všetkých bohov, spolu so svojou družkou bohyňou Ištar alebo Ašíra, bohyňou neba. Známy boh Bal, bol Elovým zástupcom a exekútorom. Spolu s bohyňou Ašírou zodpovedali za úrodu, plodnosť a smrť. Každá oblasť uctievala okrem Éla ešte jedného boha, napríklad v Izraeli a v Galileji uctievali Jahve a na južnom pobreží uctievali boha Dežena a v Judei súťažili obaja bohovia Bal a Jahve. Bohovia ako sú Moloch, Kmoš Hathur, Amon a iní tiež boli v Palestíne uctievaní. Takí rôzni ako ľudia v Palestíne, boli aj ich bohovia, rôzne národy etnických skupín uctievali rôznych bohov. (Thompson, tamtiež str. 279, 280, 284-292).

„Biblický Izrael nikdy v skutočnosti neexistoval, je to výplod fantázie biblických pisateľov" tvrdí Thompson. Historický Izrael podľa Thompsona, sa zakladal v oblasti Samaryských vrchov, po vzniku výroby olivového oleja, behom deviateho storočia pred n. l. Obyvatelia tohto zoskupenia pochádzali hlavne z údolia Jordánu, ktorí sa vysťahovali po spomenutej veľkej suchote, a nie sú v žiadnom prípade biblickí izraeliti. Lesnaté hory boli postupne vyrúbané na drevo, a vyvezené hlavne do Egypta, kde sa rapídne rozvinula lodná výroba. Miesto lesnatých stromov boli vybudované terasy, na ktorých sa pestovali olivové stromy. Vystavali sa malé dediny a osady, a oveľa neskôr sa vytvoril centrálny štátik. Zo starých historických dokumentov sa dozvedáme, že prvá rodina ktorá vládla tomuto malému štátu nosila meno „rodina Omri". Tento Izraelský štátik, nemá s biblickým „Izraelom" nič spoločné, a historické dokumenty ukázali, že nikdy nebol celkom samostatný, ale spadol do sfér politického a vojenského protektorátu cudzích veľmocí, najprv Asýrie a neskôr Babylonu". (Thomson, tamtiež)

História Judejských vrchov sa vyvinula inak a samostatne. Judejské vrchy, ktoré ležia na juhu Beitlahmu až do Hibronu, boli neobývané, a počas veľkej suchoty na konci trinásteho storočia pred n. l.

boli zdrojom výživy pre pastierskych nomádov. Obývanie týchto vrchov sa začalo až v desiatom storočí pred n. l., ako malé bezvýznamné roztrúsené osady. Osídľovanie Judejských vrchov umožnilo až v polovici deviateho storočia pred n. l., zakladanie terás a pestovanie olivových stromov na miesto vyrúbaných lesnatých stromov. Mesto Lachiš hralo dominantnú politickú úlohu v tejto oblasti a organizovalo osídľovanie pastierskych nomádov v nej. Koncom deviateho storočia pred n. l., Judejské vrchy s hlavnými centrami mesta Lechišu a Hibronu, sa stali dôležitým producentom olivových produktov. Historické dokumenty tiež potvrdili, že obyvatelia Izraelu na Samárijských vrchoch a obyvatelia Judei nepochádzajú zo spoločného etnika a nemali spoločnú ideológiu a naopak mali nepriateľský vzťah, odlišné záujmy a ideológiu. (Thompson, tamtiež)

Thompson ďalej tvrdil, že **v tejto dobe sa nedalo v žiadnom prípade hovoriť o meste Jeruzalem.**

V období údajného biblického Dávidovho a Šalamúnovho kráľovstva, Jeruzalem bolo malé bezvýznamné mesto a nikdy pred siedmym storočím pred. n. l. nehralo v Palestíne dominantnú úlohu a nemohlo byť hlavné mesto žiadneho kráľovstva. **Biblický Izrael nebol odraz politického, sociálneho a historického útvaru, ale teologický výplod biblických vyprávačov.** (Thompson, tamtiež, str. 293).

Mestá ako sú Gaza, Hibron, Lachiš, Bejt-Šein, Magdo, Ašdúd, Asqalan, hrali v desiatom storočí pred n. l. významnú rolu v Palestíne, ako dôležité obchodné centrá hlavne po rozvoji lodnej výroby v Egypte a Fenícii. (Thompson, tamtiež)

Mesto Jeruzalem sa rapidne zväčšilo v siedmom storočí pred. n. l. až po páde a zničení mesta Lachiš asýrskymi vojskami. Až potom Jeruzalem mohol hrať dôležitú alebo dominantnú úlohu, ktorá trvala viac ako päťdesiat rokov. Jeruzalem na začiatku šiesteho storočia pred n. l. stratil svoju samostatnosť a dostal sa pod vládu Babylončanov. Veľká časť jeho obyvateľstva boli deportovaní a iní boli miesto nich nast'ahovaní.

Napriek tomu, že medzi dokumentami z tal-alAmarne v Egypte sa našli niektoré listy z konca štrnásteho a začiatku trinásteho storočia pred n. l., v ktorom si egyptský Faraón dopisoval s nejakým Abdo Hafa, vládcom, malého mesta menom Jeruzalem, ale o tom meste nič, absolútne nič, nevieme, ani nevieme kde sa nachádzalo. Vykopávky mesta Jeruzalema alebo Uršelim zo železnej doby, na hore Ufel, ktoré objavil Kenion roku 1967 pred arabsko-izraelskou vojnou, nedáva nám žiadne pozostatky z neskoršej bronzovej doby. Dokumenty, ktoré máme k dispozícii, potvrdzujú, že známe mesto Jeruzalem alebo Uršelim, nehralo žiadnu dôležitú alebo dominantnú úlohu pred siedmym storočím pred n. l.

V polovici siedmeho storočia pred n. l. rapidne narástlo a dosiahlo až 25 000 obyvateľov a stalo sa hlavným mestom malého štátu Judie. (Thompson, tamtiež)

Thompson ďalej hovorí: „*Tvrdím, a dnes málokto seriózny historik o tom pochybuje, že biblické kráľovstvo, Dávidove alebo Šalamúnove, nikdy v skutočnosti neexistovali a sú výplodom fantázie biblických pisateľov a to je z jednoduchého dôvodu, že nebolo miesto v historickej Palestíne pre takéto kráľovstvo. Ďalej tvrdím, že žiadny čisto etnický izraelský ľud v Palestíne neexistoval a že obyvatelia Judei a obyvatelia malého štátu na Samárijských vrchoch, ktorý sa volal Izrael alebo Bejt Omri, nepochádzajú z jedného etnického ani ideologického pôvodu a v žiadnom prípade nie sú biblickí izraeliti.* (Thompson: *Bible in history*, tamtiež)

Dnes vieme, hovorí Whiltelman, že **obraz o starom Izraeli opísaný v Biblii, nie je nič iné len jednoduchá fantázia.** Táto fantázia nebola produktom národnej pamäti, ale osobným produktom jednej malej skupiny v určitej historickej spoločnosti. Biblickí historici oživilí túto fantáziu a dali jej historický podklad, aby sa zdala pravdivá. **Bolo zámerne ignorované všetko, čo sa týka histórie Palestíny, Sýrie a celej oblasti a všetkých národov, ktoré v nich žili, v prospech biblického Izraela a biblických Izraelitov.** Je nutné", hovorí ďalej, „aby história Palestíny bola oslobodená od biblických štúdií, aby sme mohli objaviť skutočnú históriu Palestíny a jeho ľudu."

Nové seriózne štúdie Daviesa, P. R., Thomasa Thompsona, Garbiniho, G., Whitelama, W. K., Leacha, E. a mnoho iných sa oslobodili z pasce biblickej archeológie a začali budovať historickú minulosť Palestíny a Palestínčanov podľa archeologických, antropologických, filologických a vedeckých poznatkov. Whiltelman ďalej tvrdí, že **„dnes môžeme hovoriť s istotou, že vymyslená a fabrikovaná minulosť biblického Izraelu už nemá legitimitu.** Čo bolo ešte nedávno len podozrenie, dnes je vo svetle vedeckých faktov isté, že biblický Izrael a jeho kráľovstvá sú fantázie a nikdy v

skutočnosti neexistovali." (tamtiež)

Biblický Izrael nikdy v skutočnosti neexistoval, opakuje Thompson svoje tvrdenie. *Biblický Izrael je filozofická metafora človeka, ktorý stratil svoju božskú cestu.* Je to viera a náboženstvo a nemá žiadnu historickú hodnotu. (Bible in history, tamtiež, str. 37). „Izrael“ v biblii je symbolom stretu božskej vôle s ľudskou. Tento stret sa opakuje po celom biblickom texte. Boh Jahve vyberá Izraela ako svojho obľúbeného syna a potom to oľutuje a ho za zradu potrestá. *Tento príbeh ukazuje, že dobro a zlo určí boh Jahve a nie človek a jedine boh Jahve určí čo je dobré a čo je zlé a človek má počuť božie slová a robiť jedine podľa nich a nie podľa svojho priania.* Je to príbeh boja medzi vierou a nevierou, medzi pochvalou a trestom. Biblický Izrael nie je historický, ale teologický symbol minulosti, neúspechu a stratenia, ktorý sa neskôr očistí utrpením počas teologického a ideologického „babylonského vyhnanstva“ a vracia sa ako novozrodený, očistený a bohu poslušný." (Tompson, tamtiež, str. 285, 286, 306) Thompson ďalej uvádza, že **biblia je kniha o literatúre a nie o histórii.**

Biblické príbehy o stvorení sveta, o potope a všetky príbehy v Pentateuchu, ako aj príbehy o izraelských kráľoch ako je Šalamún, sú literárne príbehy a nie história.

- V biblii nenájdeme čo len jeden jediný príbeh, ktorý má historickú hodnotu, (str. 262, 266, 254).
- Písanie histórie Palestíny podľa biblie, je nesprávne a produkuje nesprávnu a nepravdivú históriu. Biblia nepíše históriu o nikom, a v žiadnom prípade nie je historickou knihou.
- Thompson je presvedčený, že **nastala vážna chyba pri čítaní biblie, keď ju považovali za historickú a nie len za teologickú knihu** a preto treba históriu Palestíny úplne prepísať nezávisle od biblie.
- Biblia nie je židovská ani kresťanská, biblia je súčasť starej palestínskej kultúry.
- Hľadanie historických faktov v biblii je mylné a zbytočne nás mátie a odvracia od teologického odkazu, ktorý nám pisatelia biblie chceli povedať.
- Biblické príbehy okolo Izraela a všetky boje ktoré vykonal, nemajú žiadny historický podklad a v žiadnom prípade neopisuje etnické historické strety.
- Pisatelia biblie používali fantáziu na zobrazenie svojich teologických zámerov a nemôžu byť zdrojom pre písanie histórie Palestíny, (tamtiež)

Jean Bottero, bývalý farár dominikánskej cirkvi, a neskôr vedec a bádateľ asýrológie, vo svojej knihe *(Narodenie Boha-Biblia a historik, arabský preklad, Dar al-Hasad, Sýria, 1999)* hovorí, že príbehy v Pentateuchu ako aj príbehy o izraelských kráľoch ako je Šalamún, sú mytológia a fantázia a nemajú historickú hodnotu. Biblické príbehy sú literárne príbehy a nie história a je nesprávne skúmať a hľadať, či sa v skutočnosti stali.

- Čo je treba vedieť a skúmať - je jedine to, čo nám pisatelia týchto príbehov chceli povedať a čo nás chceli poučiť.
- **Všetky príbehy v Biblii majú jeden cieľ a to vysvetliť pôvod hriechu.** Boh nestvoril hriešneho človeka, lebo ho tvoril na svoj obraz.
- **Človek je sám zodpovedný za svoj hriech a podľa toho musí byť potrestaný.** Prvý hriech Adama a Evy bol začiatkom ľudských hriechov.
- Pisatelia biblických príbehov sa pokúsili tiež odpovedať na vzťah pobožnosti k šťastiu a prečo veľa krát sa hriešnikom lepšie darí ako pobožným.
- Tento dialóg vyvrcholí v Jóbovom príbehu, kde dôjde k záveru, že boh je veľký, spravodlivý a neomylný a nemôžeme sa ho pýtať, prečo takto robí, ani pokúsiť sa porozumieť, prečo to robí.

Deportácia židov do Mezopotámie, najprv Asýřčanmi a neskôr Babylončanmi, a ich návrat do Palestíny pomocou Perzie, hrajú v biblii dôležitú teologickú rolu.

1. Deportácia v biblii je boží trest Izraela za jeho hriechy spáchané voči bohu Jahve.
2. Návrat do Palestíny, naznačuje návrat veriacich vykúpených a očistených v bolesti vyhnanstva. **Celý dej deportácie a potom návratu je v skutku teologický a nie skutočný.** (Tompson, tamtiež)

Thompson uvádza, že správa o deportácii židov v biblii do Mezopotámie je mylná a zavádzajúca, pretože mnoho rôznych etnických skupín v tejto dobe bolo deportovaných z Palestíny do Mezopotámie,

Egypta a iných krajín a premiestnených inými cudzími etnickými skupinami z týchto krajín. Bol to, okrem iného, obvyklý trest panovníkov v tejto dobe (Egypta, Asýrie, Babylonu a Perzie) za neposlušnosti rôznych etnických skupín, s cieľom vytvoriť lojálne obyvateľstvo v týchto krajinách.

Dokumenty dokázali, že deportovaní vo väčšine prípadoch neboli zotročení a dostali v novej vlasti pozemky a dobrú obživu a boli oporou režimu proti miestnym obyvateľom. Staré mestá, dediny a osady boli vyľudnené a inokedy zničené a na miesto nich osídlení noví obyvatelia a inokedy nové mestá, dediny a osady boli vybudované. Takto bolo presídlených mnoho miest a osád v Asýrii, Babylone, Sýrii, Palestíne, Médii, Ílam, Araba a mnoho iných. Tak isto sa stalo v Al-Samire v ôsmom storočí a v Judei a Jeruzaleme, koncom šiesteho storočia pred n. 1.. Cieľom deportácie a presídľovania neboli len ľudia ale aj bohovia. Je to celkom prirodzené, s novými ľuďmi prišli aj noví bohovia s novou vierou. (Tompson, Bible in history, tamtiež str. 288, 289)

Biblické rozprávanie o návrate Izraelitov z Mezopotámie do Palestíny po víťazstve Perzie vedením Korešu je podľa Thompsona tiež mylné a nepravdivé. Tí ktorí sa v tejto dobe vrátili alebo vystažovali z Mezopotámie do Palestíny boli odlišní ľudia od tých, ktorých tam boli predtým deportovaní a v žiadnom prípade neboli Izraeliti. Údajný slávny návrat bol výplodom propagandy Peržanov, ktorí sa chceli ukázať v role osloboditeľov od jarma asýrskej a babylonskej nadvlády.

Perzský kráľ Koroš sam vystupoval ako božský posol, mesiáš a osloboditeľ. Zároveň zrušil starých asýrskych bohov a nahradil ich novým bohom „Ilohy Šamajm“ bohom celého perzského impéria, ktorého v Palestíne stotožnili s bohom Jahvou. V skutočnosti to nebol návrat deportovaného národa do svojho domova ako rozpráva biblia, ale návrat starého zabudnutého boha, návrat viery v Jahve.

Údajné „Babylonské zajatie“ hralo dôležitú rolu v povedomí Jehovových veriacich ako boží trest hriešnych a „návrat zo zajatia“ veriacich, vykúpených a očistených v bolesti vyhnanstva, na božie pranie ako božiu odmenu Jehovových najvernejších (tamtiež, str. 292).

Whitelman vysvetľuje **politický zámer falšovateľov histórie** a tvrdí, že história Palestíny bola zámerne biblickými historikmi ignorovaná a potlačená, v prospech jediného zámeru a to násilne

vykonštruovať starý Izrael podľa biblického výmyslu a predstaviť ho ako kolísku svetovej civilizácie. Bol to politický zámer niektorých biblických historikov ako je Albright, Alt, Bright, Noth a iných, aby vytvárali etnické a historické spojenie medzi novým štátom Izrael a starým v Palestíne a tým ospravedlniť „historické právo“ nového Izraelu na Palestínu. Je to politický boj o minulosť v prospech boja o prítomnosť. Ďalej uvádza, že historická minulosť Palestíny bola biblickými historikmi násilne znásilnená v prospech dnešného Izraela. Veľké peniaze boli pre tento cieľ západnými mocnosťami utratené a bol použitý silný politický nátlak.

Whitelam ďalej tvrdí, že pokusy niektorých biblických historikov a archeológov hlavne izraelských, ako je napríklad Finkelstein, L. a iných s násilnou interpretáciou archeológie a rekonštrukciou biblického Izraelu má jediný politický zámer a to: ospravedlniť právo nového Izraela na Palestínu a vymazať históriu Palestíny a Palestínskeho ľudu. Stačí, aby sa našli pri archeologických vykopávkach nejaké nádoby a už Finkelstein a jemu podobní vykrikujú, že to je izraelský nález a dôkaz o historickej existencii izraelských biblických kráľovstiev. Biblický text tu určuje históriu a nie archeologický nález. To je násilná interpretácia archeologických nálezov, aby bola v súlade s biblickým textom. Je to násilná fabrikácia minulosti, aby slúžila politickým cieľom prítomnosti. (Whitelam, tamtiež, str. 20, 22, 43, 49, 65, 69, 149, 193, 274)

PREČO TAJA CHAZARSKÝ PÔVOD VÝCHODOEURÓPSKÝCH ŽIDOV?

V mojej knihe „Proč se vraždí v Izraeli“ som v štvrtej časti prvej kapitoly pod názvom „Kdo jsou dnešní židé“ podrobne uviedol chazarský pôvod východoeurópskych židov. Chazari, polokočovný národ, pravdepodobne tureckého pôvodu, sa usadil na miestach dnešného južného Ruska medzi Volgou a Donom na brehoch Čierneho, Kaspického a Azovského mora. Židia, ktorí boli byzantským panovníkom Levom III. vyhodení z Konštantínopolu, našli domov medzi pohanskými Chazarmi. Okolo roku 740 n. l. v konkurencii s kresťanskými a moslimskými, židovskí misionári získali chazarského vládcu pre židovskú vieru. Arther Koestler, britský občan, rodák z Budapešti roku 1905, vo svojom bestselleri z roku 1976, **Trinásty kmeň** (The Thirteen Tribe) dokázal, že dnešní židia sú z najväčšej časti potomkami Chazarov, ktorí prestúpili na židovskú vieru okolo roku 740 n. l..

Tento fakt bol už dlho známy. Napríklad Dr. Lilienthal známy židovský historik vo svojej knihe „What price Israel“ (Izrael za akú cenu), vydaná roku 1954, 23 rokov pred Koestlerovým dielom, upozornil na lineárnych predkov východoeurópskych a západoeurópskych židov, ktorými boli na židovskú vieru obracaní Chazari z 8. storočia (pozrite: Proč se vraždí v Izraeli, štvrtá časť prvej kapitoly, str. 53).

Táto skutočnosť bola dlho utajovaná, a sionistické kruhy sa všetkými spôsobmi pokúsili ju nechať utajenú, pretože dobre vedia:

- že by vážne narušovala hlavné sionistické požiadavky týkajúce sa nároku židov na Palestínu,
- tiež by umožnila zdroj, pre sionistov znepokojujúcich myšlienok, a to že väčšina židov, ktorí prežili nacistické pogromy, a prevažná väčšina sionistických pohlavárov, je skôr kaukazského než semitského pôvodu, potom termín „antisemitizmus“ stráca okamžite a úplne svoj význam. A čo by sa bez známeho pokriku často používaného ako nástroj na umlčanie druhých „antisemitizmu“ stalo so sionistickým hnutím?
- ďalej by strácal význam jeden zo základov sionistickej myšlienky, že židia na celom svete majú spoločný pôvod, ktorý pochádza z historickej Palestíny,
- ale napriek obrovskej mediálnej mašinérii, ktorú majú sionisti k dispozícii, fakty zostanú faktami.

Benjamin H. Freedman, sa narodil roku 1890 v židovskej rodine. Bol úspešným židovským obchodníkom v New Yorku a istý čas bol hlavným majiteľom Woodbury Soap Company. Roku 1945 sa rozišiel s organizovaným židovstvom a strávil zvyšok svojho života v boji proti nemu a odhaleniu židovských pokusov o ovládnutie USA. Freedman dobre vedel o čom hovorí, pretože bol v najvyšších postoch organizovaného židovstva v Amerike a dobre poznal ich praktiky a ciele. Osobne poznal Woodrowa Wilsona, Franklina Roosevelta, Josefa Kennedyho, John. F. Kennedyho a mnoho iných dôležitých osobností. Došiel k presvedčeniu, že sionisti a organizované židovstvo cieľavedome robí všetko možné na ovládnutie USA. (Bible Believers. org. au. 2-17-3).

Freedman napísal, 10. októbra 1954, list židovi Davidovi Goldsteinovi, ktorý konvertoval na kresťanstvo a v dobe písania listu bol L. L. D, Postonskej Omši. Tento list potom vyšiel ako kniha pod názvom („Facts are facts“ vydalo: CPA Books, 10. 03. 1998, New York).

Vo svojej knihe Freedman potvrdil fakt, že východoeurópski židia sú chazarského pôvodu. Tento fakt sa stáva nevyvrátiteľnou skutočnosťou. Títo, podľa Freedmana „samozvaní židia“ nikdy v histórii nemali čo len najmenší etnický vzťah s Palestínou a neexistujú medzi nimi a ktorýmkoľvek etnikom, ktoré niekedy vstúpilo do historickej Palestíny **žiadne etnické alebo antropologické väzby**.

- Fakty bezpochyby dokazujú, že východoeurópski židia nie sú v žiadnom prípade Semiti, ale su mongoloidného pôvodu a nemajú so Semitmi žiadny etnický alebo antropologický vzťah.
- Neobľomný výskum rovnako pravdivo dokázal, že takzvaní a samozvaní „Židia“ nemohli byť v žiadnej etape svojich dejín správne považovaní za priamych lineárnych potomkov legendárnych „stratených desiatich kmeňov“ podľa biblickej tradície.
- Takzvaní a samozvaní „Židia“ východnej Európy v modernej histórii nemôžu legitímne poukazovať na jediného starovekého predka, ktorý by čo len položil nohu na územie Palestíny v

čase biblických dejín.

- Výskum tiež odhalil, že takzvaní a samozvaní „Židia“ východnej Európy nikdy neboli „Semitmi“, „Semitmi“ nie sú, ani za takých, pri najväčšej obrazotvornosti, nebudú môcť byť pokladaní.
- Vyčerpávajúci výskum tiež neodvolateľne odmieta ako fantastický výmysel, kresťanmi všeobecne prijímaný názor, že takzvaní a samozvaní „Židia“ východnej Európy sú legendárnym „vyvoleným národom“, čo z kazateľníc tak výrečne propaguje kresťanské duchovenstvo." (Freedman: Facts are facts, tamtiež, str. 35, 36.

„Chazari neboli „Semitmi“. Boli aziatskym národom patriacim k mongoloidnej rase a moderní antropológovia ich považovali za Turkofinov. **Chazari boli z Ázie vytlačení ostatnými národmi ju obývajúcimi, s ktorými viedli nepretržité vojny. Chazari napadli Východnú Európu, aby sa vyhlí d' ďalším porážkam v Ázii. Bojovným Chazarom nerobilo problém dobyť a podmaniť si dvadsaťpäť mierumilovných roľníckych národov východnej Európy** obývajúcich približne jeden milión štvorcových míľ. V pomerne krátkom čase Chazari vytvorili najväčšie, najmocnejšie a pravdepodobne aj najbohatšie kráľovstvo východnej Európy.

Chazari boli v čase svojho vpádu do Európy pohanským národom. Ich náboženstvo bolo kombináciou falického uctievania a iných foriem modlárstva, ktoré pretrvalo až do 7. storočia. Rôzne sexuálne úchyľky, ktorým Chazari holdovali ako forme náboženského uctievania, spôsobili taký stupeň morálnej degenerácie, ktorý chazarský kráľ nemohol zniesť. V 7. storočí sa kráľ Bulan, vtedajší vládca Chazarského kráľovstva, rozhodol zrušiť praktizovanie falického uctievania a ostatných foriem modlárstva a vytvoriť nové štátne náboženstvo z jedného z troch monoteistických náboženstiev, o ktorých však veľa nevedel. Po historickom stretnutí s predstaviteľmi týchto troch monoteistických náboženstiev si kráľ Bulan po zavrnutí kresťanstva aj Islamu vybral za budúce štátne náboženstvo vieru, vtedy označovanú ako „Talmudizmus“, dnes známu a praktizovanú pod názvom „Judaizmus“. Táto udalosť je v histórii bohato doložená.

Freedman ďalej hovorí, že stačí otvoriť židovskú encyklopédiu, zväzok IV, strana 1-5 a môžeme pod titulom „Chazari“ čítať: „Chazari sú tureckého pôvodu, ich život a história sa spája s prvým počiatkom histórie židov v Rusku... Kráľovstvo Chazarov bolo zakladané v druhej polovici na severe Ruska ešte dávno pred tým než sa objavila ruská monarchia (855). V tejto dobe bolo chazarské kráľovstvo na vrchole svojej sily a bolo stále vo vojnovom stave so susednými krajinami. Na konci ôsmeho storočia kráľ (Chán) Chazarov a jeho šľachta a veľké množstvo jeho pohanského ľudu konvertovalo na židovskú vieru... Židovská populácia medzi Chazarmi v čase medzi 7. a 10. storočím náramne rástla.

Zdá sa, že okolo deviateho storočia, celá chazarská populácia bola židovského vierovyznania. Bol to jeden z následníkov kráľa Bulana, kráľ Obeida, ktorý obrodil chazarské kráľovstvo a upevnil židovské vierovyznanie medzi Chazarmi. Pozýval židovských učencov do svojej krajiny a postavil židovské synagógy a židovské školy. Chazari sa učili Bibliu, Mishnah, Talmud a duchovné služby hazzanimu. **Chazarské kráľovstvo bolo neskôr po veľkej bitke s Rusmi porazené (r. 965), čo bolo začiatkom konca tohto kráľovstva. Veľa členov kráľovskej rodiny utieklo do Španielska, niektorí utiekli do Maďarska, ale veľa chazarských takzvaných židov zostalo vo svojej krajine.**" (Freedman, tamtiež, str. 52-54)

Najuznanejším historikom, ktorý dôkladne študoval históriu a pôvod východoeurópskych židov je profesor H. Graets. Na strane 141 jeho knihy „História židov“ uvádza: Chazari sa hlásili k novému náboženskému kurzu. Po Obeidovi, ktorý so svojou šľachtou konvertovali na židovskú vieru, nasledovalo mnoho židovských Chánov (kráľov). Podľa fundamentalistického štátneho zákona v zemi, len židovskí králi sa smeli dostať na chazarský trón... Trvalo dlho kým sa ostatní židia na svete dozvedeli o konvertovaní tohto silného kráľovstva na židovskú vieru. Keď sa konečne chýr o ich existencii dostal k ostatným židom mysleli, že Chazari sú pozostatok desiateho kmeňa."

Materský jazyk Chazarov bol Ázijský a židovská encyklopédia ho nazýva „chazarský jazyk". **Keď kráľ Bulan konvertoval na židovskú vieru, kázal aby hebrejské písmo, ktoré poznal z Talmudu, bolo oficiálnym písmom chazarského jazyka.** Adoptovaním hebrejského písma nesledoval žiadny etnický, politický alebo náboženský zámer. Tak isto ako adoptovali západoeurópske necivilizované národy latinské písmo. S inváziou Rimanov do západnej Európy, západoeurópske necivilizované

národy adaptovali rímsku kultúru a tak latinské písmo bolo adaptované do jazykov Francuzska, Anglicka, Španielska a iných. Tieto jazyky boli od seba odlišné, ale prevzali to isté písmo. **Rimania priniesli západoeurópskym národom svoje písmo so svojou kultúrou tak isto, ako Rabíni priniesli hebrejské písmo z Babylonu Chazarom, keď ich učili Talmud.** Od doby ruskej invázie a likvidácie chazarského kráľovstva, **chazarský jazyk bol označený za „Yidiš“.** Po celých šesť storočí, sa východoeurópski „samozvaní židia“ predstavovali ako národ pod menom „Yidiš“. Predstavili sa ako „Yidiš“ nech boli z Ruska, Poľska, Rumunska, Litvy, Maďarska alebo z hociktovej východoeurópskej krajiny, kde žili. Aj dnes v meste New Yorku nájdeme mnoho jidišských novín, divadiel a mnoho jidišských kultúrnych organizácií. **Chazarský jazyk, pred tým než sa začal volať „yidiš“, adoptoval veľa cudzích slov** do svojho vokálne limitovaného starého jazyku. Tieto slová boli prevzaté od susedných národov, s ktorými sa stýkali. Chazari adoptovali veľa slovanských, baltických a iných slov, **hlavne germánskych.** Yidišský jazyk nie je v žiadnom prípade germánskym dialektom, ako si niektorí myslia. Germáni boli oveľa civilizovanejší ako Chazari a preto Chazari prevzali veľa germánskych slov do svojho jazyka. Yidiš je moderný názov pre starý materský jazyk Chazarov, ktorý bol predtým známy ako chazarský jazyk. (Freedman, tamtiež, str. 54, 55) **Nesmieme si v žiadnom prípade pliesť „yidiš“ s hebrejštinou,** len preto, že obe reči používajú to isté hebrejské písmo. **Freedman tvrdí, že nenájdeme čo len jedno jediné starodávne hebrejské slovo v jidišskom jazyku a tak isto nenájdeme čo len jedno jediné starodávne jidišské slovo v hebrejščine.** Sú to celkom odlišné jazyky, ako napríklad španielčina a švédčina, ktoré používajú to isté písmo. „Yidiš“ je dominantný jazyk východoeurópskych takzvaných židov, nech ešte tam žijú alebo odtiaľ pochádzajú, tak isto ako Angličtina je dominantným jazykom Američanov v 48 štátoch Ameriky. Okolo 90% židov žijúcich v USA alebo v 42 rôznych štátoch sveta práve pochádzajú alebo sú potomkami židov pochádzajúcich z východnej Európy. Yidiš je spoločný jazyk všetkých východoeurópskych židov, je ich prvý alebo druhý jazyk podľa toho, v ktorej krajine sa narodili. Nech sú kdekoľvek na svete, majú spoločnú reč a to je „yidiš“. **Je to jazyk jedného národa, ktorý stratil svoju existenciu ako národ a nemá so židovskou vierou nič spoločného a nesmieme ho pliesť s judaizmom.** (Freedman, tamtiež, str. 56 - 57)

Na južnom pobreží Fínskeho zálivu, v mieste jeho splynutia s Baltským morom, priamo na sever od Chazarského kráľovstva sa v čase jeho najväčšej moci utvoril v roku 820 po Kr. malý slovanský štát. Tento bol založený malou skupinou Variagov zo Škandinávského polostrova na náprotivnom pobreží Baltského mora. Pôvodné obyvateľstvo tohto novovzniknutého štátu pozostávalo z kočovných Slovanov, ktorí sa v tejto oblasti udomácnili už počas prvých záznamov v histórii. „Práve narodený“ štát bol embryom, ktoré sa rozvinulo do veľkého ruského impéria. Za menej ako tisíc rokov tento syntetický národ rozširoval svoje hranice nepretržitými výpadmi a tak dnes pokrýva viac ako 950 000 štvorcových míľ v Európe a Ázii.

Počas 10., 11., 12., a 13. storočia rýchlo sa rozširujúci ruský národ postupne pohltil Chazarské kráľovstvo, svojho južného suseda. Do 10. storočia sa Chazarské kráľovstvo pod vplyvom ruských výpadov zmenšilo na územie s rozlohou okolo 800 000 štvorcových míľ (pozri mapu). Ako na tejto mape reprodukovanej zo Židovskej encyklopédie uvidíme, územie Chazarského kráľovstva bolo napriek tomu ďaleko najväčšie v celej Európe. Obyvateľstvo Kráľovstva Chazarov tvorili z veľkej časti Chazari, ale aj zvyšky príslušníkov ďalších dvadsiatich piatich mierumilovných roľníckych národov, ktoré obývali približne jeden milión štvorcových míľ ešte pred vpádom Chazarov. Chazari napadli v 1. storočí pred Kr. východnú Európu zo svojej pôvodnej vlasti v Ázii. Učinili tak suchozemskou cestou medzi severným koncom Kaspického mora a južným koncom Uralského pohoria.

Dobytie Chazarského kráľovstva Rusmi história nahrádza vysvetľovaním prítomnosti veľkého počtu takzvaných alebo samozvaných „Židov“ v Rusku po 13. storočí. Veľký počet takzvaných alebo samozvaných „Židov“ v Rusku po zničení Chazarského kráľovstva potom nebol známy ako Chazari, ale ako "Jidiš" a aj dnes sa sami tak označujú.

Po 13. storočí bolo Rusko v mnohých susedských vojnách prinútené odovzdať víťazom veľké územia, ktoré boli pôvodne súčasťami Chazarského kráľovstva. Takto Poľsko, Litva, Galícia, Uhorsko, Rumunsko a Rakúsko získali od Ruska územie pôvodne patriace k Chazarskému kráľovstvu. Spolu s územiami tieto národy získali časť populácie takzvaných a samozvaných „Židov“, pochádzajúcich z

Chazarov, ktorí obývali toto územie.

Tieto časté pohraničné výmeny medzi národmi východnej Európy vysvetľujú dnešnú prítomnosť takzvaných alebo samozvaných „Židov“ vo všetkých týchto krajinách, po stopách pôvodu ktorých sa dostaneme až ku konvertovaným Chazarom.

- Ich spoločný jazyk, spoločná kultúra, spoločné náboženstvo a spoločné rasové znaky ich bez akýchkoľvek pochybností radia ku Chazarom, ktorí v 1. storočí pred Kr. napadli východnú Európu a v 7. storočí konvertovali na „Talmudizmus“.
- Dnes takzvaní alebo samozvaní „Židia“ pochádzajúci z východnej Európy tvoria 90% dnešnej celkovej populácie takzvaných alebo samozvaných „Židov“ vo svete.
- Obrátenie kráľa Bulana a chazarského národa v 7. storočí spĺňa tú istú úlohu v dejinách „Talmudizmu“ alebo „Judaizmu“ (ako dnes „Talmudizmus“ nazývame), ako obrátenie Konštantínopolu a západoeurópskych národov pre kresťanov.
- Kresťanstvo bolo len malé a pomerne nedôležité náboženstvo praktizované v podstate len vo východnej oblasti Stredozemného mora až do obrátenia Konštantínopolu a veľkej časti populácie západoeurópskych pohanských národov.
- Pre „Talmudizmus“ alebo „Judaizmus“ (ako dnes „Talmudizmus“ nazývame) bolo najväčšou hnacou silou v celej jeho histórii práve obrátenie obrovského množstva chazarského obyvateľstva v 7. storočí. Bez tohto obrátenia je len veľmi malá pravdepodobnosť, že by „Talmudizmus“, teda dnešný „Judaizmus“ bol schopný prežiť.
- „Talmudizmus“ civilný a náboženský kód farizejov, by bol pravdepodobne už dávno vymizol, tak ako mnohé ďalšie vyznania a kultúry praktizované národmi pred, počas i po tom, čo „Farizeizmus“ získal popredné miesto medzi ostatnými vyznaniami a kultúrami uctievanými v čase Ježiša.
- „Talmudizmus“, ako neskôr nazývali „Farizeizmus“, by sa bol vytratil so všetkými jeho súvekými vyznaniami a kultúrami, nestalo sa tak iba kvôli obráteniu Chazarov v 7. storočí, hoci v tom období bol „Talmudizmus“ na najlepšej ceste k úplnému zabudnutiu. (Freedman, tamtiež).

Dnes bez najmenších pochyb vieme, tvrdí Freedman, že východoeurópski takzvaní židia sú chazarského pôvodu, a nie sú v žiadnom prípade Semiti a nemajú žiadny etnický alebo antropologický vzťah s obyvateľmi starej Palestíny. Táto skutočnosť je historicky neodvratiteľný fakt. Títo takzvaní židia nemajú etnický alebo antropologický vzťah s biblickými národmi a kmeňmi v Palestíne, a nemôžu v žiadnom prípade ukázať na jediného predka, ktorý by kedykoľvek položil nohu v starej Palestíne v dobe biblickej histórie. Všetky fakty bezpochyby dokázali, že východoeurópski takzvaní židia nie sú Semiti, nemajú semitský pôvod a nemôžu byť považovaní za Semitov, teraz, v minulosti ani v budúcnosti, (Freedman, tamtiež, str. 49)

Freedman sa ďalej pýta:

Ako je možné, že táto nevyvrátiteľná historická skutočnosť sa tak dlho utajila a aké tajomstvo stálo za tým utajovaním?

Aké tajomné sily stáli za vymazaním chazarského pôvodu východoeurópskych takzvaných Židov z historických školských učebníc po celom svete,

napriek tomu, že chazarský pôvod východoeurópskych takzvaných židov, je nevyvrátiteľný historický fakt?

Freedman hovorí: „V roku 1948 som v Pentagone vo Washingtone prednášal veľkému zhromaždeniu najvyšších hodnostárov Armády Spojených štátov, hlavne pobočke G2 Vojenskej

spravodajskej služby, o vysoko výbušnej geopolitickej situácii vo východnej Európe a na Strednom Východe. Vtedy, tak ako aj dnes, bola táto časť sveta potenciálnou hrozbou pre svetový mier i bezpečnosť tohto národa. V plnej miere som im vysvetlil pôvod Chazarov a Chazarského kráľovstva. Vtedy som cítil to isté, čo cítim teraz: bez jasného a podrobného poznania daného predmetu je nemožné správne pochopiť a zhodnotiť, čo sa od roku 1917 - roku bolševickej revolúcie v Rusku - vo svete dialo. Toto je kľúč k problému.

Na záver môjho prejavu ma čulý podplukovník zúčastňujúci sa na stretnutí informoval, že je vedúcim katedry histórie na jednej z najväčších a čo sa týka vzdelanosti najváženejších inštitúcií pre vyššie vzdelanie v Spojených štátoch. Učil tam históriu šesťnásť rokov a nedávno bol privolaný naspäť do Washingtonu, aby pokračoval vo vojenskej službe. Na môj údiv mi oznámil, že počas svojej kariéry, ani ako učiteľ histórie slovo „chazar“ nepočul, pokým som ho tu nespomenul ja. Z toho musí byť jasné, aká úspešná bola tá záhadná tajná sila so svojím zámerom „vymazať“ pôvod a históriu Chazarov a Chazarského kráľovstva, aby pred svetom, a najmä kresťanmi zatajili pravdivý pôvod a históriu takzvaných a samozvaných „Židov“ vo východnej Európe.“ (Freedman, tamtiež) My sa tiež s pánom Freedmanom pýtame:

Prečo si dali tú obrovskú námahu na utajovanie Chazarského pôvodu východoeurópskych židov a čo sa za tým skrýva?

- Skutočnosť o chazarskom pôvode východoeurópskych židov bola utajovaná, pretože vážne narušovala hlavné sionistické požiadavky týkajúce sa nároku židov na Palestínu.
- Podľa tohto, pohlavári sionistického hnutia a štátu Izraela, ktorých prevažná väčšina pochádza z východnej Európy a tiež väčšina židov, neboli antropologický v žiadnom vzťahu k Palestíne.
- Palestína, domov do ktorého sa židia vraj túžia vrátiť, nebola podľa toho nikdy ich. Ukázalo sa to, čo sa nemalo ukázať.
- Umožnil zrod, pre sionistov znepokojujúcich myšlienok, a to že väčšina židov, ktorí prežili nacistické pogromy, je skôr kaukazského než semitského pôvodu.
- Potom termín „antisemitizmus“ stráca okamžite a úplne svoj význam. A čo by sa bez pokriku „antisemitizmus“ stalo so sionistickým hnutím?
- Ďalej by strácal význam jeden zo základov sionistickej myšlienky, že židia na celom svete majú spoločný pôvod.

Ako je známe, sami **židia sa delia na dve hlavné skupiny sefardi a aškenazovia**. Sefardskí židia alebo orientálni, sú židia ktorí pochádzajú z orientu ako sú **arabskí**, perzskí a iní židia a tvoria v Izraeli druhoradú skupinu. Aškenazkí židia sú židia, ktorí pochádzajú hlavne z východnej Európy a Nemecka a ktorí, ako hore bolo uvedené, sú chazarského pôvodu. Bolo dokázané, že tie dve skupiny sa etnicky líšia, napríklad bolo dokázané, že sefardskí a kurdsí židia sa v Izraeli geneticky líšia, štatisticky významne od aškenazských židov a sú geneticky podobnejší Kurdom, Turkom a Arménom, ktorí ako vieme, nie sú Semiti.

(Nebel, A., Fllon, D., Brinkman, B., et dl., *The Y Chromozóme Pool of jews as part of genetic landscape of the Middle East, American Journal of humangenetics*, č. 69. rok, 2001, str. 1095-1122, prevzaté z knihy P. Bakalára, *TABU v sociálnych vedách*, Votobia, Praha 2003).

Jack Bernstein je americký žid, ktorý emigroval z USA do Izraela po vojne v roku 1967. Po šiestich rokoch pobytu v Izraeli, sa rozhodol pre návrat do USA. Opustil navždy zem, ktorú nazval rasistickou a zemou terorizmu a násilia. Vo svojej knižke (The life of an American Jew in Racist and Marxist Israel, vydalo Nootide press, Jún 1991, USA) hovorí, že mocná sionistická propaganda presvedčuje svet, že židia sú jedna rasa a jeden ľud.

- Pravda je, že sú dve hlavné skupiny židov, jedna sa volá SEFARDI, druhá AŠKENAZOVIA.
- Sefardi sú rasovo príbuzní Arabom a od nich sa dedí náboženstvo.
- Aškenazovia, ktorí tvoria 90% židov vo svete, sú chazarského pôvodu. Chazari si vybrali Judaizmus ako vieru a náboženstvo a sú hunského pôvodu a nie sú Semiti. Ďalej hovorí, že si každý musí uvedomiť ohromný rozdiel medzi sefardskými a aškenazskými židmi, sú odlišní etnicky, rasovo, sociálne a politicky. Ďalej tvrdí, že sefardi sú v Izraeli druhoradí občania. Rozpráva ako sa oženil so sefardskou židovkou a hovorí: „Som americký aškenázsky žid a

Aškenázi, ktorí sa oženia so Sefardkou, upadajú do nemilosti u Aškenázov, ktorí vládnu celým Izraelom". Ďalej tvrdí, že protisefardská politika vykonávaná v praxi Aškenázmi, je štátna oficiálna politika. Tento rasizmus preniká hlboko dovnútra vnútropolitického života Izraela a ostro rozdeľuje celú izraelskú populáciu. Aškenázi volajú sefardských židov Koošim, čo v hebrejčine znamená to isté čo neger. „Je to apartheid s tým rozdielom, že nie sú tam nápisy", tvrdí americký žid Bernstein.

Historické jasné fakty nám bezpochyby hovoria, že ľudia rôznych etník, rás a národov po stovky rokov prestupovali na židovstvo a že dnešní židia nie sú spoločného pôvodu a väčšina židov na celom svete nemá s biblickými izraelskými alebo s hebrejskými židmi ani s inými kmeňmi v Svätej zemi žiadne etnické a antropologické väzby.

Arabský historik z desiateho storočia (Jakut Alhamwi, v knihe: Múzam Al-Buldan, časť: 4, str. 385-460) potvrdil, že známe židovské kmene Baní Kurajza a Baní Al-Nadir, ktoré obývali v piatom a šiestom storočí mesto Jathreb (dnešná Almadina, v dnešnej Saudskej Arabii) boli arabské kmene, ktoré prevzali židovské náboženstvo a nikdy nemali s Palestínou žiadny etnický alebo antropologický vzťah. To isté potvrdil ďalší arabský historik (Al-Jaakubý) z tej istej doby v jeho knihe (história Al-Jaakubý) a hovoril, že pôvodom židovských kmeňov v Arábii je čisto Arabský kmeň menom Žezám.

Na židovskú vieru boli obrátení napríklad aj Arabi v Jemene. Jemenský arabský kráľ Zu Alnuwas konvertoval na židovstvo a prevzal meno Jozef a donútil Arabov v Jemene a Hamire, aby tiež konvertovali na židovskú vieru a ak odmietnu budú potrestaní smrťou. Tento kráľ sa stal známy tým, že upálil kresťanov na smrť, keď sa odmietli konvertovať na židovstvo. Kresťania sa sťažovali u rímskeho kresťanského Cézara a ten poprosil kresťanského kráľa Habeša (dnešná Etiópia) Nažašého, aby im pomohol. Nažaši poslal do Jemenu mohutnú armádu so slonmi, ktorá porazila jemenského kráľa Zu Amuwasa a tým sa skončilo židovské vládnutie v Jemene. Dnešní jemenský židia sú potomci arabsko-jemenských kmeňov, ktoré v určitej dobe konvertovali na židovskú vieru.

Tieto fakty samozrejme nie sú sionistom po chuti a pokúšajú sa ich všetkými spôsobmi potlačiť. Nie je im po chuti, aby sa ľudia dozvedeli, že východoeurópski židia sú chazarského pôvodu a nie sú vôbec Semiti. Nie je im po chuti, aby sa ľudia dozvedeli, že sionistickí a izraelskí pohlavári, ktorí sú aškenáziovia a chazarského pôvodu, nie sú Semiti a nemajú s Palestínou žiadny etnický, ani antropologický vzťah. Nie je im po chuti, že meč „antisemitizmu", ktorý vytasia vždy proti každému kto by sa ich opovážil kritizovať, sa stal bezpredmetným pretože oni sami nie sú Semiti.

KTO JE ŽID, JUDAISTA A JUDEJEC?

Bol Ježiš Kristus židom alebo judejcom?

Ako sme už uviedli a potvrdili, židia netvorí národ, rasu alebo etnikum ale skupinu ľudí, ktorých spája viera a náboženstvo. Sami o sebe ústami svojich rabínov nikdy v minulosti, pred vznikom sionizmu, netvrdili, že tvoria rasu alebo etnikum. Hovorili o sebe, že sú ľud tóry a bez tóry neexistuje židovský ľud. (B. Jonson, História židovského ľudu, preklad do češtiny Viera Laberová, Praha, Rozmluvy, 1995). Židia sú náboženské „etnikum“ ak sa dá tento výraz používať.

B. Freedman, ktorý sám bol v minulosti židom a členom organizovaného židovstva, dobre vedel a poznal židovstvo a židovské pomery. Vo svojej knižke (Facts are facts), vysvetľuje ako vznikol pojem „žid“ a „židovský“. Aj keď rozpráva o anglických jazykových výrazoch, veríme, že tak isto sa dá aplikovať na slovenské a iné jazykové výrazy. Aby čitateľ pochopil pointu freedmanových slov, používali sme v preklade tieto výrazy:

Judaizmus: Ako náboženské vierovyznanie.

Judaista: prívrženec Judaizmu

Judaisti: prívrženci Judaizmu

Judea: Je geografická oblasť v starej Palestíne.

Judejec (od anglického slova Judean); Obyvateľ Judei

Judejci: (od anglického slova Judeans): obyvatelia Judei

Freedman hovorí, že Oxfordský anglický slovník „Oxford English Dictionary“ je celým svetom uznávaný ako najsmoerodajnejší a najpôvodnejší zdroj informácií o pôvode, význame a použití slov v anglickom jazyku. Autority celého sveta vo všetkých oblastiach rešpektujú tento slovník „Oxford English Dictionary“ za najvierohodnejší zdroj osvetu vo všetkých fázach anglického jazyka. Tento slovník jasne uvádza, že „Judaista“ („Judaist“) a „Judaický“ („Judaic“) sú správnymi formami nevhodne a nesprávne používaných a mylných termínov „Jew“ - „Žid“ a „Jewish“ - „židovský“. Ak sa nad touto záležitosťou pozorne zamyslíte, budete s Oxfordským slovníkom plne súhlasiť. „Judaista“ a „judaický“ sú výrazy správne, ale „Žid“ a „židovský“ nesprávne. Slová „jew“ = „Žid“ a „jewish“ - „židovský“ nepatria do anglického jazyka, pokiaľ anglicky hovoriace národy majú záujem používať ho správnym spôsobom.

- Takzvaní a samozvaní „Židia“ nemôžu dôveryhodne opísať sami seba ako „Židov“, pretože ani v najmenšom zmysle nie sú Judeans“ alebo „Judejci“ (od slova Judea. ND).
- Môžu hovoriť o sebe, že sú „Judaisti“. „Judaista“ je osoba, ktorá sa hlási k „Judaizmu“ ako k svojmu náboženskému presvedčeniu (podľa Oxfordského anglického slovníka).
- Pôvod slova „jew“, „Žid“ nemá svoje korene v „Judaizme“, ako už bolo vysvetlené. Prídavné meno od „Judaistu“ je „Judaický“. „Židovský“ ako prídavné meno je takisto nesprávne ako forma jeho podstatného mena „Jew“ = „Žid“.
- Slovo „jewish“ „židovský“ nemá prečo existovať.

To len dobre organizovaná a hojne financovaná publicita takzvaných a samozvaných „Židov“ v 18., 19. a 20. storočí spôsobili, že slovo „židovský“ bolo všeobecne prijaté. „Židovský“ sa dnes používa mnohými spôsobmi, ktoré nie sú o nič menej fantastické a groteskné, ako sú nesprávne a nevhodné. „Židovský“ sa dnes používa na všetko od „židovskej krvi“ až po „židovský ražný chlieb“, nech to znie akokoľvek čudne. Tie mnohé implikácie, domnienky a narážky slova „židovský“ vyplývajúce z dnešného komerčného používania jeho opis iba ochudobňujú.

V roku 1954 na výročnom stretnutí St. Paul Guild v Hoteli Plaza v New Yorku sa rímskokatolícky kňaz, ktorý bol hlavným rečníkom a čestným hosťom, zmienil o „svojej židovskej krvi“. Tento kňaz sa totižto narodil ako takzvaný a samozvaný „Žid“ vo východnej Európe a asi pred 25 rokmi konvertoval na kresťanstvo. Zdá sa neuveriteľné, že kňaz, ktorý je vo svojej profesii už taký dlhý čas, by mal svoju „židovskú krv“ pripomínať svojim veriacim. A v tom istom čase v tom istom meste počujeme znieť z rádia a vidíme visieť vo výkladoch reklamu na „Levyho židovský ražný chlieb“. A medzi týmito dvomi

extrémami nájdeme nespočetné množstvo ďalších produktov a služieb, či už v tlači, v televízii, alebo na vlnách rádia, inzerovaných ako „židovské“.

Ten kňaz, ktorý katolíkom spomínal svoju „židovskú krv“, však hovoril aj o „židovskej krvi“ Márie, Matky Ježiša, „židovskej krvi“ apoštolov a o „židovskej krvi“ raných kresťanov. Čo však touto „židovskou krvou“ myslel, jeho katolíckych poslucháčov mätlo. Pýtali sa:

- Čo je to „židovská krv“?
- Čo sa stane so „židovskou krvou“, keď takzvaní a samozvaní „Židia“ konvertujú na katolicizmus?
- A v najkrajnejšom prípade, keď sa takzvaný a samozvaný „Žid“ stane rímskokatolíckym kňazom?
- Ako je „židovská krv“ biologicky odlišná od krvi ľudí, ktorí vyznávajú inú náboženskú vieru? Je pre mňa ťažké uveriť, že existujú nejaké biologické odlišnosti, ktoré by určovali charakteristické znaky tej-ktorej náboženskej viery. Sú charakteristické znaky rasy a národnosti určované náboženskou dogmou a doktrínou? (tamtiež, str. 70-71)

Ďalšie slovo, ktoré vytvára medzi kresťanmi mnoho problémov, je „judeo-kresťanský“ („Judeo-Christian“). Každým dňom ho vidíme častejšie. Na základe nášho dnešného poznania histórie a používaním správneho výkladu teológie predstavuje termín Judeo-kresťanský zvláštnu kombináciu.

- Vzťahuje sa Judeo- na staroveký „Farizeizmus“, alebo na „Talmudizmus“, alebo na takzvaný „Judaizmus“?
- Pri pohľade na to, čo dnes vieme, ako môže byť niečo Judeo-kresťanské?
- Na základe toho, čo dnes poznáme, je „judeo-kresťanský“ niečo také nereálne, ako napríklad „teplo-studený“, „staro-mladý“, „ťažko-lahký“, alebo že osoba bola „zdravo-chorá“, „chudobno-bohatá“, „hlúpo-múdra“, „nevedomo-vzdelaná“, alebo „šťastne-smutná“.

Tieto slová sú antonymá, nie synonymá. „Judeo-kresťanský“ je vo svetle nevyvrátiteľných faktov tiež spojením antonym, nie synonym, ako takzvaní alebo samozvaní „Židia“ chcú, aby kresťania verili.

Je to len viac piesku do kresťanských očí.

„Inštitút judeo-kresťanských štúdií“ bol založený pri univerzite Seton Hall. Je to v podstate „inštitút jedného človeka“ („one-man intitute“) a tým je otec John M. Oesterreicher. „Inštitút judeo-kresťanských štúdií“ zaberá jednu kanceláriu úradnej budovy v dolnej časti New Yorku, New Jersey. Tento „inštitút jedného človeka“ podľa ich literatúry nemá žiadnu fakultu a okrem otca Oesterreichera, ani žiadnych študentov. Otec Oesterreicher sa narodil ako takzvaný alebo samozvaný „Žid“ a konvertoval na katolicizmus. Mal som to potešenie počuť ho rozprávať pri mnohých príležitostiach.

Prejavy otca Oesterreichera a literatúra posielaná poštou sú hlavnými aktivitami „Inštitútu judeo-kresťanských štúdií“. Otec Oesterreicher má tiež v pláne publikovať knihy a dať ich do obehu vo veľkých množstvách po celom svete. Otec Oesterreicher vynakladá všetky dostupné prostriedky na presvedčanie katolíkov, že výraz „judeo-kresťanský“ je teologicky kombináciou synonym. Nič nemôže byť ďalej od pravdy. Otec Oesterreicher presvedča o svojom stanovisku katolícke publikum.

Nakoľko Vám môžem povedať, otec Oesterreicher hovorí iba ku katolíckemu publiku. Vo svojich prejavoch otec Oesterreicher presvedča katolíkov o svojom osobnom názore na závislosť kresťanskej viery od takzvaného „Judaizmu“. Publikum opúšťa jeho prednášky veľmi zmätené.

Z publika otca Oesterreicha by sa stali lepší katolíci, keby sa im namiesto „predaja“ takzvaného „Judaizmu“ snažil „predať“ Ježiša a katolícku Cirkev. Dobre organizovanej a financovanej propagácii takzvaných a samozvaných „Židov“ sa darí udržiavať kresťanov dobre informovaných o predmete takzvaného „Judaizmu“. Ak by sa otec Oesterreicher viac sústredil na predávanie Ježiša publiku takzvaných a samozvaných „Židov“, viac by sa priblížil k uvedomeniu si cieľov kresťanského úsilia.

Činnosť tohoto „inštitútu jedného človeka“ je ozajstnou záhadou, ale som si istý, že Monsignor McNulty nikdy nedovolí „Inštitútu judeo-kresťanských štúdií“ zdiskreditovať dobré meno Seton Hall ako jednej z najpoprednejších katolíckych univerzít vôbec. Ale upútava to pozornosť, a Monsignor McNulty vždy ocení konštruktívne pripomienky. (tamtiež, str. 71-72)

Tí najkompetentnejší a najkvalifikovanejší sa dnes zhodujú, že Ježiš nebol takzvaný ani samozvaný „Žid“.

Tvrdia, že počas svojho života bol **Ježiš** súčasníkmi označovaný ako „Judejec“ (z oblasti Judei, ND), nie ako „Žid“, a že Ježiš sám **seba** nenazýval „Židom“, ale „Judejcom“ (patriaci k oblasti Judei. ND).

Už počas svojho života tu na Zemi bol vtedajšími historikmi označovaný ako „Judejec“, nie ako „Žid“. Aj vtedajší teológovia, ktorých kompetencia v tomto predmete nemôže byť nikým spochybnená, označovali Ježiša počas jeho života ako „Judejca“, nie ako „Žida“.

- Na kríži, na ktorom bol Ježiš ukrižovaný, je latinský nápis „Iesus Nazarenus, Rex Iudeorum“. Autorom tohoto neslávne známeho nápisu je Pilát Pontský. Latinčina bola Pilátovým materinským jazykom, a tak nikto nepochybuje, že v nej dokázal presne vyjadriť svoje myšlienky. Odborníci sa zhodujú, že presný preklad latinského „Iesus Nazarenus, Rex Iudeorum“ do anglického jazyka je „Ježiš Nazaretský, vládca Judejcov“.

Počas jeho života na Zemi nebol Ježiš, ani Pilátom, ani Judejcami, medzi ktorými sa zdržiaval, považovaný za „kráľa Židov“. Nápis na kríži, na ktorom bol Ježiš ukrižovaný, bol chybne preložený až v 18. storočí. Pilát bol ironický a sarkastický, keď prikázal na kríž napísať slová „Iesus Nazarenus, Rex Iudeorum“. Tak ešte tesne pred ukrižovaním, Pilát Ježiša zosmiešnil. Pilát dobre vedel, že v tej dobe Judejci Ježišom pohrdali, odsudzovali ho a popierali, čo nakoniec zapríčinilo jeho ukrižovanie. Okrem zopár nasledovníkov v tej dobe všetci ostatní Judejci Ježiša nenávideli a odmietali jeho učenie. Tento ohavný fakt sa nedá z histórie vymazať. Pilát sám bol „vládca“ Judejcov v čase, keď prikázal napísať latinské slová „Iesus Nazarenus, Rex Iudeorum“, v preklade „Ježiš Nazaretský, vládca Judejcov“. Ale Pilát Ježiša za „vládca“ Judejcov nikdy neoznačil. Toto ironické a sarkastické označenie sa ťažko môže považovať za jeho uznanie Ježiša ako „vládca Judejcov“. To je v každom prípade nemysliteľné. V čase ukrižovania Ježiša bol Pilát správcom Judey pre Rímsku ríšu. V tej dobe patrila do Rímskej ríše aj časť Blízkeho Východu. Pokiaľ ide o Piláta, obyvatelia Judei boli preňho oficiálne i v súkromí Judejci, nie takzvaní „Židia“, ako sú označovaní od 18. storočia.

V tej dobe nebola v Judei žiadna náboženská rasová a národnostná skupina označovaná ako „Židia“, a ani predtým kdekoľvek na svete.

Pilát ako správca Rímskej ríše javil len malý záujem o formy náboženského uctievania v Judei. Tieto formy náboženského uctievania prešli od falického a iných foriem uctievania idolov do novovznikajúcej duchovnej filozofie o večnom, všemohúcom a neviditeľnom Božskom Božstve, novoprichádzajúcom Jahve. (Jehova), ktorý predišiel Abraháma približne o 2000 rokov. Oficiálnou politikou Piláta v Judei bolo nezasahovať do duchovných záležitostí domáceho obyvateľstva. Jeho prvotným poverením bolo vyberanie daní a ich posielanie do Ríma, nie formy náboženského uctievania praktizované Judejcami, od ktorých dane vyberal.

Latinské slovo „rex“ znamená po anglicky „vodca, vládca“. Počas Ježišovho života latinské slovo „rex“ znamenalo pre Judejcov, ktorí poznali latinčinu, práve toto. Latinské slovo „rex“ pochádza z latinského slovesa „rego, regere, *rex*, rectus“, čo znamená „vládnuť, viesť“. Latinčina bola samozrejme úradným jazykom vo všetkých provinciách Rímskej ríše. Tento fakt objasňuje latinský nápis na kríži. Po invázii Anglosasov na Britské ostrovy bolo latinské „rex“ nahradené anglosaským „king“. To však retrospektívne nezmenilo význam latinského „rex“ v čase Ježiša. Latinské „rex“ znamenalo pre nich len „vodca, vládca“, tak ako doteraz. Anglosaské „king“ má síce iné hlásky, ale vždy znamenalo to isté ako latinské „rex“ — „vodca“ kmeňa.

Pilátovi bolo úplne jasné, že Ježiš je tá posledná osoba, ktorú by si Judejci vybrali za svojho „vládca“ alebo „vodcu“, napriek tomu Pilát neváhal a prikázal na kríž napísať „Iesus Nazarenus, Rex Iudeorum“. Ani v najdivejších predstavách nie je mysliteľné, že by to bolo niečím iným ako obyčajným zosmiešnením. Po označení Ježiša ako Nazaretského „vládca Judejcov“, Judejci prikročili k ukrižovaniu práve na tomto kríži.

Počas Ježišovho života bolo latinské označenie územia, ktoré dnes poznáme ako Palestína, „Judea“. Vtedy patrilo do Rímskej ríše a bolo spravované Pilátom. Anglické slovo pre latinské „Judea“ je „Judea“. Anglické slovo „Judean“ je prídavné meno od podstatného mena „Judea“. Starovekí obyvatelia územia na Blízkom Východe, ktoré dnes nazývame Palestína, sa v latinčine nazývajú „Iudaeus“ a v angličtine „Judean“ (v slovenčine Judejci. ND). Tieto slová identifikujú pôvodné obyvateľstvo Judey za Ježišovho života. Kto môže poprieť, že Ježiš bol jeho členom?

V latinčine genitív plurálu od „Iudaeus“ je „Iudaeorum“ Anglický preklad je „Judeans“ „Judejcov“. Je absolútne nemožné ho preložiť nejakým iným spôsobom. Kvalifikovaní a kompetentní teológovia a historici pokladajú za nemožné preložiť „Iesus Nazarenus, Rex Iudaeorum“ inak ako „Ježiš Nazaretský, vládca Judejcov“.

V čase, keď Pilát nariadil napísať na kríž „Iesus Nazarenus, Rex Iudaeorum“, duchovní vodcovia Judey protestovali, aby sa tam nepísalo, že Ježiš je vládcom Judejcov, ale namiesto toho chceli, aby bolo napísané, „on povedal, že je vládcom Judejcov“. Duchovní vodcovia dôrazne protestovali, keď Pilát pomenoval Ježiša „Rex Iudaeorum“ tvrdiac, že Pilát nebol oboznámený alebo nepochopil postavenie Ježiša v Judei. Tieto protesty sú predmetom historického výskumu.

Duchovní vodcovia protestovali márne. Tvrdili, že Ježiš „povedal, že On je vládcom Judejcov“, ale Pilát nemal napísať, že „Ježiš bol vládcom Judejcov“.

Podľa odborníkov bolo Evanjelium podľa Jána napísané v gréčtine. V gréckom origináli nie je žiaden ekvivalent pre anglické „On povedal, že je vládca Judejcov“. V preklade gréckeho originálu Evanjelia podľa Jána, XDC, 19 čítame: „Nepíš Monarcha (basileus) Judejcov (Ioudaios), ale že On sám povedal: ja som monarcha (basileus) Judejcov (Ioudaios)““. „Ioudaia“ je v gréčtine to, čo „Judea“ v latinčine a „Judea“ v angličtine (a v slovenčine, ND). „Basileus“ je v gréčtine to, čo „monarcha“ v angličtine. „Rex“ je najbližšie latinské slovo pre „basileus“. Anglické slovo „vládca“ alebo „vodca“ najlepšie vystihujú latinské „rex“ a grécke „basileus“.

Pilát si „umyl ruky“ nad protestmi duchovných vodcov, ktorí požadovali, aby bol nápis na kríži zmenený tak, ako hovoria oni. Pilát na ich požiadavky netrpezlivo odpovedal: „Čo som napísal, napísal som.“ A tak nápis zostal tak, ako bol - „Iesus Nazarenus, Rex Iudaeorum“, teda po anglicky „Ježiš nazaretský, vládca Judejcov“.

Latinské citácie a slová tu použité sú doslovné citácie a presné slová z prekladu Nového zákona sv. Hieronyma zo 4. storočia. Tento preklad sa označuje ako Vulgáta Nového zákona. Bol to prvý oficiálny preklad Nového zákona do latinčiny spravený predstaviteľom kresťanskej Cirkvi a odvtedy je oficiálnou verziou Nového zákona používanou kresťanskou Cirkvou. Evanjelium podľa Jána bolo do latinčiny preložené z gréčtiny, v ktorej bolo - podľa odborníkov - pôvodne napísané.

V anglickom preklade gréckeho originálu Evanjelia podľa Jána, XIX, 19 čítame nasledovné: „Pilát napísal nápis a pripevnil ho nad Kríž a ten nápis znel „Ježiš Nazaretský, monarcha (*angl. monarch*) Judejcov“. V pôvodnom gréckom rukopise je aj zmienka o požiadavkách duchovných vodcov v Judei na Pontia Piláta, aby zmenil nápis na Kríži ako Ježiš, „vládca Judejcov“. Grécky text pôvodného rukopisu Evanjelia podľa Jána nepochybne dokazuje, že duchovní vodcovia v Judei v tom čase odporovali Pilátovi, že Ježiš „nebol vládca Judejcov“, ale iba „povedal, že On je vládcom Judejcov“.

V dnešnej histórii nemáme faktické opodstatnenie pre implikácie, domnienky a narážky, že by grécke „Ioudaios“, latinské „Iudaeus“ alebo anglické „Judean“ (Judejec) mali platný náboženský význam. V týchto troch rešpektovaných jazykoch **mali tieto tri slová len topografický a geografický význam**. Ich pravým zmyslom bolo identifikovať členov pôvodného obyvateľstva územia, ktoré bolo počas Ježišovho obdobia nazývané Judea. Počas Jeho života nebolo v Judei, ani nikde inde, známe náboženstvo, ktoré by čo i len vzdialene svojim menom pripomínalo názov politického územia, známeho ako Judea - **Judaizmus. Žiaden kult alebo sekta tohoto mena neexistovala**.

Je nepopierateľným faktom, že slovo „jew“ žid neexistovalo až do roku 1775. Do tohoto roku sa slovo „jew“ Žid nevyskytovalo v žiadnom jazyku. Slovo „jew“ žid bolo po prvý raz uvedené do angličtiny v 18. storočí, keď ho Sheridan použil vo svojej hre „The Rivals“ II, i „Mala by mať kožu ako múmia a bradu ako „jew“ - „Žid.“ Pred týmto použitím slovo „jew“ „žid“ nejestvovalo. Ani Shakespeare, napriek všeobecnej mienke, slovo „Jew“ („Žid“) nikdy nevidel a v žiadnom svojom diele ho nepoužil. Vo svojom „Kupcovi benátskom“, V. III. i. 61 totiž píše: „what is the reason? I am a lewe, hath not a lewe eyes?“

V latinskom preklade Nového zákona - Vulgáte - zo 4. storočia od svätého Hieronýma je Ježiš označený genitívom plurálu od „Iudaeus“ v zmienke o nápise na kríži - „Iudaeorum“. Tento preklad, pochádzajúci zo 4. storočia, bol do latinčiny preložený z pôvodných jazykov. Dnes je rímskokatolíckymi autoritami označený ako Vulgáta a stále sa používa.

Ježiš bol prvýkrát označený ako takzvaný „jew“ „Žid“ v Novom zákone z 18. storočia. Bolo to v

revidovaných verziách anglického prekladu zo 14. storočia. Anglické slovo „Jew“ z 18. storočia je nepochybne znehodnotenou verziou latinského „Iudaeus“ zo 4. storočia z Vulgáty od sv. Hieronýma. O tom už niet pochyb.

Z pôvodných rukopisov v anglickom jazyku od 4. do 18. storočia môžeme presne vystopovať vznik a históriu anglického slova „Jew“ („Žid“). V týchto rukopisoch, vytvorených počas 14 storočí (od 4. do 18. storočia), nájdeme všetky skoršie ekvivalenty od latinského „Iudaeus“, po anglické „Jew“, postupne zahŕňajúce tvary: „Gyu“, „Giu“, „Iu“, „Iuu“, „Iuw“, „Ieuu“, „Ieuy“, „Iow“, „Iewe“, „Iwe“, „Ieue“, „Iue“, „Ive“, „Iev“ a nakoniec v 18. storočí „Jew“. Skoršie ekvivalenty slova „Jews“ („Židia“) sú: „Giwis“, „Giws“, „Gyues“, „Gywes“, „Giwes“, „Geus“, „Iuys“, „Iows“, „Iouis“, „Iews“ a konečne v 18. storočí „Jews“.

Z neustálym rozširovaním a zdokonaľovaním tlače v Anglicku v 18. storočí súvisí aj obrovské množstvo vtedy vydaných výťažkov Nového zákona. Tieto revidované vydania sa rozšírili do Anglicka a medzi anglicky hovoriacich ľudí, ktorí predtým nevlastnili Nový zákon v anglickom, ani v žiadnom inom jazyku. V týchto verziách z 18. storočia sa slovo „jew“ „Žid“ použilo prvýkrát. Odvtedy sa v jeho používaní pokračuje vo všetkých anglických prekladoch Nového zákona. Slovo „jew“ „Žid“ sa tak v anglickom jazyku ustálilo.

Najznámejšie vydania Nového zákona z 18. storočia v angličtine sú Rheim (Douai) Edition a King James Authorized Edition. Rheims Edition bolo prvý raz vytlačené v roku 1582, ale slovo „jew“ „Žid“ sa tam nenachádza. Autorizovaný preklad kráľa Jamesa sa začal písať v roku 1604 a prvýkrát bol publikovaný v roku 1611, tiež bez slova „jew“ „Žid“. **Toto slovo sa do obidvoch dobre známych edícií dostalo až po korekciách po 18. storočí.** Množstvo kópií týchto, po prvý raz revidovaných, prekladov sa dostalo medzi duchovenstvo a aj medzi laikov v anglicky hovoriacom svete. Nepoznali históriu slova „jew“ „Žid“ a ani sa o to nezaujímal. Akceptovali slovo „jew“ „Žid“ ako jedinú formu latinského „Iudaeus“ a gréckeho „Ioudaios“. **Ako mohli vedieť niečo iné?** Nemohli. Pre nich to bolo nové anglické slovo.

Keď ste študovali v škole latinčinu, naučili Vás, že ak písmeno „I“ v latinčine stojí v slove na prvom mieste, vyslovuje sa ako „Y“ („J“) v angličtine v slovách ako „yes“ (áno), „youth“ (mladosť), „yacht“ (jachta). „I“ v slove „Iudaeus“ sa vyslovuje ako „Y“ (J) v uvedených slovách. Od 4. do 18. storočia sa „I“ vo všetkých tvaroch slova „jew“ „Žid“ vyslovovalo ako anglické „Y“ v slovách „yes“, „youth“, „yacht“. To isté platí aj o „Gi“ a „Gy“, ktoré sa niekedy používalo namiesto „I“.

Súčasná výslovnosť slova „Jew“ pochádza z nedávnej doby. Dnes sa v modernej angličtine písmeno „J“ v slove „Jew“ vyslovuje ako „Dž“ v slovách ako „justice“ (spravodlivosť), „Jolly“ (veselý) a „Jump“ (skok). Táto zmena nastala v 18. storočí. Dovtedy sa písmeno „J“ v slove „Jew“ vyslovovalo ako „Y“ v slovách ako „yes“, „youth“, „yacht“. Až do 18. storočia sa slovo „Jew“ v angličtine vyslovovalo ako „you“ alebo „hew“ a slovo „Jews“ ako „youse“ alebo „hews“. Súčasná výslovnosť slova „Jew“ bola prijatá až po 18. storočí.

Nemčina si stále uchováva pôvodnú latinskú výslovnosť. Nemecké „Jude“ je ekvivalentom anglického „Jew“. Nemecké „J“ sa vyslovuje tak isto, ako anglické „Y“ v slovách „yes“, „youth“, „yacht“. Nemecké „J“ je ekvivalentom latinského „I“ a obidve sa vyslovujú presne ako anglické „Y“ na začiatku slov „yes“, „youth“, „yacht“. Nemecké „Jude“ je vlastne prvou slabikou latinského „Iudaeus“ a tiež sa tak vyslovuje. Nemecké „Jude“ a anglické „Jew“ sú skrátením a znehodnotením latinského „Iudaeus“. Nemecké „J“ sa vždy vyslovuje ako anglické „Y“, ak stojí na začiatku slov ako „yes“, „youth“ a „yacht“. Výslovnosť nemeckého „J“ v slove „Jude“ nie je výnimkou vo výslovnosti „J“ v nemčine.

Anglický jazyk, je z veľkej časti tvorený slovami prevzatými z cudzích jazykov. Po prevzatí do angličtiny boli prispôbované upravením ich pravopisu a zmenou ich cudzej výslovnosti, aby sa ľahšie v angličtine vyslovovali. Tento proces prvého prevzatia cudzích slov a následné prispôbenie skrátením ich pravopisnej formy a znehodnotením výslovnosti prinieslo do angličtiny slová ako „cab“ (taxi) z francúzskeho „cabriolet“ a tisíce iných slov podobajúcich sa pôvodnému slovu už len svojím cudzím pravopisom.

Z tohto adaptačného procesu latinského „Iudaeus“ a gréckeho „Ioudaios“ nakoniec vzniklo v 18. storočí anglické „Jew“. Anglicky hovoriaci ľudia sa počas 14 storočí snažili vytvoriť anglický

ekvivalent latinského „Iudaeus“ a gréckeho „Ioudaios“, ktorý by sa v angličtine ľahko vyslovoval kvôli svojmu anglickému pravopisu. Slovo „Jew“ bolo konečným výsledkom v 18. storočí, pretože sa kvôli svojmu anglickému pravopisu ľahko vyslovovalo, zatiaľ čo latinské „Iudaeus“ a grécke „Ioudaios“ sa v angličtine kvôli svojmu latinskému a gréckemu pravopisu vyslovujú ťažko. Museli preto ustúpiť.

Najstaršou verziou Nového zákona v angličtine je Wiclif alebo Wicliffe Edition publikovaná v roku 1380. V tejto verzii je Ježiš spomínaný ako Jeden z „Iewes“. To bola v 14. storočí anglická verzia latinského „Iudaeus“ a vyslovovala sa „hew-weeze“ v pluráli a „hew-wee“ v singulári. V Evanjeliu podľa Jána, XIX. 19, čítame „ihesus of nazareth kyng of the iewes“. Pred 14. storočím angličtina prebrala od Anglosasov slovo „king“, aby nahradilo latinské „rex“ a grécke „basileus“, aj spolu s ďalšími anglickými slovami.

Tyndale Edition Nového zákona vydaného v roku 1525 bol Ježiš tak isto označený ako Jeden z „Iewes“. V Coverdale Edition publikovanej v roku 1535 bol tiež označený ako Jeden z „Iewes“ a v tej istej edícii, Evanjelium podľa Jána 19, čítame „Iesus of Nazareth, kyng of the Iewes“.

Craner Edition (1539) bol Ježiš opäť opísaný ako Jeden z „Iewes“ a tak isto Geneva Edition, ktorá vyšla v rokoch 1540 - 1557. V Rheims Edition z roku 1582 je Ježiš označený ako Jeden z „Iewes“. Rôzne tvary latinského „Iudaeus“ sa v prekladoch používali podľa toho, ako to bolo v tej ktorej dobe rozšírené.

Anglický preklad Evanjelia podľa Jána, XIX. 19, z gréčtiny, v ktorej bolo pôvodne napísané, hovorí: „Nepíš: „the monarch of the Judeans (vládca Judejcov)“, ale že sám povedal „I am monarch (ja som vládca)“. V origináli gréckeho rukopisu nájdeme slovo „basileus“, ktoré v angličtine nahrádza slovo „monarch“ a grécke „Ioudaios“ anglické „Judeans“. „Ioudaia“ v gréčtine je to isté, čo „Judea“ v angličtine a grécke „Ioudaios“ to, čo anglické „Judeans“ = (Judejci). O tom niet pochýb.

Pokiaľ je všeobecne chápané, že dnešné anglické „Jew“ a „Judean“ (Judejec) prinášajú rovnaké implikácie, domnienky a narážky tak, ako by aj správne mali, nebol by žiaden rozdiel, či na označenie Ježiša v Novom zákone, alebo kdekoľvek inde, použijeme jeden alebo druhý výraz. Ale implikácie, domnienky a narážky, **ktoré tieto slová dnes vyvolávajú, sú rozdielne ako čierna od bielej**. Slovo „Jew“ sa dnes nepovažuje za synonymum pre „Judean“ = (judejec), tak, ako sa slovo „Judean“ nepovažuje za synonymum slova „Jew“.

Ako som už skôr vysvetlil, keď sa v **18. storočí slovo „Jew“** v angličtine objavilo prvýkrát, **jeho význam bol plne totožný s významom slova „Judean“** (Judejec). Jednako ale počas 18., 19. a 20. storočia dobre organizovaná a hojne financovaná medzinárodná skupina vytvorila takzvaný „druhotný význam“ slova „Jew“ medzi anglicky hovoriacimi na celom svete. Tento takzvaný „druhotný význam“ nemá žiadnu spojitosť s pôvodným významom z 18. storočia. Je to skresľujúce.

Dnešný „druhotný význam“ slova „Jew“ ma takú malú spojitosť s tým pôvodným, ako má napríklad dnešný „druhotný význam“ slova „camel“ alebo „ivory“. „Druhotný význam“ slova „camel“ je cigareta tohoto mena, ale pôvodne to označovalo púštne zviera - ťavu. „Druhotný význam“ slova „ivory“ je kúsok mydla, hoci pôvodne to označuje sloní kel - slonovinu. Tieto „druhotné významy“ slov sa často stanú všeobecne akceptovanými, aj keď mali tieto slová úplne odlišný zmysel. Dosahuje sa to vynakladaním obrovských množstiev peňazí na starostlivo naplánovanú publicitu. Ak si dnes vypýtate „camel“, dajú vám cigaretu. Ak dnes požiadate o kúsok „ivory“, dostanete kúsok mydla. Ale nikdy nedostanete púštne zviera, či kus slonoviny. To dokazuje dôležitosť, ktorú tieto „druhotné významy“ musia mať, ak sú schopné zatlačiť do úzadia pôvodný a prvotný význam vo vedomí spoločnosti. „Druhotný význam“ slova „Jew“ prakticky zatienil pôvodný a prvotný význam tohoto slova, ktorý malo keď sa v 18. storočí po prvý raz objavilo. Tento fenomén nie je ničím nezvyčajným.

Najvyšší súd Spojených štátov uznal „druhotné významy“ slov ako rovnaké, ba až prioritné k tým prvotným, ktoré nájdeme v slovníku. Starostlivo pripravená a dobre financovaná celosvetová propagácia všetkými dostupnými médiami vedená skupinami takzvaných a samozvaných „Židov“ počas troch storočí dosiahla, že **„druhotný význam“ slova „Jew“ úplne vymazal ten pôvodný**. O tom niet pochýb.

V celom anglicky hovoriacom svete sa nenájde jediná osoba, ktorá by slovo „Jew“ (Žid) chápala ako „Judean“ (Judejec). To bol jediný a správny význam v 18. storočí. Všeobecne akceptovaný „druhotný význam“ slova „Žid“ sa, v podstate bez výnimky skladá zo štyroch takmer univerzálne prijímaných

teórií. Tieto teórie hovoria, že takzvaný a samozvaný „Žid“ je osoba, ktorá sa hlási k náboženstvu známemu ako Judaizmus, osoba, ktorá tvrdí, že patrí k rasovej skupine spájajúcej svoj pôvod so starovekými Semitmi, osoba, ktorá je priamym potomkom starobylého národa, ktorý prekvital v Palestíne za biblických čias, osoba, ktorú Boh zámerne obdaril určitými nadpriemernými vlastnosťami, ktoré odoprel iným rasovým, náboženským, národnostným skupinám a to všetko spolu spojené. Súčasny všeobecne akceptovaný „druhotný význam“ slova „Žid“ je v podstate zodpovedný za **zmätok v mysliach kresťanov**, keď uvažujú o zásadách kresťanskej viery.

- To je zodpovedné aj za množstvo kresťanov, ktorí prestávajú byť oddaní svojej viere.
- Implikácie, domnienky a narážky slova „Žid“ sú dnes u prevládajúcej väčšiny informovaných a inteligentných kresťanov v rozpore s nepopierateľným historickým faktom.
- **Kresťania, ktorí sa už nenechajú ďalej balamutiť**, podozrievajú kresťanské duchovenstvo, že svoju obľúbenú pesničku „Ježiš bol Žid“ budú opakovať až do omrzenia.
- Pomaly to prerastá do psychózy. Mnohí kresťania už vedia, že je to len vymývanie mozgov. Zlosť, ktorú cítia, ešte nie je pre duchovenstvo očividná. Kresťania teraz od kléru vyžadujú „pravdu, celú pravdu a nič než pravdu“.
- Teraz nadišiel čas, aby kresťanské duchovenstvo povedalo kresťanom to, čo im malo povedať už dávno.
- Zo všetkých náboženských skupín na svete sa kresťania javia ako najmenej informovaní o tejto téme. Boli ich duchovní vodcovia bezohľadní k pravde?

Mnoho informovaných a inteligentných už naďalej nemôže akceptovať tvrdenie kresťanského duchovenstva, že:

- Ježiš bol počas svojho života prívržencom skupiny v Judei, ktorá vyznávala náboženstvo dnes nazývané „Judaizmus“,
- alebo že pochádzal z rasy, ktorá dnes zahŕňa väčšinu takzvaných alebo samozvaných „Židov“,
- alebo že títo „Židia“ po celom svete sú priamymi potomkami národa v Judei, do ktorého patrili Ježiš,
- alebo že kultúrne vlastnosti týchto „Židov“ korešpondujú s kultúrnymi vlastnosťami Ježiša a jeho učením počas jeho krátkeho zastavenia tu na Zemi.

Kresťania už viac nebudú veriť tomu, že rasa, náboženstvo, národnosť a kultúra Ježiša, a rasa, náboženstvo, národnosť a kultúra takzvaných alebo samozvaných „Židov“ má ten istý pôvod a charakter.

Hnev kresťanov je nebezpečnejší, ako si kresťanské duchovenstvo myslí. Za takýchto podmienok už neplatí kresťanské, že nevzdelanosť nie je blahom a múdrosť nie je bláznovstvom.

1. Kresťania celého sveta dnes hľadajú odpoveď na otázku, aký bol vzťah medzi dnešnými takzvanými alebo samozvanými „Židmi“ a „Judejcami“, ktorí obývali Judeu pred, počas a po živote Ježiša.
2. Kresťania teraz požadujú, aby boli presne informovaní o rasovom, náboženskom, národnostnom a kultúrnom pozadí takzvaných alebo samozvaných „Židov“, na základe ktorého ich spájajú s Ježišom.
3. Informovaní a inteligentní kresťania sa majú na pozore pred zaužívaným mýtom, že takzvaní alebo samozvaní „Židia“ sú priamymi potomkami „Judejcov“, medzi ktorými Ježiš žil počas svojho života na Zemi.
4. Kresťania si stále viac uvedomujú, prečo takzvaní alebo samozvaní „Židia“ počas uplynulých troch storočí minuli obrovské sumy peňazí na vytvorenie predstavy, že „Judejci“ z obdobia Ježiša boli skôr „Židmi“ ako „Judejcami“ a že Ježiš bol „Žid“.
5. Kresťania si deň za dňom všimajú narastajúce ekonomické a politické výhody takzvaných a samozvaných „Židov“ ako priamy dôsledok ich úspechu, keď presvedčili kresťanov, že „Ježiš bol Žid“ s „druhotným významom“ slova „Žid“, ktorý vytvorili z pôvodného významu z 18. storočia.

Títo takzvaní a samozvaní „Židia“ prezentujú aj samých seba ako „Židov“ s „druhotným významom“ slova „Žid“. Takto sa snažia dokázať svoju spriaznenosť s Ježišom. Túto myšlienku kresťanom neustále zdôrazňujú. Tento výmysel však už rýchlo mizne a stráca pôvodnú moc v predstavivosti kresťanov.

Prehlásiť, že „Ježiš bol Žid“ v tom zmysle, že počas svojho života bol prívržencom náboženstva, ktoré dnes poznáme pod názvom „Judaizmus“, je obyčajný výmysel. Ak bolo treba vyznávať „Judaizmus“ na to, aby ste boli takzvaným alebo samozvaným „Židom“, tak Ježiš takzvaným „Židom“ nebol. **Ježiš odmietal formu náboženského uctievania vo vtedajšej Judei**, ktorú my dnes poznáme pod jej novým menom „Judaizmus“. Vtedy sa tejto viere hovorilo „Farizeizmus“. A hoci sa to kresťanskí duchovní učili v teologickom seminári, nikdy sa to nepokúsili kresťanom vysvetliť. Významný Rabbi (rabín) Louis Finkelstein, predstavený Židovského teologického seminára v Amerike často označovaného ako „Vatikán Judaizmu“, v predslove k prvému vydaniu jeho svetoznámej klasiky: „Farizeji - sociologické pozadie ich viery“ na 21. strane píše.

„...Judaizmus... Farizeizmus sa stal Talmudizmom, Talmudizmus sa stal stredovekým Rabinizmom a stredoveký Rabinizmus sa stal moderným Rabinizmom. Ale napriek všetkým zmenám mena, duch starovekého Farizeizmu pretrval nezmenený... Z Palestíny do Babylónie, z Babylónie do Severnej Afriky, Talianska, Španielska, Francúzska, Nemecka, odtiaľ do Poľska, Ruska a celej východnej Európy, staroveký Farizeizmus putoval... dokazujúc tak trvalý význam, ktorý Farizeizmus má ako náboženské hnutie.“

Oslavovaný Rabbi Louis Finkelstein tu sleduje stopy náboženstva z čias Ježiša, nazývaného „Farizeizmus“, ktoré dnes poznáme pod menom „Judaizmus“. Rabbi Louis Finkelstein potvrdzuje to, čo význačný Rabbi Adolph Moses v spolupráci s Rabbim H. G. Enlowom tvrdí vo svojom diele „Jehovizmus a iné prednášky“, ktoré bolo vydané v roku 1903 Louvillskou sekciou Rady židovských žien, kde na strane prvej prehlasuje:

„Spomedzi nespočetných nešťastí, ktoré sa prihodili... najkatastrofálnejšie v jeho dôsledkoch je meno Judaizmus... najhoršie je, že toto meno si vybrali sami Židia... navyše, ani v biblických, ani v postbiblických, ani v talmudických, či v neskorších časoch sa termín Judaizmus nevyskytuje... Biblia hovorí o náboženstve..., ako „Torath Yahve“, inštrukcie alebo morálne zákony vyjavené Jahvom... na iných miestach...ako „Yirath Yahve“, strach a úcta k Jahvemu. TIETO A INÉ POMENOVANIA NEPRETRŽITE PO MNOHO ROKOV REPREZENTOVALI NÁBOŽENSTVO.

Na odlíšenie od kresťanstva a Islamu, židovskí filozofi ho niekedy označujú ako vieru Židov...

BOL TO JOZEF FLAVIUS, KTORÝ, KEĎ PÍSAJ POUČENIE PRE GRÉKOV A RIMANOV, POUŽIL TERMÍN JUDAIZMUS, v snahe postaviť ho proti Helenizmu...

Pod Helenizmom rozumieme civilizáciu, zahŕňajúcu jazyk, poéziu, náboženstvo, umenie, vedu, spôsoby, zvyky, inštitúcie... ktorá sa z Grécka, jej pôvodného domova, rozšírila do mnohých regiónov v Európe, Ázii a Afrike... Kresťania po tom mene dychtivo siahli...

Židia samotní, ktorí tak horlivo nenávideli zradcu Jozefa, prestali čítať jeho diela...Z TOHO DÔVODU OSTAL PRE NICH TERMÍN JUDAIZMUS, VYTVORENÝ JOZEFOM, ABSOLÚTNE NEZNÁMY...

BOLO TO LEN NEDÁVNO, PO TOM, ČO SA ŽIDIA ZOZNÁMILI S KREŠŤANSKOU LITERATÚROU A ZAČALI NAZÝVAŤ SVOJE NÁBOŽENSTVO JUDAIZMOM."

Tento výrok od dvoch popredných odborníkov na danú problematiku jasne a bez pochyby dokazuje, že takzvaný „Judaizmus“ nebol názvom žiadnej formy náboženského uctievania v Judei za čias Ježiša. Jozef Flavius spomenutý v predchádzajúcom citáte, žil v 1. storočí. Bol to on, kto v 1. storočí jasne použil slovo „Judaizmus“ práve z vyššie uvedeného dôvodu. Náboženstvo, ktoré dnes poznáme ako „Judaizmus. bolo v Judei za čias Ježiša známe ako „Farizeizmus“, ako tvrdí Rabbi Louis Finkelstein a veľa ďalších naslovovzatých odborníkov.

Náboženstvo známe ako „Farizeizmus“ bolo prakticky založené len na Talmude. Talmud bol za čias Ježiša spojením Magny Charty, Deklarácie nezávislosti, Ústavy a Listiny práv pre tých, ktorí vyznávali „Farizeizmus“. Dnes je Talmud v rovnako váženej pozícii u tých, čo sa hlásia k „Judaizmu“. **Talmud** dnes predstavuje totalitnú diktatúru nad životmi takzvaných alebo samozvaných „Židov“, či si to

uvedomujú alebo nie. Duchovní vodcovia sa ani nesnažia zakrývať kontrolu, ktorú majú nad svojimi „Židmi“. Ich právomoc nemá konkurenciu.

„Existuje ešte stále na svete literatúra, s ktorou bol Ježiš oboznámený vo svojom mladšom veku? Je pre nás možné dostať sa k nej?

Môžeme posúdiť myšlienky, výroky, spôsoby uvažovania a myslenia O MORÁLNYCH A NÁBOŽENSKÝCH OTÁZKACH, ktoré boli v tej dobe rozšírené, A MUSELI NÍM BYŤ ROZVINUTÉ POČAS TÝCH TICHÝCH TRIDSIATICH ROKOV, KEĎ ROZJÍMAL NAD SVOJÍM BUDÚCIM POSLANÍM?

Na takéto otázky odpovedajú vzdelaní židovskí rabíni pozdvihnutím Talmudu. Tu, hovoria, je zdroj, odkiaľ Ježiš Nazaretský čerpal svoje učenie a ktoré mu dovolilo spraviť prevrat vo svete. A to je otázka, ktorá zaujme každého kresťana. Čo je Talmud?

PREČO TAJA SKUTOČNÝ OBSAH TALMUDU?

Znalec židovských a izraelských pomerov, Izraelský žid, profesor Izrael Shahak hovoril: „že keď chceme pochopiť izraelskú a sionistickú politiku, musíme dôkladne študovať vplyv Talmudu na židovskú tradíciu, židovskú ideológiu a hlavne jej postoj k nežidom. (Jewish History, Jewish Religion. Vydaná v angličtine v Londýne roku, 1994, vyd. Pluto Press.)

Talmud hrá v dnešnom Judaizme, tak isto ako hral v minulosti, kľúčovú rolu. Rabín Morris N. Kertzer, riaditeľ vnútornej aktivity židovskej severoamerickej komisie a v tomto čase, prezident asociácie židovských kaplánov v armáde Spojených štátov amerických a oficiálny hovorca amerických židov, v magazíne „LOOK“ 17. júna, 1952, v článku pod titulom „Čo je žid“ hovorí:

„Talmud sa skladá zo 63 kníh, právnych, etických a historických citátov starodávnych rabínov. Bol vydaný päť storočí po narodení Krista. **Je to právny kód ktorý formuje základy židovského náboženstva, a je príručka, podľa ktorej sa trénujú rabíni.**“ (Freedman, tamtiež str. 26).

Freedman uvádza: „V roku 1935 medzinárodná hierarchia takzvaných alebo samozvaných „Židov“, po prvýkrát publikovala oficiálny neskrátený preklad Talmudu v angličtine s úplnými vysvetlivkami. Čo ich k tomu viedlo, presne nevieme. Bolo to zrejme preto, lebo veľa Židov z mladších generácií nebolo schopných čítať Talmud v starých jazykoch, v ktorých ho autori mnohých krajín v rozmedzí rokov 200 pred Kr. a 500 po Kr. napísali.

Medzinárodná židovská hierarchia vybrala na preloženie Talmudu do angličtiny tých najučennejších. Títo slávni učenci pripravili aj oficiálne vysvetlivky, ktoré vysvetľujú potrebné pasáže. Tento oficiálny preklad bol vydaný v Londýne roku 1935 a vydalo to vydavateľstvo Soncino press. Tento preklad Talmudu od tej doby bol známym pod názvom Soncino Talmud. Veľmi obmedzený počet tohoto prekladu bolo vydaných a nebol ani distribuovaný na trhu. Soncino preklad Talmudu môžeme nájsť v knižnici amerického kongresu a v ľudovej knižnici v New Yorku. Freedman hovorí, že mal Soncinovo vydanie k dispozícii mnoho rokov. Dnes už je skôr predmetom zberateľskej vášne. (Freedman, tamtiež)

Oficiálna neskrátená verzia Talmudu Soncino, vydaná v roku 1935, bola „preložená do angličtiny s poznámkami, slovníkom a indexom „takými význačnými odborníkmi na Talmud, akými sú rabín dr. I. Epstein, rabín dr. Samuel Daiches, rabín dr. Israel W. Slotki, M. A., Litt. D., reverend dr. A. Cohen, M. A., Ph. D., a inými slávnymi učencami v oblasti Talmudu ako E. W. Kirzner, M. A., Ph. D., M. Sc., Jacob Schater, A. Mishcon, A. Cohen, M. A., Ph. D., Maurice Šimon, M. A., a predslov napísal najvyšší reverend a rabín Dr. J. H. Herz, ktorý bol v tom čase najvyšším rabínom v Anglicku. (Freedman, tamtiež)

Profesor Izrael Shahak hovorí, že:

- každý kto neovláda hebrejský jazyk a číta židovské texty v inom jazyku, tak jeho informácia o židovstve je nepravdivá a mylná.
- je celkom zbytočné, podľa Shahaka, hľadať skutočné fakty o židovstve v anglickom jazyku.
- je veľkým omylom si myslieť, že židovstvo je „biblická viera“, a že starý zákon má v židovskej viere to isté postavenie ako Evanjelía v kresťanstve.

Židia chápu biblický text inak ako ho chápu kresťania, a to z jednoduchého dôvodu, že židia čítajú biblický text podľa interpretácie Talmudu. (Shahak, tamtiež)

Vo svojej knihe „Proč se vraždí v Izraeli“ som uviedol presné citáty z Talmudu a iných židovských zdrojov, podľa Shahakovej hore uvedenej knihy. Prečo som to tak urobil napriek tomu, že väčšina faktov uvedených v Shahakovej knihe boli mne osobne už dávno známe a o tom už písalo mnoho kritikov, teológov a bádateľov? A napriek tomu, že mám k dispozícii desiatky kníh, ktoré tie isté fakty na svojich stranách uvádzajú, som ich ako zdroj nepoužil. Robil som to z jednoduchého dôvodu a to, že som si myslel, že nikto nemôže viniť Izraela Shahaka z antisemitizmu, z jednoduchého dôvodu, že on sám je žid a Izraelec. Narodil sa vo Varšave roku 1933 a prežil svoje detstvo v koncentračnom tábore v Belsene. Nasťahoval sa v roku 1945 do Izraelu a slúžil v izraelskej armáde, ktorá bojovala proti arabom, vyhnala ich z arabského územia a na ich území postavila židovský štát.

Myslel som, že keby som o tom napísal ja alebo podľa nežidovských zdrojov, určite by som bol predmetom útokov sionistických kruhov a ich priateľov ako antisemita a vinili by ma, že šírim nenávisť

proti židom. Prekrúcali by fakty a odvracali by pozornosť od skutočnosti.

Napriek tomu všetkému sa to tak stalo a sionistické kruhy do neba kričali a žiadali pod záštitou antisemitizmu, zákaz mojej knihy a potrestanie autora a vydavateľa. Prekrúcali fakty a dokonca luhali a nemali štipku odvahy, aby priznali, že všetky fakty uvedené v mojej knihe o Talmude a o postoji voči nežidom, sú doslova citáty z knihy Shahaka, žida a Izraelca, ktorý ovláda hebrejský jazyk a je znalcom židovských pomerov, židovskej ideológie a izraelskej politiky.

Kto neverí mojim prekladom citátov, nech si obstará Shahakovu knihu. Kniha vyšla aj v angličtine a bola vydaná v Anglicku a v USA a podľa mojej informácie je stále na trhu a dá sa kúpiť alebo objednať. Anglicko a USA pre „nových demokratov“ sú kolískou demokracie a sú najvernejšími priateľmi sionistov. **Shahaková kniha nebola ani v USA ani v Anglicku zakázaná, ani ako antisionistická kniha, ani ako šíriaca nenávisť proti židom.** Shahak uvádza veľa príkladov ako prekladatelia Talmudu a iných židovských dokumentov menili podanie, aby zjemnili ostré kritiky voči nežidom a hlavne Kristovi a kresťanom, ktoré prekročili prah slušnosti. Kto o tom chce čítať, nech si pozrie moju knihu „Proč se vraždí v Izraeli“ alebo keď má možnosť, nech si prečíta Shahakovú knihu.

Pán Franek, z ústredného zväzu židovských náboženských obcí v SR, opisuje moju knihu takto: „Je to príručka, prípadne zbierka antisemitských predsudkov, povier a šialených výrokov. Čiastočne pochádzajú zo stredoveku, čiastočne sú novšieho dáta... Napriek tomu sa v celej knihe nesie duch stredovekých povier.“ Ale pán Franek sa nám neodvážil povedať, že tie „predsudky, poverky a šialené výroky“ nech pochádzajú zo stredoveku alebo sú novšieho dáta sú pravdivé a presne zdokumentované podľa židovských zdrojov. Ale ako hovorí Freedman, **pravda** bola veľa krát celkom vymazaná opakovaním nepravd, stále dookola, znova a znova a znova... Nepravda a lož zakryli pravdu behom dlhých rokov a po niekoľkých generáciách. (Freedman, Tamtiež, str. 3)“

Neviem do akej miery je ten vzácny Soncinov preklad Talmudu autentický s originálnym Talmudom a do akej miery boli jeho slová v anglickom preklade zjemnené. Jednu vec ale viem, že aj dostupný oficiálny preklad nám dáva veľmi zaujímavé informácie, ktoré čitateľovi vyvolajú husiu kožu. Budeme s pánom Freedmanom čítať niektoré pasáže a učenie tohto oficiálneho prekladu Talmudu, ako ich pán Freedman uviedol vo svojej knihe „Facts are facts“ (tamtiež). Citáty, vysvetlivky a medzi zátvorkami sú presne uvedené v Soncinovom Talmude. Freedman označil názov knihy a číslo strany, odkiaľ citát prebral. Osobné poznámky pána Freedmana som označil skratka FR. a moje ND.

Freedman hovorí; „Oficiálny Soncinov preklad Talmudu doplnený vysvetlivkami je ako dvojsečný meč. Učí milióny príslušníkov mladšej generácie takzvaných a samozvaných „Židov“, neschopných čítať Talmud v toľkých starých jazykoch, v ktorých bol mnohými autormi napísaný v rokoch 200 pred Kr. až 500 po Kr. Taktiež učí kresťanov, čo Talmud musí povedať o Ježišovi, kresťanoch a kresťanskej viere. Toto raz povedie k neželanému výsledku. Kresťania jedného dňa vyrukujú s otázkou, či je Talmud „ten typ knihy“, z ktorej Ježiš údajne „čerpал svoje učenie, ktoré mu umožnilo spôsobiť morálnu a náboženskú revolúciu vo svete ?!“ (str. 28, 29)

Freedman ďalej hovorí:

„Talmud hanobí Ježiša, kresťanov a kresťanskú vieru ako bezcenné duchovné a kultúrne dedičstvo tak, ako nikdy nič predtým alebo potom, čo bol Talmud v 5. storočí dokončený. Budete musieť ospravedlniť vulgárny, obscénny, nemravný, neslušný a oplzlý jazyk, ktorý zbadáte v doslovných citáciách z oficiálneho neskráteného prekladu Talmudu do angličtiny. Pripravte sa na prekvapenie.“ (Freedman, tamtiež)

„Na ilustráciu obľudnej zločinnosti Talmudu“, hovorí Freedman, „sú potrebné zo Soncinovho Talmudu doslovné citácie. Bez nich by som výsledky svojich úvah len ťažko dokázal. Z nutnosti ich uvediem aj napriek hrubosti ich jazyka. Urobím to bez výčitiek, veď ani poštové úrady v Spojených štátoch sa nezdrahajú doručiť výtlacky tohto vydania poštou. Aj napriek tomu sa už dopredu ospravedlňujem za jazyk, ktorý v mojom liste z nevyhnutnosti použijem. Dúfam, že mi rozumiete.“

Nasledujúce citácie sú len jedny z mnohých podobných, uvedených v spomínanom vydaní Talmudu, „typu knihy“, z ktorej Ježiš údajne „čerpал svoje učenie, ktoré mu umožnilo spôsobiť morálnu a náboženskú revolúciu vo svete.“(tamtiež)

(Kniha)

Sanhedrin, 55b-55a:

„Čo to znamená? — Rab povedal: Sexuálny styk (pederastia) s chlapcom mladším ako 9 rokov sa nepovažuje za taký istý druh pederastie ako s chlapcom starším. Samuel povedal: pederastia s dieťaťom mladším ako 3 roky nie je posudzovaná ako s dieťaťom starším.

(2) Čo je základom ich sporu? - Rab trvá na tom, že iba ten, kto je schopný sexuálneho styku, môže ako pasívny objekt tohto činu zvaliť vinu (na ozajstného vinníka); zatiaľ čo ten, kto je neschopný sexuálneho styku, nemôže byť (v tomto ohľade) pasívnym objektom pederastie.

(3) Ale Samuel tvrdí: Posvätné písma hovoria: (A nebudeš líhať s človekom) tak ako so ženou (4). V súlade s rabom sa učí: Pederastia vo veku deväť rokov a jeden deň; (55a) (ten), kto spácha beštiálny čin, či už prirodzenou, alebo neprirodzenou cestou: alebo žena, ktorá si sama zapríčiní beštiálne zneužitie, podlieha trestu. (5)

(vysvetlivky)

Zmienka sa vzťahuje na pasívny predmet sodomie. Ako stojí v supre 54a, aktívny účastník pácha hriech, aj keď je nedospelý; t. j., keď má menej ako trinásť rokov. Avšak v rámci tohto veku sa robia rozdiely.

Rab uvádza deväť rokov ako minimum, ale ak niekto spácha sodomiu s dieťaťom ešte mladším, nespácha žiadny hriech. Samuel udáva ako minimum tri roky.

Muž dosahuje sexuálnu dospelosť v deviatich rokoch.

Lev. XVIII, 22.

Rashi v tomto texte používa („xxx“) (hebrejské písmená) namiesto („zzz“) (hebrejské písmená) v našom tlačnom texte. Muž vo veku 9 rokov a 1 deň, ktorý spácha atď. Tak v tejto Baraithe používa tri rozličné verzie: prvá - muž vo veku deväť rokov a jeden deň - sa vzťahuje na pasívny objekt pederastie, zatiaľ čo trest padá na dospelého vinníka. Musí to mať takýto význam: pretože po prvé, aktívny vinník nie je nikdy priamo označený ako muž. Tak ako hovorí Biblia: nebudeš líhať s človekom; spomenuté je pohlavie iba pasívneho účastníka. Po druhé: ak sa zmienka o veku vzťahuje na aktívneho účastníka, hriech je spáchaný *pasívnou dospelou* osobou, prečo hovoriť o pederastii; vo všetkých prípadoch krvismilstva pasívna dospelá osoba pácha hriech iba vtedy, ak má druhá strana najmenej 9 rokov a 1 deň. Takže aj Baraita podporuje tvrdenie raba, že minimálny vek osoby ako pasívneho partnera dospelého, je deväť rokov a jeden deň.

„Predtým, ako uvediem ďalšie doslovné citáty z „typu knihy“, z ktorej - ako sa nesprávne uvádza - Ježiš „Čerpal svoje učenie, ktoré mu umožnilo spôsobiť morálnu a náboženskú revolúciu vo svete“, chcel by som opäť upriamiť vašu pozornosť k oficiálnemu vyhláseniu Rabbiho Morrisa N. Kertzera v časopise *Look Magazine* zo 17. júna 1952. V tomto oficiálnom vyhlásení Rabbiho Morrisa N. Kertzera v mene Amerického židovského výboru, samozvaného „Vatikánu Judaizmu“, informoval 20 miliónov čitateľov časopisu *Look*, že Talmud „JE PRÁVNÝ KÓD, KTORÝ FORMUJE ZÁKLADY ŽIDOVSKÉHO NÁBOŽENSTVA A UČEBNICA POUŽÍVANÁ NA ŠKOLENIE **RABÍNOV**“. Majte to prosím na pamäti, keď budete čítať ďalej.“

Toto je ďalším dôkazom, že Talmud nie je úplne mŕtvym slovom v „ŠKOLENÍ RABÍNOV“ ani „zbierka antisemitských predsudkov, povier a šialených výrokov. Čiastočne pochádzajú zo stredoveku, čiastočne sú novšieho dáta.“ Ako hovorí pán Franek.

„Najväčší svetoví odborníci na Talmud potvrdzujú, že oficiálny anglický preklad Talmudu Soncino Edition zachováva podobu pôvodného textu s veľkou presnosťou. Je to takmer doslovný preklad pôvodného textu. Vo svojej slávnej klasike „História Talmudu“, Michael Rodkinson, vedúca autorita v tejto oblasti, v spolupráci so slávnym reverendom dr. Isaacom M. Wiseom, tvrdí:

„Začiatkom dvadsiateho storočia, keď bol prvý zväzok tohto diela dokončený, prizvali sme čitateľov, aby nahliadli do histórie Talmudu, nech vidia... že nielenže Talmud nebol zničený, ale ANI JEDNO JEDINÉ PÍSMENKO Z NEHO NECHÝBA a dnes ROZKVITÁ DO TAKÝCH ROZMEROV, AKO NIKDY PREDTÝM V CELEJ SVOJEJ HISTORII... TALMUD JE JEDNÝM Z DIVOV SVETA.

Počas dvadsiatich storočí svojej existencie... BOL ZACHOVANÝ VO SVOJEJ CELISTVOSTI, a

nielenže mal tú moc, zabrániť svojim nepriateľom ZNIČIŤ ČO I LEN JEDINÝ RIADOK, ale za celý ten čas podstatne neoslabil svoj vplyv. NEUSTÁLE EŠTE PREVLÁDA NAD MYSLAMI MNOHÝCH ĽUDÍ, KTORÍ SI JEHO OBSAH CTIA AKO BOŽSKÚ PRAVDU... Počet univerzít na štúdium Talmudu narastá všade, kde prebýva duch Izraela, najmä však v tejto krajine, kde sa nazbierali milióny na založenie dvoch univerzít, Hebrejská spojená univerzita v Cincinnati a Židovský teologický seminár Ameriky v New Yorku, ktorých hlavným záujmom je štúdium Talmudu... Našli by sme i mnoho domov učenia (Jeshibath) určených na štúdium Talmudu, najmä v niektorých častiach východného pobrežia, kde mladí muži denne študujú stránky Talmudu." (Freedman, tamtiež, str. 31, 32)

Táto „božská pravda“, ktorú si „ctí mnoho ľudí“, z ktorej „ani jedno jediné písmenko nechýba“ a dnes „rozkvitá do takých rozmerov, ako nikdy predtým v celej svojej histórii“ je verne zobrazená nasledujúcim doslovným citátom:

(Kniha)

Sanhedrin, 55b: „Dievča vo veku 3 roky a 1 deň môže získať manželstvo pohlavným stykom a ak pohlavne žije s bratom svojho zosnulého manžela, stáva sa jeho. Môže byť potrestaná za smilstvo; (ak je *niddah*,) poškvrní toho, kto sa s ňou spojí, takže aj on potom poškvrní tú, na ktorú líha, ako šat, ktorý spočinul na (osobe postihnutej kvapavkou).“

(Kniha)

Sanhedrin, 58b: „R. Eleazar v mene R. Haninu povedal: Ak mal pohan neprirodzený sexuálny styk so svojou ženou, vina je na jeho strane; pretože je napísané: „a on prenikne“, čo vylučuje neprirodzený styk (2). Rab odporoval: Existuje niečo, za čo sa Žid potrestať nedá a pohan áno? (3) Ale rab povedal toto: Pohan, ktorý zneuctí ženu svojho suseda, nepodlieha trestu. Prečo? (Posvätné písmo hovorí) Svoju ženu, nie ženu svojho suseda; „a on prenikne“, čo vylučuje neprirodzený styk. (4)

(Vysvetlivky)

„(2) Jeho žena z toho nemá potešenie, a preto nejde o preniknutie.

(3) Verzia tejto pasáže je tiež: Existuje niečo, čo sa povoľuje Židovi a zakazuje pohanovi? Neprirodzený styk sa povoľuje Židovi.

(4) Ak dáme tieto dva do súvislosti, druhý ako vysvetľujúci prvý, zistíme, že príkaz „svoju ženu, nie ženu svojho suseda“ je porušený iba v prípade prirodzeného, nie neprirodzeného styku.

(Kniha)

Sanhedrin, 69a „Muž; z tohto poznám zákon iba čo sa týka muža. Odkiaľ ho mám poznať čo sa týka osoby vo veku 9 rokov a jeden deň, schopnej mať pohlavný styk? Z verša: A „ak je mužom“? (2) - Odpovedal: Taký nedospelý môže produkovať semeno, ale nemôže ním nič splodiť, lebo je to ako obilné zrno vyrastené menej ako z tretiny (3).“

(Vysvetlivky)

(2) 'A'(') naznačuje rozšírenie zákona, a je tu vysvetlené tak, aby zahŕňalo nedospelého vo veku deväť rokov a jeden deň.

(3) Také obilie obsahuje zrno, ktoré, aj keď zasiate, nebude rásť.

(Kniha)

Sanhedrin, 69b: Naši rabíni učili: Ak žena laškuje so svojim mladým (nedospelým) synom, a on s ňou spácha prvý stupeň spolužitia, ako hovorí Beth Shammai, činí ju tým nevhodnú pre kňaza (1). Beth Hillel ju, naopak, vyhlasuje za vhodnú... Všetci súhlasíme s tým, že styk chlapca, ktorý má deväť rokov a jeden deň, je pokladaný za ozajstný styk, kým styk toho, kto má menej ako osem rokov, nie je. (2) Ich spor sa preto týka iba tých, ktorí majú osem rokov.

(Vysvetlivky)

„(1) t. j., stáva sa tak neviestkou, ktorú už kňaz nemôže pojať za ženu (Lev. XXL, 7.).

(2) A tak, ak mal viac ako deväť rokov a jeden deň, Beth Hillel súhlasí, že je nevhodná pre kňaza, (kňaz nemôže ju vziať za ženu). Čo sa však nestane, ak má chlapec menej ako osem rokov, s čím súhlasí aj Beth Shammai."

(Kniha)

Kethuboth, 56: „Spýtali sa: Je povolené (15) vykonať si svoju prvú manželskú povinnosť v deň šabatu? (nevesta je panna) (16) Je krv (v maternici) uchovaná (17), alebo je to následok zranenia? (18)

(Vysvetlivky)

„(15) Lit., ako to je?

(16) Ak k styku nemôže dôjsť pred šabatom. (Tosaf)

(17) A styk môže byť povolený, ak krv vyteká sama od seba a nedošlo k nijakému zraneniu, (penetráciou)

(18) Lit., alebo bola zranená? Potom by bol styk zakázaný.

(Kniha)

Kethuboth, 10a-10b: „Jeden predstúpil pred Rabbana Gamaliela, ktorý je synom Rabbiho (a) povedal mu: „učiteľ môj, mal som styk (s mojou mladomanželkou) a nenašiel som žiadnu krv (7). Ona (manželka) mu povedala: môj pane, ja som ešte panna. On jej (potom) povedal: Prived' mi dve dievčiny, jednu, ktorá je ešte panna a druhú, ktorá už mala styk s mužom. Priviedli mu také dve a on ich uložil na sud s vínom. V prípade tej, ktorá už pannou nebola, pach (1) ňou prešiel (2) a v prípade panny pach neprešiel (3). Potom on uložil tú (tu mladú ženu) tiež (na sud s vínom) a pach (4) neprešiel. On (5) (potom) manželovi (6) povedal: Chod' a buď šťastný, lebo dobre si kúpil (7). Ale mal si ju skúšať už od začiatku. (8)"

(Vysvetlivky)

„(1) t. j., pach vína.

(2) Bolo jej cítiť víno z úst (Rashi).

(3) Nebolo jej cítiť víno z úst.

(4) t. j., pach vína.

(5) Rabban Gamaliel.

(6) mužovi.

(7) Test ukázal, že žena je panna.

(8) A nemusel to najprv skúšať s tými dvoma dievčinami.

(Kniha)

Kethuboth, 11a-11b: „Rabba povedal, značí to (5) toto: Ak má dospelý muž styk s malým dievčaťom, nie je to nič, pretože, ak je dievča mladšie (6), je to ako strčiť prst do oka (7), ale ak má malý chlapec pohlavný styk s dospelou ženou, je to ako keby ju zranil kúskom dreva."

(Vysvetlivky)

„(5) Lit., hovorí.

Lit., ako tri roky.

Slzy sa opäť objavujú v očiach, a tak i malé dievča, ktoré má menej ako tri roky, získa späť svoje panenstvo.

(Kniha)

Kethuboth, 11a-11b: „Rab Judah povedal, že Rab povedal: Malý chlapec, ktorý mal styk s dospelou ženou, jej spôsobí len ranu ako kúsok dreva (1). Aj keď styk malého chlapca nie je považovaný za sexuálny akt, napriek tomu je žena zranená akoby kúskom dreva.

(Vysvetlivky)

„(1) Aj keď sa styk malého chlapca nepovažuje za sexuálny akt, napriek tomu je žena zranená akoby kúskom dreva.

(Kniha)

Hayorath, 4a: „Naučili sme sa: (ZÁKON TÝKAJÚCI SA MENŠTRUJÚCEJ SA V TÓRE NACHÁDZA, ALE AK MÁ MUŽ STYK SO ŽENOU OČAKÁVAJÚCOU SVOJ DEŇ V TEN DEŇ, JE MUŽ OSLOBODENÝ (14). Ale prečo? Určite (ak stále berieme do úvahy tento zákon), žena očakávajúca svoj deň v ten deň je spomenutá v posvätných písmach: „obnažil jej prameň“. Ale určite je napísané: (1) Môžu rozhodnúť, že prirodzenou cestou je aj prvé štádium styku zakázané, avšak neprirodzenou cestou je zakázaný iba samotný styk, zatiaľ čo prvé štádium styku je povolené. Ak je to tak, (to isté sa môže vzťahovať) dokonca aj (na prípad) menštrujúcej! (2) Faktom zostáva, (že to mohlo byť povolené) (3) aj prirodzenou cestou (4) dôvodiť, (že zákaz) prvého štádia (5) sa vzťahuje iba na menštrujúcu ženu (6). A ak chcete, mohol by som povedať: Nariadenie mohlo hovoriť, že žena je považovaná za *zabah* (7) iba počas dňa, pretože je napísané: po všetky dni jej vytekania (8).”

(Vysvetlivky)

(14) Cf. supra, str. 17, č. 10. Keďže je podľa Biblie pokladaná za nečistú, ako môže súd rozhodnúť, že majúci s ňou pohlavný styk je oslobodený?

(1) Ibid. 13. Plurál „xxxx“ (židovské písmená) implikuje prirodzený a neprirodzený styk.

(2) Prečo bol teda prípad „ženy očakávajúcej svoj deň (menštruácia pozn. ND) v ten deň“ použitý ako príklad, keď už spomenutý prípad menštrujúcej ženy sa týka toho istého príkladu?

(3) Prvé štádium styku, (keď žena je panna, pozn. ND)

(4) V prípade ženy „očakávajúcej svoj deň v ten deň“ je zakázané iba uskutočnenie styku.

(8) Lev. XV, 26. Dôraz sa dáva na dni.”

(Kniha)

Abodah Zarah, 36b-37a. „R. Naham b. Isaac povedal: Čo sa týka pohanského dieťaťa, bolo rozhodnuté, že výronom semena dôjde k poškvrne, (2) takže izraelské dieťa by si s ním nemalo zvyknúť páchať pederastiu... Od akého veku spôsobuje pohanské dieťa poškvru výronom semena? Od deviatich rokov a jedného dňa. (37a) lebo, keďže je už vtedy schopný pohlavného styku, tak isto sa poškvrní. Rabin povedal: Z toho musíme vyvodiť, že pohanské dievča (si zapríčiňuje poškvrenie) počínajúc vekom, tri roky a jeden deň, keďže je už vtedy schopná sexuálneho aktu, tak isto sa poškvŕňuje výtokom.

(Vysvetlivky)

„(2) Aj keď netrpí výtokom.”

(Kniha)

Sotah, 26b: „R. Papa povedal: To nezahŕňa zvieratá, pretože v spojitosti so zvieratami neexistuje žiadne smilstvo (4). Raba z Paraziky (5) sa opýtal R. Ashiho: Odkiaľ pochádza tvrdenie rabínov, že nijaké smilstvo v spojitosti so zvieratami neexistuje? Pretože je napísané: Thou shalt not bring the hire of a harlot or the wages of a dog etc. Neprinesieš ako obeť najatie si neviestky, ani peniaze za psa atd. (6). A učili nás: Najatie psa (7) a peniaze neviestky (8) sú dovolené, ako bolo povedané, aj obidva z nich (9) - tieto dva (upresnené texty sú hnus), ale nie štyri (10)...ako líhanie s človekom. (12) Ale, Raba povedal, nezahŕňa to prípad, keď ju varoval pred dotykom tiel (13). Abaye mu povedal: To je skôr iba obscénny akt (nie smilstvo), a zakázal azda Milosrdný (manželku svojmu mužovi) ako obscénny akt?”

(Vysvetlivky)

„(4) Kvôli tomu by svojmu manželovi zakázaná nebola.

(5) Farausag blízko Bagdadu, v. BB. (Sonc. vyd.), str. 15, č. 4. Je tak odlišený od staršieho rabína toho istého mena.

(6) Deut. XXIII, 19.

(7) Peniaze, ktoré dá muž neviestke, aby sa stýkala s jeho psom. Taký styk oficiálne nie je smilstvom.

(8) Ak mal muž otrokyňu, ktorá bola neviestkou, a vymenil ju za zviera, toto môže byť obetované.

(9) Sú pre Pána opovrhnutiahodné (ibid.).

(10) Viz., druhé dva spomenuté rabínom.

(11) V Num. V, 13. keďže zákon sa vzťahuje na muža, ktorý nie je schopný.

(12) Lev. XVIII, 22. Výraz pre „líhanie“ je v pluráli a vysvetľuje sa ako poukazujúci aj na neprirodzený styk.

(13) S iným mužom, aj keď nedôjde k ozajstnému pohlavnému styku.

(Kniha)

Yebamoth, 55b. „Raba povedal: Z akého dôvodu Milosrdný napísal „carnally“ = pohlavne, v spojitosti s označenou otrokyňou

(9) vydatou ženou (10) a *sotah* (11)? V spojitosti s otrokyňou, ako bolo práve vysvetlené, (to je nutné) (12). V spojitosti s vydatou ženou to vylučuje styk s uvoľneným údom (13). Toto je uspokojujúci výklad v zhode s názorom, že ten, kto sa stýkal s nedovolenými príbuznými, ktorí majú relaxovaný úd je oslobodený (14). Čo však môže byť povedané k názoru, že (týmto činom sa pácha) hriech? To skôr vylučuje styk s mŕtvou ženou (15). Keďže sa predpokladá, že ako (manželka) je aj po smrti označovaná za jeho príbuznú (16), mal by sa cítiť vinný za (styk s) ňou (ako za styk) s vydatou ženou, a preto sa učíme, (že je oslobodený).

(Vysvetlivky)

„(9) Lev. XIX, 20.

(10) Ibid. XVIII, 20.

(11) Num. V, 13.

(12) *Supra* 55a.

(13) Keďže je vylúčená možnosť plodnosti.

(14) Shebu., 18a, Sanh., 55a.

(15) Aj keď zomrie ako vydatá.

(16) V Lev. XXi, 2, kde sú v texte vymenované príbuzné, ktorými sa kňaz sám môže poškvrniť. Ako bolo vysvetlené (sup-ra 22b), jeho príbuzná sa vzťahuje na manželku."

(Kniha)

Yebamoth, 103a-103b. „Keď had kopuloval s Evou (14) nakazil ju (15) žiadostivosťou. Žiadostivosť Izraelitov, ktorí stáli na hore Sinaj sa skončila (16) žiadostivosť modlárov, ktorí nestáli na Sinaji neskončila.

(Vysvetlivky)

„(14) Podľa tradície v rajskej záhrade.

(15) t. j. ľudské pokolenie.

(16) A zažili očisťujúci vplyv Božieho odhalenia."

(Kniha)

Yebamoth, 63a. „R. Eleazar ďalej tvrdí: Čo znamená text posvätného písma: to je teraz kosť z mojich kostí a mäso z môjho mäsa (5)? Učí nás to, že Adam mal styk s každým zvieraťom, ale nenašiel uspokojenie, pokiaľ nemal styk s Evou."

(Vysvetlivky)

„(5) Gén. II, 23. Dôraz na *Toto je teraz*"

(Kniha)

Yebamoth, 60b. „Ako uvádza R. Joshua b. Levi, V krajine Izrael bolo isté mesto, ktorého obyvatelia

mali sporné zákony. Rabín poslal r. Ramanosa, ktorý viedol vyšetrovanie a našiel v ňom dcéru pokrsteného, mladšiu ako tri roky a jeden deň (14), ktorú rabín vyhlásil za spôsobilú žiť s kňazom (15)."

(Vysvetlivky)

„(13) Kňaz si môže zobrať za ženu pokrstenú mladšiu ako tri roky a jeden deň.

(14)A bola zosobášená s kňazom.

(15)t. j. bolo jej dovolené ďalej žiť so svojím manželom."

(Kniha)

Yebamoth, 59b. R. Shimi b. Hiyya vyhlásil: Žena, ktorá mala styk so zvierat'om, sa môže zosobášiť s kňazom (4). Tak sa učí: Žene, ktorá mala styk s niečím, čo nebolo ľudskou bytosťou (5), je dovolené vydať sa za kňaza (7) napriek tomu, že môže byť potrestaná ukameňovaním (6).

(Vysvetlivky)

„(4) Dokonca aj s vysoko postaveným kňazom. Pretože výsledok takého styku sa považuje za obyčajné zranenie a náhodné poranenie panenskej blany sa za nespôsobilosť tiež nepokladá, ani tento druh styku sa neposudzuje inak.

(5)Zviera.

(6)Ak bol priestupok spáchaný v prítomnosti svedkov a po patričnom upozornení.

(7)Bez prítomnosti svedkov a upozornenia.

(Kniha)

Yebamoth, 12b. „R- Bebai vyhlásil pred r. Nahamom: Tri kategórie žien môžu (7) pri manželskom styku (9) používať absorbent (8): nedospelé, tehotné a ošetrujúce. Nedospelé (10), pretože (inak) by mohli (11) otehotnieť, a v dôsledku toho (11) zomrieť... V akom veku sa dievča považuje za nedospelú? (14). Vo veku od jedenásť rokov a jeden deň do dvanásť rokov a jeden deň. Mladšia (15) alebo staršia (16) musí vykonávať manželský styk zvyčajným spôsobom.

(Vysvetlivky)

„(7) (Tak isto Rashi r. Tam)

(8)Česaná vlna alebo laň.

(9)Aby predišli počatiu.

(10)Môžu používať absorbent.

(11)Lit., „možno."

(14)Ktorá je schopná otehotnieť, a z toho dôvodu vystavená nebezpečenstvu smrti.

(15)Kedy nie je možné počatie.

(16)Kedy sa pri tehotenstve nepredpokladajú smrteľné následky."

(Kniha)

Yebamoth, 59b. „Keď prišiel (8) r. Dimi, vyhlásil: Na Haitalu (9) sa raz stalo, že kým mladá žena zametala dlážku (10), obtiahol ju zozadu (12) dedinský pes (11), ale rabín jej povolil sobáš s kňazom. Samuel hovorí: dokonca aj s kňazom vysokého postavenia.

(Vysvetlivky)

„(8) Z Palestíny do Babylonu.

(9) Babylonský tvar pre Aitulu, moderný Aiterun, N. W. Kadeša; S. Klein, *Beitrage*, str. 47)

(10)Dosl. „dom".

(11)Alebo „veľký poľovnícky pes" (Rashi), „zúrivý pes" (Jast.), „malý divoký pes" (Aruk).

(12)Prípád neprirodzeného sexuálneho styku.

(Kniha)

Kethuboth, 6b: I povedal mu: Nie ako Babylončania, ktorí nie sú zruční v pohyboch do strán (7), ale sú aj iní, ktorí sú zruční v pohyboch do strán (8). Ak je tak, prečo dávať dôvod znepokojovať sa (10). - Pre toho, kto nie je zručný. Potom nech povedia: Ten, kto je zručný, má dovolené v deň sabatu uskutočniť prvý sexuálny styk, ale ten, kto túto zručnosť nemá, tomu sa to zakazuje? Mnohí (ľudia) túto zručnosť majú. (11) Raba, syn r. Hanana, povedal Abayeovi: Ak by to bolo tak, prečo (majú) družbovia (12) plachtu? (13) - On (Abaye) mu odvetil: Tu (sú) družbovia s plachtou potrební, lebo možno on sa postará o narušenie, (znaky jej panenstva) (14).

(Vysvetlivky)

(7)t. j. mať styk s pannou, ktorý by nezapríčinil jej krvácanie.

(8)Tak žiadna krv nemusí vyjsť von, a nech mu je odťatá hlava, ale nech nezomrie, sa na to nevzťahuje.

(9)Ak je ženích zručný v pohyboch do strán.

(10)Nemusí sa trápiť kvôli styku a nemal by byť pre to oslobodený od čítania *Shemy*.

(11)Preto, s ohľadom na „Nech mu je odseknutá hlava, ale nech nezomrie „sa toto pravidlo uplatniť nemôže.

(12)Ak je to potrebné, družbovia dosvedčia, že nevesta je panna. V. *infra* 12a. Ale ak bude ženích konať tak, že jeho činy nespôsobia krvácanie, družbovia nebudú schopní panenstvo potvrdiť alebo vyvrátiť.

(13)Poskytnúť svedectvo o tom, že nevesta bola ešte panna. Cf. Deut. XXII, 17.

(14)Môže sa však stať, že ženích bude konať zvyčajným spôsobom a zapríčiní krvácanie, potom ale dôkazy zničí a bude tvrdiť, že nevesta pannou nebola. Z týchto dôvodov sú potrebné vyššie uvedené ustanovenia. Ak je však pri pohyboch do strán jeho pokus dobyť jej panenstvo neúspešný, nevesta sa môže hájiť, že je ešte stále panna. (Rashi)

Freedman sa pýta: „Po tom, čo ste si prečítali iba niekoľko doslovných citátov spomedzi mnohých ďalších, im podobných, ktoré nájdete v oficiálnej neskrátenej podobe Talmudu Soncinovo vydanie v anglickom jazyku, nazdávate sa, že Talmud bol „*tým typom knihy*“, z ktorej „Ježiš čerpal svoje učenie, ktoré mu umožnilo spôsobiť morálnu a náboženskú revolúciu vo svete?!“ Tu ste si prečítali len zopár doslovných citátov a oficiálnych vysvetliviek z tých mnohých ďalších, ktorými sa zaoberá 63 kníh Talmudu. Pri ich čítaní musíte byť pripravený na šok. {Freedman tamtiež, str. 43, 44}

„Podporujúc tvrdenie najvyšších autorít a expertov na Talmud v jeho dnešnej podobe, ďalším dôkazom jeho rozšíreného vplyvu na takzvaných a samozvaných „Židov“ je aj článok rabína Morrisa N. Kertzera „Čo je Žid“ v časopise Look Magazine zo 17. júna 1952. Obsahuje aj rozkošný obrázok usmievajúceho sa muža sediaceho na stoličke, ktorý v lone drží otvorenú knihu. Číta z nej ostatným osobám sediacim na zemi. To, čo číta, zdôrazňuje gestom ruky. Pod obrázkom je nasledovné vysvetlenie:

„AJ DOSPELÍ ČÍTAJÚ STAROVEKÉ PÍSMÁ. RABÍN SEDIACI NA TOMTO OBRÁZKU NA STOLIČKE VEDIE DISKUSIU O TALMUDE PRED VEČERNOU MODLITBOU.“

„Obrázok aj jeho vysvetlenie naznačujú rozsah vplyvu Talmudu, ktorý sa stáva dennou potravou dnešných takzvaných a samozvaných „Židov“. Deti takzvaných a samozvaných „Židov“ sa Talmud začínajú učiť hneď ako sú schopné čítať. Talmud nie je len Učebnicou, z ktorej sa učia rabíni, je to učebnica z ktorej sa radoví členovia takzvaných a samozvaných židov učia myslieť, od útleho veku. V preklade Talmudu, ktorého text sformuloval, upravil a vydal Michael Rodkinson a po prvý raz zrevidoval a upravil slávny reverend dr. Isaac M. Wise, na strane XI stojí:

„MODERNÝ ŽID JE PRODUKTOM TALMUDU“

Pre bežného kresťana hovorí Freedman je „Talmud“ len ďalším slovom spájajúcim sa s formou náboženského uctievania praktizovaného takzvanými a samozvanými „Židmi“ v synagógach. Mnohí kresťania o Talmude nikdy nepočuli. **Len veľmi málo kresťanov vie, čo je v Talmude napísané.**

Niektorí z nich možno veria tomu, že Talmud je súčasťou náboženského uctievania známeho ako „Judaizmus“. Myslia si, že je to len akási odroda Biblie či náboženskej knihy. Považuje sa za duchovnú

príručku. A len málo kresťanov, ak vôbec takíto existujú, chápe skutočný obsah Talmudu a jeho význam v každodennom živote takzvaných a samozvaných „Židov". (Freedman, tamtiež, str. 44, 45)

Freedman na ilustráciu uvádza príklad a hovorí: Koľkí kresťania majú poňatie o tom, čo značí „Kol Nidre" (All Vows — Všetky prisahy) — modlitba, ktorá znie v synagógach v Deň zmierenia?

Na 539. strane VIII. zväzku Židovskej encyklopédie, ktorá sa nachádza v Knižnici Kongresu, v Newyorskej verejnej knižnici, aj v ostatných knižniciach všetkých významnejších miest, nájdete aj oficiálnu verziu anglického prekladu modlitby známej ako „Kol Nidre" (All Vows), Je úvodom bohoslužieb vykonávaných v synagógach počas Dňa zmierenia. Pri jej recitácii zástup v synagóge povstáva a recituje ju trikrát spolu s rabinmi pri oltári. Vzápätí po recitácii modlitby „Kol Nidre" nasledujú náboženské oslavy Dňa zmierenia, **Slávenie Dňa zmierenia** je pre takzvaných a samozvaných „Židov" jedným z najsvätejších dní a ako taký sa oslavuje na celom svete. Oficiálna verzia prekladu modlitby „Kol Nidre" do angličtiny znie takto:

„VŠETKY SĽUBY, POVINNOSTI, PRÍSAHY A ZAVRHNUTIA, či sú nazvané „konan", „konas" alebo inými menami ktoré môžeme sľubovať, prisahať, alebo zaručiť alebo nimi môžeme byť zviazaní, od tohto dňa zmierenie, až po ďalší (ktorý v radosti očakávame) sa kajáme. Nech sú pokladané za zabudnuté, zrušené a neplatné a nemajú účinok, a nebudú nás zväzovať, ani mať nad nami moc. Sľuby nebudú myslené ako sľuby, povinnosti nebudú povinné ani prisahy nebudú prisahami."

Implikácie, závery a narážky modlitby „Kol Nidre" sa vzťahujú na jednu z kníh Talmudu - Knihu Nedarím, 23a-23b, a to nasledovne:

Kniha:

„Toho, kto nezatúži po tom, aby ktorýkoľvek z jeho sľubov bol platný, nech sa postaví na začiatku roka a vyhlási: Každý sľub, ktorý v budúcnosti urobím, nech sa zruší, (jeho sľuby sú potom neplatné) za predpokladu, že si na to spomenie vtedy, keď bude deň zmierenia.

(Vysvetlivky)

„Toto mohlo spôsobiť, že zvyk recitovania Kól Nidre (formuly na zrieknutie sa sľubov) má takú širokú podporu a je taký dôležitý vo večerných bohoslužbách v Deň zmierenia (Rán)... A hoci je tu spomínaný aj začiatok roka (Nový rok), Deň zmierenia bol pravdepodobne vybraný kvôli svojej veľkej slávnosti. Ale KOL NIDRE ako čas rituálu je neskoršie ako samotný Talmud, ako to dosvedčuje aj nasledujúce tvrdenie R. Huna. B. Hinenea, *PRÁVO ZRUŠENIA NEBOLO VOPRED ZVEREJNENÉ.*"

Freedman ďalej uvádza, že slávny psychoanalytik prof. Theodor Reik, ktorého obdivovali aj žiaci známeho dr. Sigmunda Freuda, urobil najväčšiu štúdiu modlitby „Kol Nidre". Pomocou analýzy historického, náboženského a psychologického pozadia modlitby „Kol Nidre", ktoré tu prof. Reik predstavuje, nepochádzajú z knihy Talmud. Táto dôležitá štúdia je súčasťou Reikovho diela „Rituálne, psychoanalytické štúdie". V kapitole o Talmude, na strane 168, prof. Reik vyhlasuje:

„ÚČINKOM TOHTO TEXTU BOLO, ŽE VŠETKY PRÍSAHY, KTORÉ VERIACI V DEŇ ZMIERENIA I V NASLEDUJÚCI DEŇ ZMIERENIA ZLOŽILI, SA VYHLÁSILI ZA NEPLATNÉ."

Freedman ďalej hovorí: „Predtým, ako vysvetlím akým spôsobom sa slová modlitby „Kol Nidre" dostali do slávnostných obrádov v synagógach počas Dňa zmierenia, rád by som ešte zacitoval pasáž z Všeobecnej židovskej encyklopédie. Všeobecná židovská encyklopédia potvrdzuje fakt, že modlitba **„Kol Nidre" nemá žiadnu duchovnú hodnotu**, ako sa môže zdať, keďže je recitovaná v synagógach v Deň zmierenia ako predslov k náboženským ceremóniám, ktoré po nej nasledujú. Svetský význam modlitby „Kol Nidre" je dosť energicky naznačený aj vo Všeobecnej židovskej encyklopédii, kde sa na strane 441 hovorí: *„Kól Nidre nemá absolútne nič spoločné s vlastnou myšlienkou dňa zmierenia. Svoju nezvyčajnú vážnosť a popularitu si získala len vďaka tomu, že to bola prvá modlitba recitovaná v tomto svätom dni."*

Po tom všetkom, čo momentálne čítate o modlitbe „Kol Nidre", nemálo vás musí šokovať zistenie, že v skutočnosti v mnohých katolíckych kostoloch „slávnostne zvoní zvon" v deň zmierenia na oslavu toho veľkého sviatku takzvaných a samozvaných „Židov". Ako ďaleko ešte **povedie hlúposť katolíckeho duchovenstva?** pýta sa Freedman.

„Ešte nie som schopný rozlíšiť, či išlo o hlúposť alebo o chamtivosť, keďže moje informácie sú len

povrchné. Z toho, čo už viete a z toho, čo sa ešte len dozviete, kým prečítate tento list, budete schopný sám pre seba posúdiť, či išlo o hlúposť alebo o chamtivosť. V celom tomto liste nájdete čisto len fakty, s ktorými sa mal možnosť oboznámiť každý študent teologického seminára," (Freedman, tamtiež, 46, 47).

Nasledujúci novinový článok sa objavil v newyorskom *World Telegram* zo 7. októbra, pod názvom „židovské sviatky skončia so západom slnka" tento článok prikladá veľký význam nasledujúcemu príbehu:

„Synagógy a chrámy v meste boli preplnené, keď sa včera začal 24-hodinový pôst. Dr. Normal Salit, hlava Americkej rady synagóg reprezentujúcej tri hlavné židovské orgány, požiadal prívržencov ostatných náboženstiev, aby sa pripojili k pôstu: Rúcajúc múry rozdeľujúce odlišné náboženstvá, zvony mnohých protestantských chrámov v meste včera vyzváňali tradičnú melódiu KOL NIDRE používanú na začiatku YOM KIPPURU, toto gesto dobrej vôle odporučil Manhatenský úrad protestantskej rady."

Toto predstihlo všetko, čo ma kedy zaujalo, hovorí Freedman a pokračuje: „Odhaľujúc ignorantsvo a ľahostajnosť kresťanského duchovenstva k nebezpečenstvu, ktorému stojí kresťanská viera v dnešných dňoch tvárou v tvár. Z mojich osobných skúseností s Manhattsanským úradom Protestantskej rady za posledné obdobie mi zostalo veľmi málo nádeje, že by boli schopní akéhokoľvek konštruktívneho príspevku na verejnú obranu kresťanskej viery proti jej horlivým nepriateľom. V každom prípade sa prehýbali pod „tlakom", ktorý na nich vyvíjali „známosti" pre takzvaných a samozvaných „Židov". Nebolo to až také tragické, aby sa to zdalo byť aj komickým. Bol to vtíp, ale vtíp o kresťanskom duchovenstve. Môj Bože! „Zvony mnohých kostolov vyzvonili", ako udalosť podáva Protestantská rada, na melódiu KOL NIDRE používanú na začiatku YOM KIPPURU". Kde začína zrada dôvery a porušenie viery? (Freedman, tamtiež)

Freedman nás informuje, že súčasné slová modlitby „Kol Nidre" sa datujú do 11. storočia. Politický obrat vo východnej Európe prinútil tamojších takzvaných a samozvaných „Židov", aby prebrali momentálne znenie modlitby „Kol Nidre". Tento príbeh si vyžaduje dejiny takzvaných a samozvaných „Židov" východnej Európy. Rád by som zacitoval ďalšiu krátku pasáž zo Židovskej encyklopédie, hovorí Freedman. „V analýze priebehu dejín, končiacej momentálnym znením modlitby „Kol Nidre", v VII. zväzku Židovskej encyklopédie na strane 540 stojí:

„Meir ben Samuel, zať Rashiho, urobil VÝZNAMNÚ ZMENU V ZNENÍ „Kol Nidre“, a síce pôvodnú frázu „OD POSLEDNÉHO DŇA ZMIERENIA PO TENTO" nahradil frázou „OD TOHTO DŇA ZMIERENIA PO NASLEDUJÚCI".

„Isté je, že Meir ben Samuel vedel, čo robí. Znenie zmenenej verzie modlitby „Kol Nidre" **zbavuje počas nadchádzajúceho roka povinnosti rešpektovať akúkoľvek prisahu alebo sľub urobené počas nasledujúceho roka.** Tak, ako ktorékoľvek iné jednoročné oprávnenie obdržané od federálnych, štátnych alebo mestských úradov, aj zmenená verzia modlitby „Kol Nidre" je „oprávnením" iba na dobu jedného roka. Modlitba „Kol Nidre" na jeden rok v predstihu rozširuje imunitu voči všetkým povinnostiam skúmať podmienky prisah a sľubov urobených v roku nasledujúcom po Dni zmierenia, počas ktorého bola modlitba recitovaná. Je však potrebné každý rok obnoviť toto „oprávnenie", ktoré v predstihu automaticky odvoláva (ruší) každú prisahu alebo sľub urobený počas nasledujúcich dvanásť mesiacov tým, že sa na ďalší Deň zmierenia opäť objavíme v synagóge a opätovne zarecitujeme modlitbu „Kol Nidre". (tamtiež)

Tá pasáž Talmudu, ktorá sa vzťahuje na modlitbu „Kol Nidre", potvrdzuje niekoľko závažných situácií. Výrok ako „čas rituálu je neskorší ako samotný Talmud" potvrdzuje to, že modlitba „Kol Nidre" bola, ako prológ k náboženským obradom Dňa zmierenia, pridaná dávno po tom, čo bol Talmud v rokoch 500 — 1000 po Kr. dokončený. Potvrdzuje, že Meir ben Samuel, autor zmenenej verzie modlitby „Kol Nidre", žil v 11. storočí. Okrem toho, takzvaní a samozvaní „Židia" verili, že to poslúžilo ich zámeru radšej tajiť pred kresťanskými obyvateľmi svoj postoj k prisahám a sľubom, „zákon o zrušení prisah v predstihu nebol zverejnený".

Bez úplného a presného poznania pôvodu a histórie takzvaných a samozvaných „Židov" východnej Európy, **je nemožné pre kohokoľvek inteligentne pochopiť škodlivý vplyv na chod svetových dejín, ktorý širil Talmud po desať a modlitba „Kol Nidre" po sedem storočí.** Tieto nie príliš známe faktory sú stredom i špicami toho veľkého kola, veselo sa kotúľajúceho po ceste, aby dovŕšilo v

nieveľmi vzdialenej budúcnosti svoju nadvládu nad svetom bez toho, aby vzbudilo čo len najmenšie podozrenie, zahalujú sa nevinne vyzerajúcim šatom oddanosti „náboženskej viery“ ako jediným prostriedkom obrany. Tento zákerný úklad vytvára pre sprisahancov najúčinnnejšiu kamufláž. Energickosť ich sprisahania predstavuje problém pre obranu politických, ekonomických, spoločenských a kultúrnych ideológií vytvorených kresťanskou civilizáciou. (Freedman tamtiež, str.48)

Freedman ďalej hovorí: Veľa rokov môjho intenzívneho výskumu postavilo mimo akúkoľvek pochybnosť, v protiklade so všeobecne prijímaným názorom kresťanov, že takzvaní a samozvaní „Židia“ východnej Európy nikdy neboli tými legendárnymi „stratenými desiatimi kmeňmi“ podľa biblickej tradície. Tento historický fakt je nesporný.

Freedman potvrdzuje fakt, že neoblomný výskum rovnako pravdivo dokázal, že takzvaní a samozvaní „Židia“ nemohli byť v žiadnej etape svojich dejín správne považovaní za priamych lineárnych potomkov legendárných „stratených desiatich kmeňov“ podľa biblickej tradície. Takzvaní a samozvaní „Židia“ východnej Európy v modernej histórii nemôžu legitímne poukazovať na jediného starovekého predka, ktorý by čo len položil nohu na územie Palestíny v čase biblických dejín. Výskum tiež odhalil, že takzvaní a samozvaní „Židia“ východnej Európy nikdy neboli „Semitmi“, „Semitmi“ nie sú, ani za takých pri najväčšej obrazotvornosti nebudú môcť byť pokladaní. Vyčerpávajúci výskum tiež neodvolateľne **odmieta ako fantastický výmysel kresťanmi všeobecne prijímaný názor**, že takzvaní a samozvaní „Židia“ východnej Európy sú legendárnym „vyvoleným národom“, čo z kazateľníc tak výrečne propaguje kresťanské duchovenstvo. (Freedman, tamtiež, str. 49)

Freedman sa pýta: „Prečo a ako bol po toľké stáročia pred svetom tak dobre utajovaný pôvod a história Chazarov a Chazarského kráľovstva?“

Aká tajomná sila dokázala po celé generácie udržať pôvod a históriu Chazarov a Chazarského kráľovstva mimo učebníc dejepisu a kurzov histórie na celom svete?

Pôvod a história Chazarov a Chazarského kráľovstva sú neodškriepiteľnými historickými faktami. Tieto neodškriepiteľné historické fakty taktiež bez akýchkoľvek pochybností dokazujú pôvod a históriu takzvaných a samozvaných „Židov“ vo východnej Európe. Pôvod a história Chazarov a Chazarského kráľovstva a ich vzťah k pôvodu a raným dejinám takzvaných a samozvaných „Židov“ vo východnej Európe boli jedným z najlepšie udržiavaných tajomstiev histórie, pokiaľ sa môjmu výskumu v tejto oblasti v posledných rokoch nedostalo širokej publicity.

Dobytie v dejinách málo známeho národa Chazarov Rusmi v 10.-13. storočí zrejme naveky ukončilo existenciu v dejinách málo známeho 800 000 štvorcových míľ veľkého samostatného kráľovstva takzvaných a samozvaných „Židov“ vo východnej Európe, vtedy známeho ako Chazarské kráľovstvo. Historici a teológovia sa dnes nazdávajú, že tento politický vývoj bol dôvodom pre „dôležitú zmenu znenia KOL NIDRE, Meirom ben Samuaelom v 11. storočí a pre politiku, ktorú si osvojili takzvaní a samozvaní „Židia“ — že „*ZÁKON O ZRUŠENÍ VOPRED NEBOL ZVEREJNENÝ*“.

V roku 986 po Kr. Vladimír III., vládca Ruska, konvertoval na kresťanskú vieru, aby si za ženu mohol zobrať slovanskú princeznú zo susedného suverénneho štátu, ktorá bola kresťankou. Keby tak neurobil, nebola by svadba možná. Vladimír III. vzápätí vyhlásil kresťanstvo za štátne náboženstvo, ktoré tým vystriedalo predošlé pohanské uctievanie praktizované v Rusku od roku 820 po Kr. Avšak ani Vladimírovi III., ani jeho nástupcom sa nepodarilo obrátiť na kresťanskú vieru takzvaných a samozvaných „Židov“, ktorí vtedy boli ruskými poddanými. Takzvaní a samozvaní „Židia“ kresťanstvo ako štátne náboženstvo energicky odmietali a vzdorovali aj nátlaku, aby si osvojili kultúru a zvyky početne prevládajúceho ruského kresťanského obyvateľstva. Odmietali prijať aj ruskú abecedu namiesto hebrejských znakov používaných v ich jazyku „Jidiš“ a odmietli nahradiť „Jidiš“ ruštinou ako ich novým materinským jazykom. Bránili sa akémukoľvek pokusu uskutočniť úplnú asimiláciu predtým suverénneho chazarského národa na ruský. Všetkými prostriedkami vzdorovali proti svojmu odstráneniu. Všetky tieto formy nátlaku, ktoré spomínané situácie spôsobili, sú históriou opísané ako „masakre“, „pogromy“, „perzekúcie“ a diskriminácia atď.

V tomto období bolo v Rusku, tak ako aj v ostatných kresťanských krajinách Európy, zvykom skladať prisahu alebo sľub vernosti či už panovníkovi, hodnostárovi, alebo feudálnym vlastníkom pôdy v mene Ježiša Krista. Bolo to po tom ako Rusi porazili Chazarov, keď boli pôvodné slová modlitby „Kol Nidre“ zmenené. Nová, zmenená verzia modlitby „Kol Nidre“ sa vzťahuje na tú z Talmudu, teda

modlitbu „*práva zrušenia vopred*“. Modlitba „Kol Nidre“ bola považovaná za zákon. Následkom tohto „*PRÁVA ZRUŠENIA VOPRED*“ bolo, aby každý, kto ju každoročne recitoval v predvečer Dňa zmierenia, tak získal Božie povolenie na zrieknutie sa povinností nadobudnutých pri „prísahach a sľuboch“, ktoré učiní v nasledujúcom roku. Recitovaním modlitby „Kol Nidre“ v predvečer sviatku Dňa zmierenia boli takzvaní a samozvaní „Židia“ zbavení všetkých povinností nadobudnutých pri „prísahach a sľuboch“ v rámci *NASLEDUJÚCICH DVANÁSTICH MESIACOV*. **A tak všetky „prísahy a sľuby“, ktoré takzvaní a samozvaní „Židia“ v nasledujúcich dvanástich mesiacoch dali, boli akoby len „povedané do vetra“.** (Freedman, 58-60)

Zmenená verzia modlitby „Kol Nidre“ však spôsobila vážne problémy takzvaným alebo samozvaným „Židom“, keď sa jej slová zverejnili. Očividne jej obsah nezostal dlho tajomstvom, hoci Talmud vyhlasuje: „*právo zrušenia vopred sa nezverejnilo*“. Zmenená verzia modlitby „Kol Nidre“ sa čoskoro stala známou ako „**židovská prísaha**“ a uvrhla vážne pochybnosti na „prísahy a sľuby“, ktoré takzvaní a samozvaní „Židia“ dávali kresťanom. Kresťania veľmi skoro začali veriť tomu, že „prísahy a sľuby“, ktoré od takzvaných a samozvaných „Židov“ dostávali, sú celkom bezcenné. Toto sa stalo základom pre takzvanú „diskrimináciu“ vládou, hodnostármi, feudálnymi vlastníkmi a inými, ktorí vyžadovali prísahy vernosti a poslušnosti od tých, ktorých prijímali do služieb. (Freedman, tamtiež)

Vcelku inteligentný pokus napraviť túto situáciu urobila skupina nemeckých rabínov v roku 1844. V tomto roku zvolali medzinárodnú konferenciu rabínov v Brunšviku v Nemecku. Pokúsili sa úplne odstrániť modlitbu „Kol Nidre“ z obradov v Deň zmierenia, ako aj úplne ju zrušiť vo všetkých bohoslužbách. Domnievali sa, že tento čisto svetský predslov k obradom v deň zmierenia neobsahuje ani len náznak duchovná, a nepatrí teda do žiadnych rituálov v synagógach. Avšak drvivá väčšina účastníkov konferencie v Brunšviku boli rabíni z východnej Európy. Reprezentovali kongregáciu takzvaných a samozvaných „Židov“ hovoriacich v jazyku „jidiš“, ktorí boli potomkami konvertovaných Chazarov z východnej Európy. Trvali na tom, aby zmenená verzia modlitby „Kol Nidre“ zostala presne v tej podobe, v akej sa v tom čase recitovala v Deň zmierenia. Žiadali, aby sa tak stalo, dôvodiac, že modlitba sa v takej podobe recitovala už odvtedy, čo ju pred šiestimi storočiami v tomto znení zaviedol Meir ben Samuel. A tak je dnes takzvanými a samozvanými „Židmi“ recitovaná po celom svete práve v tejto podobe. Bude 150 000 000 kresťanov v Spojených štátoch reagovať inak, ak sa bližšie oboznámia s jej záludnými dôsledkami? (Freedman, tamtiež)

Freedman sa právom pýta:

„*Ako môžu byť za týchto okolností dôsledky, závery a narážky takzvaných „bratských“ hnutí naozaj úprimné?*“

Tieto takzvané hnutia zachvacujú tento národ ako oheň prériu. Ak je Talmud osou politických, ekonomických, kultúrnych a spoločenských postojov a aktivít takzvaných a samozvaných „Židov“ zúčastňujúcich sa týchto takzvaných hnutí, **ako môžu byť ich „prísahy a sľuby“ úprimné?** Bolo by prehnaným gestom týchto „bratstiev“, keby národná konferencia kresťanov a Židov úspešne odstránila všetky protikresťanské úryvky, keďže ju už stálo milióny dolárov to, že úspešne odstránila z Nového zákona tie úryvky, ktoré takzvaní alebo samozvaní „Židia“ pokladali za urážku ich viery? Veľký podiel tejto sumy bol zaplatený takzvanými alebo samozvanými „Židmi“. A kresťania by mali teraz poskytnúť peniaze na odstránenie tých úryvkov z Talmudu, ktoré utláčajú kresťanskú vieru. Lebo inak sú takzvané „bratské“ hnutia len obyčajným posmechom, (tamtiež).

Freedman ďalej tvrdí, že národná konferencia kresťanov a Židov by sa mohla bližšie pozrieť i na milióny dolárov, ktoré dnes takzvaní a samozvaní „Židia“ investujú do toho, aby si zaistili, že Talmud zostane osou politických, ekonomických, kultúrnych a spoločenských postojov a aktivít takzvaných a samozvaných „Židov“ dnes i pre budúce pokolenia. Vnášajúc násilie do základných princípov „bratstiev“, takzvaní alebo samozvaní „Židia“ každoročne míňajú milióny dolárov na zakladanie a vyzbrojovanie vojenských táborov, kde **učenie Talmudu vštepujú do mysli detí už od veku, keď sú schopné čítať a písať**. Nasledujúce novinové články boli vybrané len ako jedny z mnohých tých, ktoré sa objavujú v dennej tlači po celej krajine, (tamtiež).

Pred tým, ako opustím tému Talmudu, rád by som sa ešte zmienil o najautentickejších rozboroch Talmudu, aké boli kedy napísané. Mali by ste si zaobstarat' kópiu a prečítať si ju. Budete bohato odmenený za námahu, ktorú vynaložíte na jej získanie. O tom Vás môžem dvojnásobne uistiť. Názov

tejto knihy je „Talmud“. Bola napísaná už skoro pred sto rokmi a jej autorom je Francúz Arsene Darmesteter. V roku 1897 ju do angličtiny preložila slávna Henrietta Szold a publikovala ju Židovská publikačná spoločnosť Ameriky vo Philadelphii. Henrietta Szold bola vynikajúcou vychovávateľkou a sionistkou a jednou z najpozoruhodnejších a najobdivovanejších spomedzi takzvaných a samozvaných „Židov“ tohto storočia. Jej preklad Darmestetovho „Talmudu“ je klasikou. Nikdy samotný Talmud nepochopíte, pokiaľ si neprečítate túto knihu. Kúsok z nej zacitujem:

„Dnes nachádza Judaizmus svoj výraz v Talmude, ktorý nie je len vzdialeným náznakom či jeho slabou ozvenou, je to vtelenie, ktorým dostalo formu, posúvajúc sa tak z roviny abstrakcie do oblasti reálnych vecí. *ŠTÚDIUM JUDAIZMU JE TEDA ŠTÚDIOM TALMUDU TAK, AKO ŠTÚDIUM TALMUDU JE ŠTÚDIOM JUDAIZMU... SÚ TO DVE NEODDELITEĽNÉ VECI, ALEBO, EŠTE LEPŠIE, SÚ VECOU JEDNOU A TOU ISTOU...*

Podľa toho je Talmud ten najúplnejší výraz náboženského hnutia, a tento kód plný nekonečných predpisov a podrobných obradov, predstavujúci vo svojej dokonalosti úplné dielo náboženskej idey. Zázrak bol vykonaný knihou, Talmudom. Postupom času sa Talmud skladal z dvoch rozličných častí, Mishna a Gemara; čím skorší je text, tým mladší je komentár k nemu...

Termínom Mishna pomenúvame *ZBIERKU ROZHODNUTÍ A TRADIČNÝCH ZÁKONOV, PONÍMAJÚCU VŠETKY ÚSEKY ZÁKONODARSTVA, OBČIANSKE I NÁBOŽENSKÉ*. „Tento kód, ktorý bol dielom viacerých generácií rabínov...

Skutočne nič sa nemôže *VYROVNAŤ DÔLEŽITOSTI TALMUDU*, iba že by nevedomosť prevládla nad záujmom oň. Toto vysvetľuje, *PREČO JE MOŽNÉ*, že jedna strana obsahuje aj tri až štyri rozličné jazyky, alebo ešte lepšie, vzorky troch až štyroch štádií degenerácie jedného jazyka. V knihe Mishna na päť až šesť strán prináleží aj 50 až 60 strán vysvetliviek...Je to zákon vo svojom plnom dosahu. **Vytvára dogmu a kult.** Je základnou súčasťou Talmudu...

DENNÉ ŠTÚDIUM TALMUDU, KTORÉ U ŽIDOV ZAČALO DESIATYM ROKOM ŽIVOTA A TRVALO AŽ DO JEHO KONCA, bolo cvičením náročným, ale nevyhnutným na to, aby *ZÍSKALI NEPOROVNATEĽNÚ CITLIVOSŤ A BYSTROSŤ MYSLE...AŠPIROVALO TO NA JEDINÚ VEC-ZALOŽIŤ PRE JUDAIZMUS CORPUS JURIS ECCLESIASTICI*.

Predchádzajúce citáty boli vybrané z rozpravy, ktorá mala slúžiť len ako pozlátkou toho, čo je v Talmude napísané. Avšak ani pri tomto prikrašľovaní sa autor nemohol vyhnúť tomu, čo je v Talmude naozaj napísané. Ani Vyššie uvedené fakty Talmudu moc slávy nepridávajú.

„*Talmud bez masky, tajné rabínske učenie zaoberajúce sa kresťanmi*“ je dielom rev. Prainasisa, mgr. teológie a prof. hebrejského jazyka na cirkevnej akadémii rímsko-katolíckej cirkvi v Starom Petrohrade v Rusku. Rev. Pranaitis bol jedným z najlepších študentov Talmudu a jeho dokonalá znalosť hebrejského jazyka ho dostatočne kvalifikovala na to, aby sa jeho analýza Talmudu rovnala len máloktovej v dejinách. Rev. Pranaitis skúmal v Talmude najmä úryvky týkajúce sa Ježiša, kresťanstva a kresťanskej viery. Spomínané úryvky preložil aj do latinčiny. Hebrejský jazyk poskytuje lepšie možnosti prekladu do latinčiny a potom do angličtiny, ako priamy preklad do angličtiny.

Preklad úryvkov Talmudu zaoberajúcich sa Ježišom, kresťanmi a kresťanskou vierou bol vydaný v latinčine Imperial akadémiou vied v Petrohrade roku 1893. Preklad z latinčiny do angličtiny vznikol za účasti mnohých význačných učencov latinčiny v USA za podpory niekoľkých bohatých Američanov.

Aby sme nenechali otvorenú žiadnu otázku, týkajúcu sa Talmudu v súvislosti s jeho spomínaním Ježiša, kresťanov a kresťanskej viery, nasledujúce citáty, ktoré uvediem, sú sumarizáciou prekladu latinských textov rev. Pranaitisa z jeho diela „*Talmud bez masky, tajné rabínske učenie zaoberajúce sa kresťanmi*“. Zabralo by však veľa miesta, keby som ich chcel citovať doslovne aj s ich vysvetlivkami v anglickej Soncinov vydanie. Najprv sa pokúsím zhrnúť zmienky rev. Pranaitisa týkajúce sa Ježiša v Talmude, ktoré rev. Pranaitis preložil z originálnych textov do latinčiny a neskôr boli preložené do angličtiny: (Freedman, tamtiež, str. 65).

Sanhedrin, 67a. Ježiš spomínaný ako syn Pandiru, bojovníka.

Kallah, Ib. (18b) Nemanželský a počatý počas menštruácie.

Sanhedrin. 67a. Obesený v predvečer sviatku Vyslobodenia (Passover)

Toldath Jetschu Narodenie súvisiace s tými najhanebnejšími výrazmi.

Abhodah Zarah, II Spomínaný ako syn Pandiru, rímskeho bojovníka.

Schabbath, XIV. Opäť spomínaný ako syn Pandiru, Rimana.
Sandherin, 43a. V predvečer sviatku Vyslobodenia obesili Ježiša.
Schabbath, 104b. Nazývaný bláznom a nikto nevenuje pozornosť bláznom.
Todoth Jeschu. Judáš a Ježiš sa stretávajú v hádke v špine.
Sandheri, 103a. Naznačená skazenosť jeho morálky a nečestné ja.
Sandherin, 1076. Zvedený, skazený a zničený Izrael.
Zohar III, (282). Zomrel ako zviera a pochovaný bol v hĺbe zvieracích výkalov.
Hilkoth Melakhim. Pokus dokázať kresťanom, že sa mýlia, keď uctievali Ježiša.
Abhordah Zarah, 21a. Zmienka, že uctievanie Ježiša je v domoch nechcené.
Orach Chaiim, 113. Vyhyba sa vyjaveniu toho, že Ježiša mali v úcte.
lore Dea, 150, 2. Nevyjavuje, že Ježišovi bola vzdávaná úcta.
Abhodah, Zarah (6a). Falošné učenie o uctievaní v prvý deň sabatu.

Vyššie uvedené citáty sú výťahmi z veľmi zložito usporiadaného podania, kde mnohé súvislosti, i samotné uvažovanie, sú zahalené rúškom tajomstva. Nasledujúce citáty budú zhrnutím všetkého, čo sa týka kresťanov a kresťanskej viery, hoci spôsob ich vyjadrenia nie je vždy úplne presný. V Talmude nájdeme aj mená jedenástich netalmudských nasledovníkov, ktorými sa myslia kresťania. Okrem *Nostrim*, od Ježiša Nazaretského, kresťania sú v Talmude nazývaní všetkými menami, ktoré označujú „nežidov“: *Minim, Edom, Abhodan Zarah, Akum, Obhde Elilim, Nokrim, Amme Haarets, Kuthim, Apikorosim*, a *Goim*. Okrem poskytnutých mien, ktorými Talmud kresťanov nazýva, nám nasledujúce citáty ukážu aj to, čo si Talmud o kresťanoch myslí a čo hovorí o kresťanskej viere:

Hilkhoth Maakhaloth. Kresťania sú modlári, neradno sa s nimi stýkať.
Abhodah Zarah (22a). Nestýkať sa s nežidmi, prelievajú krv.
lore Dea (153, 2). Nesmieš sa stýkať s kresťanmi, prelievajú krv.
Abhodah- Zarah (25b). Dávaj pozor na kresťanov, keď si s nimi v cudzine.
Orach Chaiim (20, 2). Kresťania sa maskujú, aby mohli zabíjať Židov.
Abhodah Zarah (15b). Naznačuje, že kresťania mávajú sexuálny styk so zvieratami.
Abhodah Zarah (22a). Podozrieva kresťanov zo sexuálneho styku so zvieratami.
Schabbath (145b). Kresťania nečistí, podľa toho, čoedia.
Abhodah Zarah (22b). Kresťania nečistí, lebo nie na hore Sinaj.
lore Dea (198, 48). Čisté Židovky sa nakazia pri stretnutí s kresťanmi.
Kerithuth (6b str. 78). Židia nazývaní mužmi, kresťania nenazývaní mužmi.
Makkoth (7b). Nevinný z vraždy, ak jeho úmyslom bolo zabiť kresťana.
Orach Chaiim (225, 10). Kresťania porovnávaní so zvieratami.
Midrasch Talpioth (225). Kresťania stvorení na to, aby vždy slúžili Židom.
Orach Chaiim, 57, 6a. Kresťania poľutovaniahodnejší ako choré prasce.
Zarah II (64b). Kresťanskí modlári prirovnávaní ku kravám a oslom.
Keth Uboth (IIOb). Žalmista porovnáva kresťanov s nečistými zvieratami.
Sanhedrin (74b). Tos. Sexuálny styk s kresťanom je ako so zvierat'om.
Kethuboth (3b). Semeno kresťana je cenné ako semeno zvierat'a.
Kiddushim (68a). Kresťania ako ľudia somára.
Eben Haezar (44, 8). Sobáš medzi kresťanmi a Židmi neplatný,
Zohar (II, 64b). Stupeň pôrodnosti u kresťanov musí byť podstatne znížený.
Zohar (I, 28b). Kresťanskí modlári deťmi Evinho hada.
Zohar (I, 131a). Modlárske ľudia (kresťania) poškvŕňujú svet.
Emek Hammeleh (23d). Židovské duše pochádzajú zo smrti a z tieňa smrti.
Zohar (I, 46b, 47a). Duše nežidov majú nečistý boží pôvod.
Rosch Haschanach (17a). Nežidovské duše idú do pekla.
lore Dea (337, 1). Nahraď mŕtveho kresťana ako stratenú kravu alebo osla.
lebbhammoth (61a). Židia nazývaní mužmi, ale kresťania nenazývaní mužmi.
Abhodah Zarah (14b)T. Zakázané predávať náboženské diela kresťanom.
Abhodah Zarah (78). Kresťanské kostoly sú miestami modlársťva.

lore Dea (142, 10). Musí sa držať fyzicky ďaleko od kostolov.
lora Dea (142, 15). Nesmie počúvať kostolnú hudbu a pozeráť na modly.
lore Dea, (143, 1). Nesmie znovu stavať domy zničené blízko kostolov.
Hilkoth Abh. Zar, (10b). Židia nesmú znovu predávať rozbité kalichy kresťanom.
Schabbath (116a) Tos. Evanjeliá vyvolávajú mnoho zločinnosti, kacírské knihy.
Schabbath (116a). Talmudisti súhlasia, aby kresťanské knižky boli spálené.
Abhodah Zarah (12a). Sviatky kresťanov nazývané dňami katastrofy.
Abhodah Zarah (78c). Kresťanské sviatky sú dni opovrhnutiahodné, márne a zlé.
Abhodah Zarah (6a). Zakázané sláviť kresťanský Vianočný deň.
Hilkoth Akum (ch. IX). Zakázané sláviť Veľkú noc a Vianoce.
Chullin (91b). Židia majú takú dôstojnosť, že ju nemôže zdieľať ani anjel.
Sanhedrin, 58b. Udrieť Izraelitu, ako udrieť tvár boha.
Chagigah, 15b. Žid považovaný za dobrého aj napriek hriechom, ktoré spáchal.
Gittin (62a). Žid sa má strániť kresťanských príbytkov počas sviatkov.
lore Dea (148, 10). Žid nesmie odvetiť na pozdrav kresťanovi, urob to prvý.
Choschen Ham (26, 1). Žid nesmie podávať žalobu pred kresťanským súdom a zákonmi.
Choschen Ham (34, 19). Kresťan ani sluha sa nesmú stať svedkami.
lore Dea (112, 1). Vyhýbaj sa jedlu s kresťanmi, pestuje to dôvernosť.
Abhodah Zarah (35b). Nepi mlieko z kravy podojenej kresťanom.
lore Dea (178, 1). Nikdy nenapodobňuj zvyky kresťanov, ani česanie vlasov.
Abhodah Zarah (72b). Víno, ktorého sa dotkol kresťan, musí byť vyhodené.
lore Dea (120, 1). Riady kúpené od kresťanov musia byť dobre umyté.
Abhodah Zarah (2a). Po tri dni pred kresťanskými sviatkami sa všetkému vyhýbaj.
Abhodah Zarah (78c). Sviatky nasledovníkov Krista sú považované za modlárstvo.
lore Dea (139, 1). Vyhýbaj sa veciam, ktoré použili kresťania pri svojom uctievaní.
Abhodah Zarah (14b). Zakázané predávať kresťanom predmety na uctievanie.
lore Dea (151, 1). H. Nepredávaj vodu kresťanom na krsty.
Abhodah Zarah (2a, 1). Neobchoduj s kresťanmi počas ich sviatkov.
Abhodah Zarah (I, 2). Nie je povolené obchodovať s kresťanmi počas takých dní.
Abhodah Zarah (2aT). Obchoduj s kresťanmi, pretože majú peniaze na zaplatenie.
lore Dea (148, 5). Ak kresťan nie je úprimný, môžeš mu poslať dary.
Hilkoth Akum (IX, 2). Pošli dary kresťanom len vtedy, keď nie sú zbožní.
lore Dea (81, 7Ha). Vyhýbať sa kresťanským dojkám, pretože sú nebezpečné.
lore Dea (153, 1H). Kresťanská dojka povedie deti ku kacírstvu.
lore Dea (155, 1). Vyhýbaj sa kresťanským doktorom, pokiaľ nie sú tvojim susedom dobre známi.
Peaschim (25a). Vyhýbaj sa lekárskej pomoci od modlárov, teda kresťanov.
lore Dea (156, 1). Vyhýbaj sa kresťanským holičom, ak nie sú sprevádzaní Židmi.
Abhodah Zarah (26a). Vyhýbaj sa pôrodným babám, keďže osamote sú nebezpečné.
Zohar (I, 25b). Tí, ktorí robia dobre kresťanom, nikdy z mŕtvych nevstanú.
Hilkoth Akum (X, 6). Pomôž biednym kresťanom, ak to podporí mier.
lore Dea (148, 12H). Skrývaj svoju nenávisť voči kresťanom počas ich sviatkov.
Abhodah Zarah (20a). Nikdy nechváľ kresťanov, ak to naozaj nie je pravda.
lore Dea (151, 14). Nie je povolené chváliť kresťanov, aby si pridali na sláve.
Hilkoth Akum (V, 12). Cituje posvätné písma, aby zakázal spomínanie kresťanského Boha
lore Dea (146, 15). Spomína kresťanské náboženské predmety s pohŕdaním.
lore Dea (147, 5). Posmieva sa kresťanským náboženským predmetom bez želaní.
Hilkoth Akum (X, 5). Žiadne dary kresťanom, dary konvertitom.
lore Dea (151, 11). Dary zakázané pre kresťanov, upevňuje priateľstvo.
lore Dea (335, 43). Vyhnanstvo pre Žida, ktorý predal svoju farmu kresťanovi.
lore Dea (154, 2). Zakázané pre kresťana učiť sa obchodovať.
Babka Bathra (54b). Kresťanský majetok patrí prvému, kto sa prihlási.

Choschen Ham (183, 7). Nevracaj kresťanovi preplatky.
Choschen Ham (226, 10). Žid si môže nechať majetok, ktorý kresťan stratil a Žid našiel.
Babka Kárna (113b). Je povolené klamať kresťanov.
Choschen Ham (183, 7). Židia musia rozdeliť to, o čo oklamali kresťana.
Choschen Ham (156, 5). Židia nesmú brať kresťanských zákazníkov od Židov.
lore Dea (157, 2)H. Možno klamať kresťanov, ktorí veria v kresťanské zásady.
Abhodah Zarah (54a). Úžerníctvo môže byť vykonávané na kresťanoch a odpadlíkoch.
lore Dea (159, 1). Úžerníctvo povolené kedykoľvek na kresťanoch.
Babha Kama (113a). Žid môže klamať a krivo prisahať, aby obvinil kresťana.
Babha Kama (113b). Božie meno nie je zneuctené, ak klameme kresťanom.
Kallah (Ib, str. 18). Žid sám môže prisahať s čistým svedomím.
Schabbouth Hag. (6d). Židia môžu krivo prisahať použitím výhovoriek.
Zohar (I, 160a). Židia sa musia vždy snažiť oklamať kresťanov.
lore Dea (158, 1). Nelieč kresťanov, iba keby sa mali stať tvojimi nepriateľmi.
Orach Cahim (330, 2). Nepomáhaj pri narodení kresťanského dieťaťa v sobotu.
Choschen Ham. (425, 5). Pokiaľ neverí v Tóru, nebráni ho smrti.
lore Dea (158, 1). Kresťania nie sú nepriatelia, ale nesmú byť ani ušetrení.
Hilkoth Akum (X, 1). V nebezpečenstve smrti nezachraňuj kresťanov.
Choschen Ham. (386, 10). Špión môže byť zabitý aj predtým, ako sa prizná.
Abhodah Zarah (26b). Odpadlíci majú byť hodení do studne, nie zachránení.
Choschen Ham. (388, 15). Zabi tých, ktorí dávajú izraelské peniaze kresťanom.
Sanhedrin (59a). Strkať nos do židovského práva znamená trest smrti.
Hilkoth Akum (X, 2). Pokrstení Židia majú byť usmrtení.
lore Dea (158, 2). Zabi odpadlíkov, ktorí sa obrátili na kresťanské rituály.
Choschen Ham. (425, 5). Tí, ktorí neveria v Tóru, budú zabití.
Hilkoth tesch. III, 8. Kresťania a ostatní popierajú zákon Tóry.
Zohar (I, 25a). Kresťania budú zničení ako modlári.
Zohar (U, 19a). Zajatie židov skončí, keď kresťanskí vládcovia zomrú.
Zohar (I, 219b). Vládcovia kresťanov sú modlári a musia zomrieť.
Obadiah. Keď bude Rím zničený, Izrael bude vykúpený.
Abhodah Zarah (26b)T. „Aj tí najlepší z gojímov by mali byť zabití.“
Sepher Or Israel 7776. Ak Žid zabije kresťana, nespácha hriech.
lalkut Simoni (245c). Preliatím krvi bezbožných sa ponúka obeta Bohu.
Zohar (II, 43a). Vyhubenie kresťanov je potrebnou obetou.
Zohar (L, 38b, 39a). Vysoké postavenie v nebi pre tých, ktorí zabíjajú modlárov.
Hikhoth Akum (X, 1). Nedohaduj sa a neukazuj súcit s kresťanmi.
Hikhoth Akum (X, 1). Buď sa odvráť od ich modiel, alebo zabi.
Hikhoth Akum (X, 7). Nedovoľ žiadnym modlárom zostať tam, kde sú Židia silní.
Choschen Ham. (338, 16). Všetci sa podieľajú na zabití zradcu.
Pesachim (49b). Netreba sa modliť, keď sa stína počas sabatu.
Schabbath (118a). Modlitby na ochranu pred trestom prichádzajúceho Mesiáša.

Freedman tvrdí, že kópiu diela rev. I. B. Pranaitisa „Talmud bez masky, tajné rabínske učenie zaoberajúce sa kresťanmi“, nájdete v Knižnici Kongresu a v Newyorskej verejnej knižnici, pokiaľ ich v poslednej dobe nepremiestnili. Kópiu originálu vydaného v Petrohrade v Rusku v roku 1892 môžete získať, pokiaľ máte záujem prečítať si uvedené úryvky v originálnom hebrejskom texte s latinským prekladom. Verím tomu, že moje zhrnutia dostatočne korešpondujú s originálnym textom, (tamtiež, 66-68).

Národný kongres kresťanov a Židov nepotrebuje preskúmať celých 63 kníh Talmudu na to, aby objavil všetky protikresťanské úryvky v týchto knihách, ktoré sú

„PRÁVNÝ KÓD, KTORÝ TVORÍ ZÁKLAD NÁBOŽENSKÉHO PRÁVA a ktorý je „UČEBNICOU POUŽÍVANOU NA VYUČOVANIE RABÍNOV“. Mali by tiež pamätať na to, čo

poznamenal Rabbi Morris Kertzer a čo už bolo skôr vysvetlené, že, „DOSPELÍ ŠTUDUJÚ STAROVEKÉ PÍSMA TIEŽ V SKUPINOVEJ DISKUSII PRED VEČERNOU MODLITBOU."

Ak sa Národná konferencia kresťanov a Židov ozaj zaujíma o „bratstvá", nemyslíte, že by mali konečne začať z Talmudu odstraňovať všetky antikresťanské úryvky tak, ako boli „bratsky" odstránené úryvky z Nového zákona? (tamtiež).

USA OVLÁDA SVET — KTO OVLÁDA USA?

Myslím si, že málokto spochybňuje fakt, že USA v dnešnej dobe kontroluje a ovláda svet. Posledná barbarská agresia voči Iraku a irackému ľudu je jasným dôkazom, že USA nerešpektuje žiadne medzinárodné zákony a z pozície sily dáva všetkým na vedomie, že ona a len ona určuje pravidlá a žiadna štátna suverenita nie je pred americkými silami imúnna. **Amerika rozdeľuje svet na dva tábory:** — „tí ktorí sú s nami a tí proti nám“. Kto s jej politikou nesúhlasí, postaví sa do tábora nepriateľov Ameriky.

- Každý je podozrivý a každý môže byť cieľom amerického úderu okrem jedného jediného štátu, Izrael.
- Ten môže všetko, môže okupovať druhých, môže vlastniť jadrové zbrane, môže ignorovať rezolúcie OSN a rady bezpečnosti, môže zabíjať civilistov, zdemolovať ich obydlia, konfiškovať ich územie, skrátka všetko.
- „Bezpečnosť Izraela je bezpečnosť Ameriky“ takto jasne a zreteľne formulovala politiku USA hovorkyňa bieleho domu. Každý normálny človek by sa opýtal, PREČO?
- Aká mocenská sila stojí za takou politikou?

Každá mocenská sila v dnešnej dobe potrebuje mať vo svojej hrsti niekoľko nástrojov, aby mala absolútnu kontrolu nad štátnou mocou.

1- Masovokomunikačné nástroje, ako je tlač, rozhlas, televízia, filmy a iné.

2- Politické nástroje, ako sú zákonodarné a výkonné inštitúcie.

3- Ekonomické nástroje, ako sú banky, finančné inštitúcie a iné.

Kto kontroluje médiá v USA?

1. Pravdou je, že tlač sa stala najsilnejšou zbraňou západného sveta a hlavne v USA, silnejšou ako legislatíva, úrady a súdy.
2. Kto kontroluje médiá môže zmanipulovať verejnú mienku, môže do neba povýšiť vhodného politika alebo hlboko potopiť nevhodného.

O tom, že sionisti kontrolujú médiá v USA som písal vo svojej knihe (Proč se vraždí v Izraeli, str. 137). Aby sme znova potvrdili tú skutočnosť, budeme ústami amerického autora a znalca amerických pomerov, Davida Duka rozprávať o sionistickej dominancii médií v USA. (My awakening, čo znamená „Moje prebudenie“, vydalo: Free speech books, November, 15, 1998) píše v tretej kapitole pod názvom „Židovská otázka“ (str. 217-293).

„Štyri z piatich najväčších mediálnych gigantov vlastní dnes Židia. Murdoch a jeho News Corp (na štvrtom mieste) je jediný nežidovský majiteľ - napriek tomu však Murdoch zastáva rovnaké proizraelské pozície ako ktorýkoľvek Žid.“ (Los Angeles Jewish Times, 29. októbra 1999). Podľa Duke Davida, tamtiež).

Dr. Edward Fields v časopise Thunderbolt, ktorý sám vydával v meste Marietty v Georgii, opatrne dokumentoval židovskú kontrolu amerických troch najväčších televíznych staníc - NBC, CBS, ABC. David Duke nám rozpráva, že sám skontroloval jeho zdroje, ktoré obsahovali biografie napísané Židmi a zistil, že je to pravda. David Duke rozpráva:

„V časoch môjho prvého skúmania bol šéfom NBC Richard Sarnoff, riaditeľom CBC bol William Paley a Leonard Goldenson viedol ABC. Bol som prekvapený, keď som sa dozvedel, že všetci traja sú Židia, všetci aktívni v sionistických organizáciách a všetci odmeňovaní od mnohých židovských, sionistických a proizraelských skupín.

Potom som objavil fakt, že vedúce noviny v Amerike *The New York Times* sú tiež vlastnené a vydávané Židmi.

Podobne je to i s novinami, ktoré majú väčší vplyv na vládu, ako ktorékoľvek iné — *The Washington Post*.

Židia vlastní aj noviny s najväčším obehom v Amerike — *The Wall Street Journal*. Vlastnia

dokonca aj noviny v mojom rodnom meste, New Orleanse — Times Picayune."

To, že Židia dominovali Hollywoodu som vedel roky. Bolo zaujímavé zistiť, že z „Hollywoodskej desiatky" boli deviaty Židia. Pozrel som sa do časopisov a vydavateľstiev a opäť som objavil prevahu Židov, z ktorých väčšina bola oddaných židovským záujmom práve tak, ako Steven Spielberg, režisér filmu Schindlerov zoznam, (287) ktorý je otvoreným zástancom sionistických cieľov.

„Vo filme Network, ktorý získal v roku 1976 Oskara, sa Howard Beale, „bláznivý prorok rozhlasových vĺn", zaoberal hypotetickou myšlienkou odhalenia zákerného nebezpečenstva, ktorému Amerika čelí: uchopenie moci v americkej televízii Arabmi vďaka ich ropným peniazom.

Film bol natočený podľa scenára Paddyho Chayefsky, ktorý vykreslil spiknutie Arabov za účelom kúpenia si kontroly televíznych staníc. Howard Beale hral Petra Fincha, rozrušeného televízneho spravodajcu, ktorý otvorene o všetkom hovorí, čo zvyšuje sledovanosť televízie. Rozrušený nad nespravodlivosťou a korupciou v americkom živote Beale kričí: **„Už to ďalej nezniesiem!"**

„Predstavte si," hovorí Duke, ak by iracko-americkí zástancovia Saddama Husseina kontrolovali americké médiá. Predstavte si, že by kontrolovali tiež všetky hlavné TV stanice a boli zároveň ich vlastníkmí, producentmi a pisateľmi televíznej zábavy a správ. Televízia má neodolateľnú moc, ktorá zasahuje do každého amerického domu a je hlavným zdrojom, z ktorého sa väčšina Američanov učí o svete. Predstavte si nebezpečenstvo, ak by tejto ohromnej sile vládla malá iracká, moslimská menšina, ktorá by podporovala Husseinov režim."

Ak by netelevízne médiá boli slobodné, určite by irackú nadvládu považovali za veľké nebezpečenstvo pre Ameriku. Každý neiracký mediálny zdroj by hlásal, že takáto kontrola ohrozuje naše slobody. Kongres by inicioval legislatívu na zlomenie irackej kontroly nad televíziou. Vlastenci by pripomínali Američanom, že ak nemôžeme prijímať nezaujaté správy, dokumenty a program, demokracia nemôže fungovať. Sila televízie, ktorá je kontrolovaná názorom jednej strany by narušila základy všetkých našich slobôd a slobody prejavu. Ľudia by boli zlostní, že cudzia moc má kontrolu nad americkým myslením."

Ak by som posunul analógiu ďalej, pokračuje Duke, predstavte si, že i zvyšok médií by bol v irackých rukách. Predpokladajme, že tri najväčšie magazíny Time, Newsweek a U. S. News and World Report by boli vedené Iračanmi a tiež tri najvplyvnejšie americké noviny The New York Times, The Wall Street Journal a The Washington Post, rovnako ako zvyšok hlavných novín a časopisov. Moslimskí Iračania by zároveň mali obrovské bohatstvo v obchode a bankovníctve, ovládli by Hollywood a zábavu, univerzity, súdy a vládu.

Na vrchole tohto všetkého si predstavme, že stúpenci Saddama Husseina by mali najsilnejšiu lobu vo Washingtone a boli zodpovední za masovú podporu demokratickej i republikánskej strany. Predstavte si ďalej, že oddaný Iračan by bol riaditeľom Národnej bezpečnostnej rady v Bielom dome. Bola by takáto situácia pre Ameriku nebezpečná?

„Ak by sa Američania v jedno ráno prebudili a našli arabské mená na televíznych obrazovkách a filmoch, v časopisoch, novinách a na stránkach kníh, milióny z nich by kričalo: „Ovládli našu krajinu!" Diváci by podozrievali motívy všetkého, čo by videli v televízii a čítali v novinách, časopisoch a knihách. Zvlášť by boli podozrievaví k informáciám o problémoch týkajúcich sa Iraku, Saddama Husseina, islamu a konfliktu na Blízkom a Strednom východe. Zanedlho by množstvo Američanov kričalo ako Howard Beale: „Už to ďalej nezniesiem!" (Duke, tamtiež).

Kto kontroluje politické nástroje

O veľkom vplyve židov v americkej administratíve a o vplyve židovských nátlakových skupín v politickej scéne USA, som tiež písal vo svojej knihe „Proč se vraždí v Izraeli" str. (128). Len slepý a hluchý alebo kompletný ignorant, môže spochybňovať fakt, že Židia majú rozsiahlu a vplyvnú moc na politiku USA a sú schopní manipulovať smerovanie jej politiky.

V nasledujúcich riadkoch potvrdíme tú skutočnosť z úst amerického autora, Davida Duka, ktorý dobre pozná pomery vo svojej krajine. Duke uvádza vo svojej knihe niekoľko zaujímavých citátov, ktoré jasne demonštrujú rozsah sionistického vplyvu v politickej oblasti USA.

Amerika už nemá vládu gójimov (nežidov), ale administratívu, v ktorej sú Židia plnými

partnermi na všetkých dôležitých stupňoch. Aspekty židovských náboženských zákonov v spojení s termínom „vláda gójimov“ by snád mali byť preverené, keďže tento termín je v USA zastaralý, (citát prevzatý z významných izraelských novín Maariv).

„Nikdy som nevidel prezidenta... a je mi jedno kto to je - ktorý by sa postavil (Židom). Vždy dostanú čo chcú. Izraelčania vždy vedia, čo sa deje. Keby americký ľud vedel, ako majú títo ľudia našu vládu v hrsti, povstal by v zbrani.“ (Admirál Thomas Moorer, bývalý predseda Náčelníkov štábov.)

„Užasnú kontrolu majú Židia nad médiami a zaplavili i kongres... Som znepokojený nad faktom, že židovský vplyv kompletne dominuje politickej scéne, čím je nemožné dostať kongres k niečomu, čo oni neschvália. Izraelské veľvyslanectvo prakticky diktuje kongresu cez vplyvných židovských ľudí v krajine.“ (Minister zahraničných vecí John Foster Dulles, február 1957, citovaný na strane 99 knihy Fallen Pillars od Donalda Neffa).

Duke hovorí: „V rozprávaní o židovskej moci vo vláde Spojených štátov preskočím teraz niekoľko rokov k udalosti, ktorú som videl v televízii na stanici CBS 15. apríla 1973. Senátor William Fulbright v relácii „Face the Nation“ v diskusii o amerických zásahoch na Strednom východe povedal: „**Izrael kontroluje senát Spojených štátov.**“

Duke pokračuje: „Od polovice 60-tych rokov som vedel o sionistických vplyvoch na americkú vládu dosť na to, aby som si uvedomil, že to, čo senátor povedal bola pravda. Bol som však šokovaný, že to povedal tak otvorene. Zaujímalo ma aký dopad bude mať takéto obvinenie na verejnosť. Vyslovil vlastne jedno z najťažších obvinení, aké kedy americký senátor vyjadril s neuveriteľnými následkami -že cudzia krajina kontrolovala najvyšší zákonodarný úrad v Spojených štátoch.“

„Keď som sa dozvedel o židovskej dominancii tlače a médií koncom 60-tych rokov, objavil som zároveň bohaté dôkazy o ich ohromnej politickej sile. Zistil som, že bola vlastne dvojstranná. Je zrejmé, že vďaka ich dominancii médií, **majú ohromný vplyv na voľby a verejné otázky.**

- Nielenže môžu ovplyvniť vnímanie verejnosti za alebo proti určitému kandidátovi alebo problému.
- Môžu vlastne rozhodnúť či sa o určitých problémoch bude diskutovať alebo nie.

Ďalší spôsob ako ovplyvňujú politiku je priamejší.

- Stali sa bezpochyby najmocnejšími hráčmi vo financovaní americkej kampane - ich podpora je **rozhodujúca** pre každého hlavného kandidáta.
- Tí, ktorí ich obštedrujú najväčšou oddanosťou a službou dostanú najväčšiu podporu.
- Zatiaľ čo menej ochotným sa ujde podpory podstatne menej.
- Spoluhráčov odmeňujú obrovskými odmenami a **politicky zneškodňujú tých, ktorí nespolupracujú.**

V 70-tych rokoch som čítal článok vo Wall Street Journal od Jamesa M. Perryho, ktorý sa volal: „Americkí Židia a Jimmy Carter.“ Napísal tam: „Pokiaľ ide o peniaze, Židia sú štedrí. Zamestnanec Bieleho domu pre National Democratic Committee pán Siegel odhadol, že asi 80 % veľkých darov pre stranu každý rok pochádza od Židov.“ Ďalší článok vo Wall Street Journal o financovaní otvorene priznáva, že väčšina peňazí demokratickej strany pochádza od židovských prispievateľov a tiež polovica dotácií pre stranu republikánsku pochádza z toho istého zdroja. Kampaňové príspevky sú ako kyslík, pre politický život nevyhnutné. Existuje niekto, kto by pochyboval, že za tieto peniaze si nekupujú vplyv? Keďže židovské peniaze a organizovaná židovská podpora je podstatná, židovskí radcovia a asistenti sa stali absolútne nevyhnutnými.“

„Krátko po Fulbrightovom vyhlásení o židovskej kontrole senátu, generál Goerge Brown s najvyššou možnou hodnosťou v armáde Spojených štátov, ktorý je zároveň predsedom Náčelníkov štábov hovoril na pôde Duke univerzity o židovskej kontrole americkej vlády, médií a ekonomiky takto:

„Izraelčania k nám prichádzajú po výzbroj. Tvrdíme, že kongres takýto program neschváli. A oni vravia, nebojte sa o kongres. My sa o kongres postaráme. Ide o kohosi z cudzej krajiny a

napriek tomu to dokážu. Vlastnia v našej krajine banky, noviny. Pozrite sa len, kde všade sú židovské peniaze."

Duke ďalej tvrdí, že „**Židia sa etnocentricky navzájom podporujú, až kým neovládnu väčšinu organizácií, do ktorých sa dostali.**" Toto platí i pre americkú vládu. Od úloh poradcov (Bernard Baruch a Louis Brandeis) prezidenta Woodrowa Wilsona, až ku kompletnej dominancii Clintonovej Národnej bezpečnostnej rady, židovská moc na prelome storočí nepretržite rastie.

„Moje prebudenie o židovskej moci nastalo v polovici 60-tych rokov, počas vládnutia Johnsona a Nixona. V Johnsonovej dobe som obzvlášť vedel o Wilburovi Cohenovi, ktorý bol ministrom zdravotníctva a vzdelávania a ktorý tvrdo tlačil rasovú integráciu a systém podpôr, v ktorom som pre Ameriku videl nevyhnutnú katastrofu. Vedel som tiež o sionistickom prívržencovi Waltovi Rostowi, ktorý bol jedným z hlavných poradcov pre zahraničné záležitosti prezidentovi Johnsonovi a tiež o americkom ambasádorovi v OSN Arthurovi Goldbergovi." (Duke, tamtiež).

„Napriek Nixonovým, vraj antisemitským názorom, ako boli odhalené aférou Watergate, obával sa ich moci a stále ich ukludňoval. Obklopil sa množstvom židovských poradcov a Židia boli členmi aj jeho kabinetu. Henry Kissinger menoval Jamesa Schlesingera ministrom obrany - kritická pozícia vo vzťahu k Izraelu. V ekonomike menoval Arthura Burnsa riaditeľom Centrálnej banky, Herberta Steina jeho ekonomickým poradcom, Laurence Silbwermana zástupcom generálneho prokurátora a Leonarda Gartmenta riaditeľom právneho koncilu a oddelenia občianskych práv v Bielom dome." (Duke, tamtiež)

„Sionisti pokryli všetky základne, ako to zvyčajne robia, zároveň však ovládali kľúčové pozície vo vnútorných kruhoch ostatných strán. Najbližší poradca Huberta Humpreya sa stal E. F. Berman a jeho 11 najväčších prispievateľov boli Židia. Vrcholný poradca Georgea McGoverna bol Frank Mankiewicz." (Duke, tamtiež)

„Po Nixonovej rezignácii si Gerald Ford podržal Henryho Kissingera a priniesol si tiež starého Stalinovho sympatizanta Edwarda Leviho ako generálneho prokurátora. Alana Greenspana menoval hlavným ekonomickým poradcom."

Jimmy Carter pokračoval v neproporcionálnej židovskej prezentácii menovaním Harolda Browna ako ministra obrany a pridáním „vyvolených" do Národnej bezpečnostnej rady a dôležitých ekonomických pozícií."

„Reagan a Bush sa pridali k židovskému útoku na americkú vládu menovaním ďalších Židov. Od skorých dní 20. storočia **židovská moc pravidelne rástla až do dnešnej, dych vyrážajúcej podoby.** Keď sa ich moc stávala silnejšou a zakorenenejšou, Židmi ovládané médiá považovali za potrebné čoraz menej vyvracať pred verejnosťou svoju moc, dokonca sa tým začali pýšiť, aby sa presvedčili, že žiaden gójim sa im neodváži postaviť." (Duke, tamtiež)

Duke uvádza ďalej, že veľké izraelské noviny Maariv uverejnili 22. septembra 1994 článok pod názvom „Židia, ktorí vedú Clintonov dvor", v ktorom sa chvália židovskou dominanciou Clintonových poradcov a jeho kabinetom. V článku citujú prominentného washingtonského rabína, ktorý tvrdí, že americká vláda už nie je vládou nežidov. Tvrdí:

„Amerika už nemá vládu gójimov, ale administratívu, v ktorej sú Židia plnými partnermi na všetkých dôležitých stupňoch. Aspekty židovských náboženských zákonov v spojení s termínom „vláda gójimov" by snád mali byť preverené, keďže tento termín je v USA zastaralý."

Článok sa chváli kompletnou dominanciou administratívy a opisuje mnohých vrcholných štátnych úradníkov okolo prezidenta ako „warm Jews", na ktorých sa môže Izrael vždy spoľahnúť. (Duke, tamtiež) Duke tvrdí, že v Národnej bezpečnostnej rade sú siedmi z jedenástich vrcholných ľudí Židia. Clinton ich naschvál umiestnil na najcitlivejšie križovatky americkej bezpečnosti a zahraničnej administratívy:

- Sandy Berger je zástupca predsedu rady;
- Martin Indyk je veľvyslancom pre Izrael a riaditeľom pre Stredný východ a Áziu;
- Dan Schifter je riaditeľom a poradcom prezidenta pre východnú Európu;
- Don Steinberg je riaditeľom a poradcom prezidenta pre Afriku;
- Richard Feinberg je riaditeľom a poradcom prezidenta pre Latinskú Ameriku;

- Stanley Ross je riaditeľom a poradcom pre Áziu.

Situácia nie je odlišná ani v prezidentskej kancelárii, ktorá je plná „warm Jews“ (oddaných židov): generálny prokurátor, Abner Mikve, prezidentov plánovač a manažér Ricky Seidman; podpredseda náčelníka štábu Phill Leida; ekonomický poradca Robert Rubin; mediálny riaditeľ David Heiser; riaditeľ štábu Alice Rubin; Elly Segall zodpovedný za dobrovoľníkov; Ira Mezina za zdravotný program. Dvaja členovia kabinetu - minister práce Robert Reich a Micky Cantor za medzinárodné obchodné zmluvy, sú tiež Židia. K nim sa pripája dlhý zoznam úradníkov na ministerstve správy, vedeného Denisom Rossom s mnohými nadriadenými a riaditeľmi štábov.

Bar Yosef začína článok poukázaním na „warm Jews“ (oddaných sionistov), ktorí sa každý deň stretávajú s najtajnejšími bezpečnostnými informáciami. Je zvláštne, prečo je izraelský špión Jonathan Pollard zavretý vo federálnom väzení, zatiaľ čo extrémny prívrženec Izraela ako Sandy Berger má denný prístup k najtajnejším dokumentom.

„Dokonca už v časoch mojich štúdií bolo zrejmé, že židovská loby mala ohromný vplyv na senát a Biely dom. Medzi politikmi existovala skutočná dichotómia medzi tým, čo vraveli a čo robili. (tamtiež)

„Primárne využitie židovskej moci vo Washingtone podporuje sionistické záujmy, ako napríklad proizraelskú pozíciu. Prezidentovi vrcholní poradcovia ako Sandy Berger a Leon Perth sú oddanými sionistami a majú Židov na kritických pozíciách ako napr. minister obrany - William Cohen, ministerka zahraničia — Madeleine Albrightová.

Keď Spojené štáty vedú rozhovory medzi Palestínčanmi a Izraelčanmi, Denis Roth je hlavným vyjednávačom. Denis Roth je oddaný sionista. Nemožno sa čudovať, že Palestínčania cítia, že nedostávajú fér jednanie, keď tzv. vyjednávači sú rovnako oddanými sionistami ako reprezentanti druhej, izraelskej strany. Pokrytectvo takto pokračuje donekonečna.

Sedemnásteho februára 1997 v článku Salon Magazine napísanom washingtonským spravodajcom Jonathanom Broderom, pisateľom pre *Jerusalem Report*, sa uvádza:

Washington: Po nedávnom odhalení židovských koreňov Madeleine Albrightovej, americká ministerka zahraničných vecí čelí novej hádanke: **Všetci jej vrcholní kandidáti na ministerstve zahraničia sú Židia.** Iróniu počtu expertov zahraničných vecí si rýchlo všimli. „Prešli sme dlhú cestu odo dňa, keď v tejto krajine zahraničný obchod a služby boli rezervované pre európsko-americkú elitu,“ povedal predchádzajúci poradca Národnej bezpečnostnej rady pre Stredný východ Richard Haass, ktorý teraz prednáša zahraničný obchod na inštitúte Brookings Institution.

- Keď Albrightová cestovala na Balkán, útočila na nemorálnosť Chorvátov, pretože nedovolili sa utečencom vrátiť.
- Avšak na Izrael, ktorý už desaťročia nedovolí návrat miliónom palestínskych utečencov podobné morálne požiadavky nevyslovuje.

David Duke vo svojej knihe uvádza prehľad židov a sionistov na kľúčových miestach v americkej vláde za vlády prezidenta Clintona. Uvedieme slovenský preklad pozícií u najdôležitejších:

Secretary of State, (ministerka zahraničia)

Madeleine Albright

Secretary of the Treasury, (minister financií)

Robert Rubin

Secretary of Defense, (minister obrany)

William Cohen

CIA chief, (riaditeľ CIA)

George Tenet

Head of National Security Council (riaditeľ výboru pre národnú bezpečnosť)

Samuel Berger

Secretary of Agriculture (minister hospodárstva)

Dan Glickman

Chairman of the federal Reserve Board (generálny riaditeľ národného fondu)

Alan Greenspan

Health Care Chief, (vedúci zdravotnej starostlivosti)
 Sandy Kristoff
Head Voice of America (riaditeľ hlasu Ameriky)
 Evelyn Lieberman
Under Secretary of State for Europe (Námestník ministra zahraničia pre Európu)
 Stuart Eisenstat
U. S. Trade Representative (USA obchodný zástupca)
 Charlene Barshefsky
Chief Aide to the first lady (vedúci pomocník prvej dámy)
 Susan Thomases
Heads National Economic Council (vedúci národného ekonomického výboru)
 Gene Sperling
Heads National Health Care Policy (vedúci politiky národnej zdravotnej starostlivosti)
 Ira Magaziner
Ass. Sec. of State for Congressional Affairs (asistent ministra zahraničia pre kongresové záležitosti)
 Wendy Sherman
On Board of Economic Council (člen rady ekonomického výboru)
 Alice Rivlin
On Board of Economic Council (detto)
 Janet Yellen
Presidential Advisor (prezidentov poradca)
 Rahm Emanuel
Council to the President
 Doug Sosnik
Deputy National Security Council (námestník výboru národnej obrany)
 Jim Steinberg
NSC Senior Director for Speechwriting
 Anthony Blinken
Drug Policy Coordinator
 Robert Weiner
Special Liaison to the Jewish Community
 Jay Footlik
Presidential Personal Chief (vedúci prezidentského štábu)
 Robert Nash
Presidential Attorney (prezidentov obhajca)
 Jane Sherburne
Asian Expert on Security Council
 Mark Perm
Communications Aide
 Robert Boorstine
Communications Aide
 Keith Boykin
Special Assistant to the President
 Jeff Eller
National Health Care Advisor
 Tom Epstein
National Security Council Member
 Jedith Feder
Asst. Sec. of Veteran Affairs
 Richard Feinberg
Deputy Head of Food and drug Adm.
 Herschel Gober

White House Council
Steve Kessler
Asst. Secretary of Education
Ron Klein
Director of Press Conferences
Margaret Hamburg
Director of St. Dept. Policy
Karen Alder
Member National Security Council
Samuel Lewis
Member National Security Council
Stanley Ross
Director of Peace Corps
Dan Schifter
Deputy Chief of Staff
Eli Segal
Dep. Director of Man. and Budget
Jack Lew
Under Secretary of State
James P. Rubin
Under Secretary of the Treasury
David Lipton
Special Council to the President
Lanny P. Breuer
Special Representative to NATO
Richard Holbrooke
Chief of Social Security
Kenneth Apfel
Special Advisor to the First lady
Sidney Blumenthal
Acting Solicitor General
Seth Waxman
Presidential Pollster
Mark Penn
Special Middle East Representative (zvláštny zástupca pre stredný východ)
Dennis Ross
General Counsel for the FBI
Howard Shapiro
Secretary of Management and Budget
Sally Katzen
Heads FBI Equal Opportunity Office
Kathleen Koch
Deputy Chief fo Staff
John Podesta
Vice Chairman of Federal Reserve Board (námetník prezidenta národného fondu)
Alan Blinder
Heads Council of Economic Advisors (vedúci výboru ekonomických poradcov)
Jane Yellen

Kto kontroluje ekonomické nástroje

Ktorákoľvek skupina prahnúca po moci si je vedomá toho, že ekonomická kontrola je rovnako dôležitá ako kontrola politická. David Duke vo svojej knihe opisuje rozsah židovskej kontroly v jeho krajine USA.

„Židovská kontrola v ekonomickej oblasti mojej krajiny je prakticky monolitická. Veľa z týchto pozícií sa samozrejme čas od času zmenia, ale ako je to možné vidieť v poslednom zo spisov Clintona, **Židia zastávajú nad'alej všetky najdôležitejšie ekonomické pozície.** Najsilnejšou z nich je riaditeľ Federal Reserve Board (centrálna banka) a je zaujímavé povšimnúť si, že Alan Greenspan ostal na tomto kriticky dôležitom poste v časoch vlády demokratov i republikánov." Duke ďalej menuje dôležité posty ktoré židia kontrolujú:

- Riaditeľ Federal Reserve Board — Alan Greenspan
- Zástupca riaditeľa — Alan Blinder
- Pokladník štátnej pokladnice — Robert Rubin a podzástupca David Lipton
- Národná ekonomická rada — Laura Tysonová a jej nový nástupca Gene Sperling
- Riaditeľ Rady ekonomických poradcov — Janet Yellenová, neskôr Jozeph Stiglitz
- Obchodný zástupca — Charlene Barshefsky

Duke tvrdí, že židia držia všetky tieto pozície a mnohé iné, včítane ministra práce, čo je pozícia s ohromným dopadom na obchod.

- Dokonca aj minister hospodárstva Dan Glickman je Žid bez akejkoľvek predchádzajúcej skúsenosti v pôdohospodárstve. Táto pozícia má ohromný dopad na obchodné produkty a produkty zahraničného obchodu.
- Robert Kessler zastáva funkciu riaditeľa Vládnej administratívy potraviny a liekov, ďalšej pozície s ohromným dopadom na obchod a priemysel.

„Sú Američania takí naivní, že sa domnievajú, že títo entocentrickí, kohézni ľudia obrovského bohatstva si nevymieňajú informácie a nespolupracujú s ich vlastnými ľuďmi za ich vlastné záujmy? V ekonomickej sfére majú znalosti vládnej politiky a prístup k iným privilegovaným vládnym informáciám hodnotu miliárd dolárov. S objavením týchto vecí som sa sám seba pýtal — majú títo židovskí magnáti príležitosť sledovať ich vlastné záujmy? Neznamena to fakt, že rovnakým spôsobom ako podporujú svoje záujmy v americkej proizraelskej politike, tak podporujú i svoje ekonomické záujmy? (Duke, tamtiež)

Duke tvrdí, že židovské záujmy idú ďaleko za Izrael a ekonomické záujmy. Vrcholní poradcovia prezidenta Spojených štátov ovplyvňujú každú oblasť amerického života od sociálnej starostlivosti až k daniam, imigrácii a právnemu systému. Predstavte si ich vplyv napríklad na menovania federálnych sudcov. V mojom okrese, ktorý má veľmi malú židovskú populáciu, Židia menovali tretinu federálnych sudcov. V najvyššom súde Spojených štátov sú momentálne dvaja Židia a siedmi nežidia. Židia majú často špecifické názory v oblasti občianskych práv, imigrácie, feminizmu, homosexuality, náboženskej viery, umenia, kontroly zbraní a mnohých ďalších oblastí amerického života. Stále sa tlačili a tlačia na pozície s veľkou mocou, veľkým vplyvom a dopadom na vládu, (tamtiež)

Nie sú to len vrcholní prezidentovi poradcovia, ktorí sú Židia; predseda štábu viceprezidenta Al Góra - Robert Klain je napr. tiež Žid. Môžeme teda povedať, že sú pripravení i v prípade prezidentovej smrti alebo odvolania. Snáď najodhaľujúcejším svedectvom o špeciálnom postavení Židov v Clintonovej vláde je neuveriteľný fakt, že Clinton oficiálne menoval pozíciu „Špeciálny zástupca pre židovskú komunitu". Funkcia Jaya Footlika je jedinečná, pretože pre žiadnu inú etnickú, rasovú alebo náboženskú skupinu „špeciálny zástupca" neexistuje. Neexistuje zástupca pre Írov, Nemcov, Talianov alebo pre kresťanov. Existuje však pre vyvolených a vzhľadom na ich neuveriteľnú moc je ľahké pochopiť prečo. Je to moc, ktorú si každý prezident Spojených štátov uvedomuje.

Čiastočný zoznam kľúčových vládných funkcií obsadených Židmi som uviedol v tejto kapitole. Tento zoznam v žiadnom prípade neukazuje ich celkovú silu. Kto vie koľko je byrokratov ako Madeleine Albrightová - Židov, ktorí čakajú, že im uveríme, že nie sú Židia, až kým nie sú zvolení do úradu.

Židia majú moc nielen vo vnútri vládnej byrokracie a diplomatického zboru, majú tiež neproporcionálnu moc v lobystických organizáciách, ktoré vládu najviac ovplyvňujú. Tri najsilnejšie organizácie pre zahraničné styky v senáte sú prosionistické organizácie a ich riaditelia sú Židia. Majú tiež veľký vplyv na mnohé nadácie a organizácie, ktoré majú opäť vplyv na politikov a vládu. Obsahujú skupiny ako *American Civil Liberties Union*, *American Medical Association*, *American Bar Association* a mnohé ďalšie. Ak k tomu pridáme silu tlače, televízie a rozhlasu, môžeme bez pochyb povedať, že Židmi ovládané médiá predstavujú najsilnejšiu vládnu lobu na svete.

Židovská moc v médiách a vládne narástla do takých rozmerov, že sa zdá nezraniteľnou. Po znovuzvolení prezidenta Clintona do úradu, noviny *Jewish Week* 24. januára 1997 oznamovali na stretnutí vo Washingtone, v „Jewish Community Center“ oslavu „židovského vedenia“. V článku sa hovorí:

Židovskí vodcovia by neboli takí odvážni v oslave židovskej politickej angažovanosti... Existovala obava, že priznanie židovských úspechov len posilní antisemitov...

Židia sa vo svojej akumulovanej moci cítia bezpeční... politicky sme vyšli z ulity... dostatočne istí, aby sme verejne oslavovali svoje úspechy... židovská komunita dosiahla v politike kritický bod, ktorý zaručuje, že výdobytky Clintonových rokov ostanú, bez ohľadu na to, kto bude v Bielom dome sídlieť. (Duke, tamtiež)

Duke potvrdzuje, že bez ohľadu na to, kto bude v Bielom dome, pýšia sa, že ich ohromnú moc to neoslabí. Snažia sa navodiť myšlienku, že nikto by sa ani nemal pokúšať stať sa prezidentom bez ich schválenia?

Ak by táto narážka bola vyslovená nežidmi, určite by bola považovaná za antisemitskú.

Jedným z najjasnejších ukazovateľov židovského vplyvu, je židovská reprezentácia v diplomatických službách. Duke nám predstaví neveriteľný zoznam židovských veľvyslancov (z roku 1997), ktorý neobsahuje množstvo židovských byrokratov a zástupcov, slúžiacich na nižších pozíciách:

Veľvyslanci a meno krajiny v ktorej USA reprezentujú:

Severná Amerika

Mexiko: Jeffrey Davidow

Kanada: Gordon Griffin

Kuba: Michael G. Kozak

Európa

Francúzsko: Felix Rohatyn

Belgicko: John-C.Kornblum

Nemecko: Alan J. Blinkin

Holandsko: Edward R. Elson

Nórsko: David B. Hermelin

Švédsko: Thomas L. Siebert

Poľsko: Daniel Fried

Maďarsko: Donald M. Blinken

Rumunsko: Alfred H. Moses

Bielorusko: Keneth S. Yalowitz

Švajčiarsko: Madeleine Kuninová

Ostatné krajiny

Turecko: Mare Grossman

Egypt: Daniel C. Kurtzner

Izrael: Martin Indyk

India: Frank Wisner

Nový Zéland: Josiah H. Beeman
Južná Afrika: James A. Joseph
Singapur: Timothy A. Chorba
Brazília: Melvyn Levitsky

- Americkí veľvyslanci našich troch najbližších susedov — Kanady, Mexika a Kuby sú Židia.
- Na Strednom východe sú veľvyslanci Židia pre Egypt i pre Izrael. (Duke, tamtiež)
- Židovská diplomatická hegemonia je rovnako pôsobivá v Európe. V dvoch najväčších krajinách vo Francúzsku a Nemecku máme židovských veľvyslancov. Nekončí to však tam, Židia sú veľvyslancami aj v Belgicku, Holandsku, Nórsku, Poľsku, Maďarsku, Rumunsku, Bielorusku a Švajčiarsku.
- Švajčiarsko bolo úspešne vydierané Edgarom Bronfmanovým Svetovým židovským kongresom za bankové účty z čias holokaustu. Americká židovská veľvyslankyňa vo Švajčiarsku Bronfamnovi značne pomohla. Noviny The New York Times zo 4. októbra 1997 oznamujú, že „...tvrdó prenasledovala Švajčiarov vo veci zlata pre tých, čo prežili holokaust." (Duke, tamtiež)

Tak ako sa úspešne stali vrcholnými poradcami prezidenta Spojených štátov, rovnako úspešne, tímovou prácou dosiahli obsadenie nižších pozícií. Ovládajú neproporcionálne značné množstvo funkcií a vplyvu v skupinách od sociálnych klubov až k odborom. Ich dominancia odborov je ironická prehliadka moci, pretože žiadna iná skupina v Spojených štátoch nemá menšiu dispozíciu k fyzickej práci. Takéto vodcovstvo vysvetľuje, prečo odboroví pracovníci často predali svoje prevažujúce európsko-americké členstvo podporovaním programov ako afirmatívne akcie a chabým odporom proti slobodnému obchodu a imigrácii. Ak sa raz dostanú do pozícií s veľkou mocou, neváhajú podporovať záujmy, ktoré sú v rozpore so všeobecným členstvom. (Duke, tamtiež)

Tak to bol hlas ďalšieho Američana, ktorý nám poctivo a podrobne opisoval ohromný a rozsiahly vplyv sionistov na dianie v USA.

Nech nás potom neprekvapuje fakt, že americká vojna voči Iraku bola objednaná v Izraeli a realizovaná židovskými pre Izrael nátlakovými skupinami v USA. Americký diplomatický veterán a historik Paul W. Schrouder hlási, že **pravá príčina vojny v Iraku je bezpečnosť Izraelu**. V tomto prípade, hovorí ďalej, je to unikátny prípad v histórii. Veľmoci obyčajne bojujú za svoje záujmy a je to prvý krát v histórii, keď veľmoc ide do vojny ako zástupca malého klienta, malého štátu. (Podľa rozsiahleho článku amerického univerzitného profesora histórie, Dr. Stephena Sniegoskího, vo švajčiarskych novinách „Current Contents" z 2003, číslo 1).

Prof. Dr. Siegoskí, vo svojom článku potvrdil, čo mnohým bolo od začiatku známe, že americká vojnová agresia voči Iraku bola naplánovaná na objednávku Izraela a realizovaná židovskými a sionistickými skupinami v americkej administratíve. Židovské a prosionistické neokonzervatívne skupiny **zneužili útoky 11. septembra a pod záštitou boja proti islamskému terorizmu** sa dohodli na jednom ciele a to obrániť záujmy Izraela. Izraelský komentátor Akiva Eldar nedávno hlásil, že Perle Faith (Perle je riaditeľ predstavenstva Národného bezpečného výboru Bushovej administratívy, je blízkym priateľom izraelského premiéra Sharona a bývalým pracovníkom izraelského výrobcu zbrane SOLTAM. Faith je asistent sekretára výboru pre národnú bezpečnosť USA v Bushovej administratíve) a ich kolegovia americkí stratégovia chodia po správnej línii medzi ich lojálnosti k americkej vláde a lojálnosti izraelským záujmom.

Na ilustráciu uvedieme mená židov na dôležitých postoch v Bushovej administratíve, hlavne čo sa týka bezpečnosti a obrany štátu:

- **Paul Dundes Wolfowitz** - Deputy Secretary, Department of Defense
- **Richard Perle** - Assistant Secretary of Defense for International Security Policy.
- **Ari Fleischer** - White House Press Secretary
- **Josh Bolten** - Deputy Chief of Staff
- **Ken Melman** - White House Political Director
- **Jay Lefkowitz** - Deputy Assistant to the President and Director of the Domestic Policy Council

- **David Frum - Speechwriter**
- **Brad Blakeman** - White House Director of Scheduling
- **Dov Zakheim** - Undersecretary of Defense (Controller)
- **Lewis Libby** - Chief of Staff to the Vice President
- **Adam Goldman** - White House Liaison to the Jewish Community
- **Chris Gersten** - Principal Deputy Assistant Secretary, Administration for Children and Families at HHS
- **Elliott Abrams** - Director of the National Security Councils Office for Democracy, Human Rights (!!!) and International Operations
- **Mark D. Weinberg** — Assistant Secretary of Housing and Urban Development for Public Affairs
- **Douglas Feith** - Under Secretary of Defense for Policy
- **Michael Chertoff**— Head of the Justice Department's criminal division
- **Daniel Kurtzer - Ambassador to Israel (!!!)**
- **Cliff Sobel** - Ambassador to the Netherlands
- **Stuart Bernstein** - Ambassador to Denmark
- **Nancy Brinker** - Ambassador to Hungary
- **Frank Lavin** -Ambassador to Singapore
- **Ron Weiser** - Ambassador to Slovakia
- **Mel Sembler** - Ambassador to **Italy**
- **Martin Silverstein** - Ambassador to Uruguay

Siegoskí hovorí, aby sme pochopili prečo izraelskí vedúci predstavitelia chcú vojnu v Iraku, musíme sa dôkladne pozrieť do histórie sionistického hnutia a jeho cieľov. **Izrael chce čisto židovský štát v celej Palestíne bez Arabov.**

Zmiznutie Arabov je jeden z hlavných gólov sionistického sna. Násilná deportácia **Arabov** a likvidácia palestínskych predákov je možná len v atmosfére vojny a keď oči sveta sú upreté na vojnu v **Iraku** a na boj proti takzvanému islamskému terorizmu. Izraelský mierový aktivista, Uri Avnery hovoril: „*Sharon už dávno mal plány na nové usporiadanie stredného východu. Nemám dôkazy, že Bushovia prevzali ten istý plán od Sharona, ale jednu vec viem, že štýl je ten istý*“. Taký istý plán bol štruktúrovaný v článku Odeda Yinona, ktorý bol uverejnený pod titulom „*Stratégia Izraela roku 1980*“ v denníku medzinárodnej sionistickej organizácie, „Kivunim“ z februára 1980. Článok žiada Izrael, aby sa zameral na rozpad a fragmentáciu arabského sveta na malé mozaické etnické útvary. Sharon dňa 24. Marca 1988 hlásil, že ak Palestínska intifáda pokračuje, bude Izrael musieť vyhlásiť arabským susedom vojnu. Sharon potvrdil, že vojnou nielen intifádu potlačí, ale vytvorí podmienky na zbavenie celej palestínskej populácie. Profesor Sigoskí, vo svojom článku tiež uvádza, že izraelský expert pre zahraničnú politiku Zehushafat Harkabi opisoval scenáre vojny slovami:

„*Izraelský zámer je vnútiť Pax Israelica na strednom východe, dominovať arabským krajinám a ostro s nimi zaobchádzať.*“ Harkabi si myslí, že Izrael nemá potrebnú silu na ten úkol. Úkol bol ponechaný USA, ako zástupca reprezentanta izraelských záujmov, tvrdí profesor Siegoskí.

Izraelské známe noviny HAARETZ z 5. apríla 2003, píše: „*Vojnu v Iraku vymyslelo 25 neokonzervatívnych intelektuálov, z ktorých väčšina sú Židia a ktorí tlačia prezidenta Busha k zmene smerovania dejín. Dvaja z nich, žurnalista William Kristol a Charles Krauthammer tvrdia, že je to možné. Ďalší však Thomas Friedman je skeptický (nie je členom)... (zoznam tvoria okrem iných, Richard Perle, Paul Wolfowitz, Douglas Feith, William Kristol, Eliot Abearms, Charles Krauthammer). Sú to ľudia, ktorí sa poznajú, podporujú a sú presvedčení, že politické myšlienky sú hlavnou hnacou silou dejín... Nejde už o akademické debaty, tvrdí väčšina z nich, sme zodpovední za to, čo sa deje. Tieto myšlienky, ktoré sú tvrdo pretláčané ovplyvňujú životy miliónov ľudí.*“

Haaretz píše ďalej, že: „Kristol je dobre vyzerajúci päťdesiatnik, strednej výšky. Posledných 18 mesiacov využíval svoju pozíciu šéfredaktora pravicového Weekly Standard a svojho postavenia ako jedného z vodcov neokonzervatívnych kruhov vo Washingtone na vojnu proti Saddámovi Husseinovi...“

Účelom vojny je vytvoriť nový svetový poriadok, nový Stredný východ...

Charles Krauthammer je sympatický, počerný a výrečný. Vo svojej priestrannej kancelárii na 19. ulici v severovýchodnom Washingtone sedí na čiernom koženom kresle... Amerika dosiahla bod, kedy nemá inú možnosť: musí na seba vziať zodpovednosť prebudovania arabského sveta. **Iracká vojna je** teda začiatkom obrovského historického experimentu, ktorého účelom je urobiť v arabskom svete to, čo v Nemecku a Japonsku po svetovej vojne. Je to ambiciózny experiment, priznáva Krauthammer, možno dokonca utopický, ale nie nerealistický."

Iracká nafta je tiež ďalším lákadlom k vojne proti Iraku. Izraelské noviny Haaretz z 1. apríla 2003 píše, že „Izraelský minister infraštruktúry Jozeph Paritzky požadoval ohodnotenie stavu starého plynovodu z Mosulu (v Iraku. ND) do Haify s možnosťou obnovy toku ropy v prípade priateľského povojnového režimu v Iraku. Paritzky vysvetlil včera Haaretzu, že oživenie plynovodu do Haify by Izraelu ušetrilo vysoké náklady dopravy ropy z Ruska. Je si istý, že na jeho nápad by Američania reagovali kladne, keďže plynovod by doniesol ropu priamo k Stredozemnému moru. Hana Bar-On, zástupca ministerstva zahraničia včera potvrdil, že Izrael viedol rozhovory v 80-tych rokoch ohľadne plánu iracko-jordánskeho ropovodu k prístavu Aqaba pri Červenom mori. Účastníkom týchto rozhovorov bol Donald Rumsfeld, vtedajší poradca prezidenta Reagana a súčasný minister obrany. (Rumsfeld bol tzv. neexekutívnym riaditeľom firmy ABB, veľkej európskej strojárnej firmy, ktorá sídli v Curychu, v dobe kedy získala kontrakt v hodnote 200 miliónov dolárov na konštrukciu a dodávku základných súčiastok pre jadrové reaktory pre Severnú Kóreu. Rumsfeld lobboval za tento kontrakt u svojich jastrabích priateľov v USA. V roku 2002 označil Rumsfeld Severnú Kóreu za teroristický štát, za súčasť „osy zla“, za štát, v ktorom musí dôjsť ku zmene režimu. Zo správnej rady firmy ABB odišiel do Bushovej vlády. (www.blisty.cz)

Haaretz ďalej píše, že Americká korporácia Bechtel bola určená na vybudovanie plynovodu. Podľa plánu, ktorý nakoniec neuspel mal Izrael dostať 100 miliónov dolárov ročne cez bývalého izraelského obchodníka Brucea Rappaporta za sľub, že sa nepostaví proti vybudovaniu nového plynovodu. V roku 1987 minister energií Moshe Shahal sa vraj myšlienkou pomoci exportovania irackej ropy cez Golanské výšiny do Haify zaoberal, jeho plán sa však neuskutočnil. **"Možno, že sa teraz po americkej invázii a okupovaní Iraku, izraelský sen uskutoční.**

Článok, ktorý vyšiel v amerických novinách (New York Daily News) 29. marca 2003, tiež jasne poukazuje na participáciu Izraela na vojne v Iraku:

„Od špionážneho satelitu krížiaceho nad hlavami až k špionážnym operáciám v západnom Iraku je Izrael silným americkým spojencom vo vojne proti irackému diktátorovi Sadámovi Husainovi. Je to predovšetkým tiché spojenectvo, pretože Bushova administratíva nechce propagovať izraelskú pomoc, obávajúc sa reakcií v arabskom svete — hlavne kľúčových spojencov ako Egypt, Jordánsko a Saudská Arábia. Za oponou je však Izrael na vojne plne zúčastnený. Ich sofistikované satelity Amos 4 pravidelne poskytujú informácie americkým tajným službám, a izraelskí agenti v Bagdade poskytujú extrémne citlivé tajné informácie, povedali zdroje Daily News. Izrael bol obzvlášť agresívny v púšťach západného Iraku, kde jeho komando Sayeret Matkal spolu s americkou koalíciou a austrálskymi špeciálnymi jednotkami sa zúčastňujú tajnej operácie, ktorej cieľom je nájsť odpaľovacie miesta rakiet Scud,“

Aby sme znovu potvrdili rozsah židovského vplyvu na americkú politiku a priamu účasť sionistov a izraelských predstaviteľov na vojnu proti Iraku, uvedieme nasledujúci článok ktorý napísal Eric Alterman, (www.thenation.com) z 21 apríla 2003. Alterman je americký žid a píše pravidelné rubriky do rôznych novín ako je Worth, Rolling stone, World policy Journal, The sundy express a iné. Vo svojom článku potvrdzuje dvojitú židovskú lojalitu a vraví o Bushových sionistických manipulátoroch, ktorí sú často označovaní za tzv. neokonzervatívnych jastrabov:

„Táto vojna vystavila Židov do svetla ako nikdy predtým. Sú to hlavne intelektuálni architekti -Paul Wolfowitz, Richard Perle a Douglas Feith - všetci sú **židovskými neokonzervatívcami**. Medzi týchto prominentných mediálnych slávnych vodcov, patria tiež William Kristol, Charles Krauthammer a Marty Peretz. Joe Lieberman, najviditeľnejší židovský vodca v krajine je najhorlivejším podporovateľom, idúc až tak ďaleko, že napomína svojho bývalého partnera a väčšinu svojej vlastnej strany.

Potom je tu problém s tým, že vraj Židia kontrolujú médiá. Zrejme nie je obzvlášť dôležité, že rodiny, ktoré vlastnia Times a Washington Post sú Židia, nepredstierajme ale, že to tak nie je aj v prípade židovských riaditeľov napríklad U. S. News and World Report a The New Republic. Mortimer Zuckerman je riaditeľom Conference of President of Major Jewish Organizations a Peretz je neoficiálny riaditeľ American Arab Defamation Committee. Ani jeden sa neštíti vypínať stránky svojich magazínov správami, ktoré sú pre Židov prospešné.

Na zhoršenie situácie mnohí zo zástancov tvrdej línie - „Likudisti“ — zdá sa, že sa správajú v súlade s tradičnými antisemitskými stereotypmi. Na radosť skutočných antisemitov vľavo i vpravo, myšlienka novej vojny na odstránenie Sadáma sa čiastočne zrodila na príkaz likudského politika Benjamina Netanyahua (bývalý izraelský premiér, ND) v dokumente, ktorý pre neho napísal Perle, Feith a ostatní v roku 1996. Niektorí, ako Perle zrejme videli príležitosť na zbohatnutie. Čo viac, mnohí z tých istých Židov sa pridali k Rumsfeldovi a Cheneymu v podceňovaní obtiažnosti vojny... ktorá by zasiahla nepriateľov Izraela.

Veril Perle skutočne, že Sadám padne pri prvom výstrele? Je Wolfowitz taký ignorant, že verí, že Iračania nás budú vítať ako „očakávaných osloboditeľov“?

Veľkou súčasťou vojny je konšpirácia o „židovskej vojne“ a mlčanlivosť na oboch stranách, o izraelskom a americko-židovskom vplyve na americkú zahraničnú politiku. Niekoľko pisateľov, najmä Stanley Hoffman, Robert Kaiser a Mickey Kaus spomenuli túto otázku opatrne. Avšak na stránkach Washington Post Lawrence Kaplan trvá na tom, že vyvolanie „hrozby duálnej lojality“ je „toxické“. Kaus správne poznamenal, že tabu duálnej lojality je „namierené na to, aby ľudia nekladli otázky Likudistom.“ A funguje to.

Moja vlastná duálna lojalita - priznávam to - mi bola vtlačaná rodičmi, starými rodičmi, mojou hebrejskou školou, rabínmi a to nespomínam izraelských detských vodcov a vysokoškolských predstaviteľov AIPAC. Bola to snáď jediná vec, s ktorou všetci súhlasili. Napriek tomu, táto lojalita Izraela ako primárny komponent americkej židovskej komunity - sa vždy vyučovala v kontexte holokaustu...“ Čie záujmy sú na prvom mieste Ameriky alebo Izraela?“... Likudisti si myslia, že zneškodnenie toľkých Arabov, koľko je to len možné je pre Izrael najlepšie, pretože „sila je jediná vec, ktorej títo ľudia rozumejú.“ (www.thenation.com)

Nedávno som poštou dostal kópiu knižky *„Protokoly sionských mudrců, pravda nebo podvrh?“*. Knižku vydala Votabia Olomouc a autorom je poliak Janusz Tazbir. Dozvedel som sa, že knižka bola tiež vydaná na Slovensku a vydalo ju Agress. Dozvedel som sa tiež, že knižka je v českej aj slovenskej republike zakázaná a na oboch vydavateľov bolo podané trestné oznámenie. Osobne neviem posúdiť či je knižka pravdivá alebo podvrh. Raz sa pýtali Henryho Forda pri príležitosti vydania jeho knihy, „International Jew“ (Medzinárodný žid), čo si myslí o protokoloch, sú pravdivé alebo podvrh ? Ford odpovedal:

„Treba, aby sme sa pozreli okolo seba a dozvieme sa odpoveď či sú protokoly pravdivé alebo podvrh.“ (citát môžete nájsť na web strane Amazon pod titulom „Henry Ford“) Citát nechám bez komentára, aby si každý mohol sám posúdiť, čo tým Ford myslel.

Freedman považuje podporu USA sionistickému koloniálnemu plánu v Palestíne za zločin a hovorí:

„Ten medzinárodný „zločin zločinov“ v dejinách, tá trestuhodná nepravosť, v ktorej tento národ hral tak dôležitú úlohu, bola v Palestíne spáchaná takmer výhradne v dôsledku zásahu Spojených štátov do situácie v záujme celosvetovej sionistickej organizácie, ktorá má ústredie v New Yorku. Zásah Spojených štátov v tejto situácii v prospech agresora, znázorňuje silu uplatňovanú pri domácej i zahraničnej politike tejto vlády prostredníctvom „mužských prostitútok“ nebojácne pôsobiacich v prospech sionistických sprisahancov. Je to najčernejšia stránka našich dejín.

Zodpovednosť za príčinu všetkého „nekresťanského“ a „antikresťanského“ môžeme bez výčitiek položiť pred prah kresťanského duchovenstva. Musia si priznať plnú vinu za ten neľudský a nekresťanský zločin, ktorý spáchali v mene kresťanskej „dobročinnosti“. Nedel'u za nedel'ou, z roka na rok hučalo kresťanské duchovenstvo do uší svojich 150 000 000 veriacich, ktorí chodia do kostola pravidelne, že ako kresťania musia považovať za svoju kresťanskú povinnosť podporovať sionistické sprisahanie na dobytie Palestíny. „Zasiali sme vietor“, teraz musíme „žať búrku.“

Týchto 150 000 000 kresťanov v Spojených štátoch bolo pod silným tlakom kresťanského duchovenstva, aby poskytli bezhraničnú podporu sionistickému programu pre takzvaných alebo samozvaných „Židov“ z východnej Európy, potomkov Chazarov, na „opätovný návrat do vlasti“ v Palestíne. Kresťanské duchovenstvo na svojich veriacich naliehalo, aby uznali takzvaných alebo samozvaných „Židov“ vo východnej Európe za „vyvolený národ“ Boží a Palestínu za ich „zasľúbenú zem“, ale pri tom dobre vedeli, čo robia. Môžete si byť istý, že to bol prípad chamtivosti, nie hlúposti.

Ako priamy výsledok činnosti „mužských prostitútok“ v prospech sionistického programu, a navzdory celému medzinárodnému právu a spravodlivosti, 150 000 000 kresťanov v Spojených štátoch (s niekoľkými výnimkami), požadovalo, aby Kongres Spojených štátov využil svoju prestíž a moc, diplomatickú, ekonomickú aj vojenskú, na garanciu úspešného výsledku sionistického programu dobytia Palestíny. Tak sa aj stalo a sionisti dobyli Palestínu. A my sme za to zodpovední.

Je to už ustálený a nepopierateľný historický fakt, že aktívna účasť Spojených štátov na dobytí Palestíny v záujme sionistov bolo rozhodujúcim faktorom pre dobytie Palestíny sionistami. *Je isté, že bez aktívnej účasti Spojených štátov v prospech sionistov by sa im nikdy nepodarilo dobyť Palestínu so zbraňou v ruke.* Dnešná Palestína by bola nezávislou, suverénnou krajinou, na čele s vládou založenou na právnych a zákonných normách. Toto však bolo zmarené miliónmi dolárov pre kresťanské „mužské prostitútky“, ktoré dostali od sionistov, hoci je to ťažké predstaviť si. (Facts are facts, tamtiež, str. 74-75)

AKÝ JE ŠTÁT IZRAEL? DEMOKRATICKÝ ALEBO TEOKRATICKÝ A RASISTICKÝ?

Izrael je pre niektorých kolískou demokracie na strednom východe a je obdivuhodným svojou ekonomickou prosperitou a vojenskou silou. Obyčajní veriaci kresťania sú od malička kŕmení mystickými informáciami o Izraeli a o židoch bohom vyvolených a o ich svätom práve na návrat do svätej zemi. Počúvajú o dobrom vyvolenom národe, ktorý bojuje proti zlým nepriateľom Arabom. Na druhej strane Izrael pre druhých je typickým vzorom totalitného fundamentalistického apartheidného koloniálneho štátu.

Izrael od prvých dní svojej existencie stojí pred dilemou ohľadom svojej identity. Napriek tomu, že sa hlási ako židovský štát a štát všetkých židov, žije v Izraeli viac ako milión Arabov, moslimov aj kresťania (oficiálna štatistika z roku 1997 uvádza, že počet izraelských Arabov je 1 074 200. Keď vezmeme do úvahy, že ich počet pri vzniku izraelského štátu roku 1949 bolo len 160 000, si vieme predstaviť rýchlosť rastu arabskej komunity v Izraeli). Tento fakt vytvára pred izraelským štátom veľmi komplikovanú dilemu a to: **Čo s tými arabmi?** A aký vzťah si vytvoriť s nimi? A aký postoj zaujať voči nim?

1. Ak sa má hlásiť k demokratickému pluralitnému systému, potom by musel dávať občanom arabskej národnosti, moslimom aj kresťanom plnoprávny status izraelského občana so všetkými právami, ktoré náležia židovsko-izraelskému občanovi. Týmto, ale by navždy skončil so sionistickým snom o zakladaní čisto židovského štátu v Palestíne a mimo nej.

Otázka znie, čo by v opačnom prípade mali urobiť s niekoľko miliónmi Arabov žijúcimi v samotnom Izraeli a v okupovanom palestínskom území. (V palestínskom okupovanom území žije vyše dvoch miliónov Arabov).

Všetky spôsoby ktoré Izrael použil na zastrašovanie Arabov, aby sami opustili svoje územie mali len limitovaný úspech. Násilné vyhodenie „transfer“ Arabov a očistenie územia od všetkých Arabov nenašlo zatiaľ u svojich priateľov veľký ohlas ani sám Izrael nenašiel pragmatický spôsob na realizáciu toho zámeru. Preto zostal Izrael uväznený vo svojom sne a navonok pred svetom sa ukázal ako demokratický štát, ale v skutočnosti je apartheidným, rasistickým štátom, kde izraelskí občania arabského pôvodu majú Status ďaleko nižšie pod úrovňou druhoradých občanov.

Hovoríme tu len o Araboch žijúcich v Izraeli a nosia izraelské občianstvo a nehovoríme o Araboch žijúcich v palestínskom okupovanom území, bez žiadneho občianskeho statusu. Druhoradých občanov v Izraeli tvoria aj sefardskí židia.

Izraelskí vodcovia z pragmatických dôvodov, pripúšťajú prítomnosť limitovaného počtu Arabov v Izraeli ale hlásia, že „Arabi sú v našej zemi len hostia. Ak chcú medzi nami žiť, dovolíme im to, ale ich práva majú len individuálnu povahu. Žiadni Arabi nebudú našu zem nazývať svojou vlasťou a seba národom na nej žijúcom.“ Trpezlivo čakajú na vhodnú svetovú politickú klímu, aby realizovali svoj sen „čisto židovský štát bez Arabov“.

2. Ďalšia dilema pred ktorou Izrael stojí je - *aké by malo byť politické smerovanie židovského štátu?* Teologický štát na základe Judaizmu a judistických zákonov, ktoré sú presne označené v „Halachah“ alebo demokratický sekulárny západného typu alebo dokonca sekulárny socialistický?

Napriek tomu, že Izrael nie je typickým teologickým štátom, nie je ani demokratickým štátom západného typu, ani socialistickým štátom, aj keď má z každého systému niektoré prvky. Nevidíme síce na hlavných vládnych postoch rabínov, ale Judaizmus a rabíni majú veľký vplyv na dianie židovského štátu a ten vplyv každý deň silnie.

- Izrael má politické strany, volený parlament ale nie je demokratickým aparátom západného typu.
- Občianstvo v Izraeli sa získa na základe potvrdenia o židovstve. Plnohodnotný občan je ten kto dokáže, že je židom aj po maminkinej strane.
- Aškenazi majú v Izraeli moc a sú na prvom mieste v rebríku spoločnosti. Jack Bernstein uvádza poradie v rozdeľovaní bytov v Izraeli: (Život amerického žida, tamtiež)
- Na prvom mieste majú prednosť aškenazovia, ktorí žili v Izraeli už viac rokov.

- Na druhom mieste sú aškenazovia z Európy, hlavne tí, ktorí sa oženili v Izraeli s aškenazskou židovkou.
- Tretia skupina aškenazi z USA a tiež hlavne tí, ktorí sa oženili v Izraeli s aškenazskou židovkou.
- Na štvrtom mieste sú sefardskí židia a úplne na konci poradia sú Arabi, moslimovia, kresťania alebo Druzovia.

Tento fakt potvrdil aj izraelský žurnalista a historik Tom Zev a hovorí, že prisťahovalci, Aškenazi dostanú byty ako náhle vstúpia do Izraela, ale sefardskí prisťahovalci sú ubytovaní dlhodobo v kempoch než dostanú byty. (The first israelis, New York, free press, 1986. str. 132-133) Bernstein, ktorý niekoľko rokov žil v Izraeli hovorí, že Aškenazi sú vždy na prvom mieste, potom sefardi a na konci sú Arabi, moslimovia alebo kresťania. Hovorí tiež, že aškenazi, ktorý sa ožení so Sefardom upadne do nemilosti Aškenazov, ktorí vládnu Izraelu. Rozprával ako bol diskriminovaný pretože sa oženil so sefardskou židovkou a ako bol raz násilne vyhodnený so svojou sefardskou ženou z kaviarne v aškenazskej štvrti. Bernstein opisuje Izrael ako „policajný a rasistický. Je to apartheid s tým rozdielom, že nie sú žiadne nápisy."

Sefardský izraelský novinár a publicista, Gadaa Giladi, vo svojej knihe: **„Izrael smeruje k vnútornému výbuchu"**, ktorá bola vydaná v arabčine roku 1988 (vyšla tiež v angličtine) opisuje Izrael ako militantný rasistický štát, kde vládnu aškenazi a dominujú všetky dôležité pozície v štáte. Podrobne opisuje v akých ťažkých podmienkach žijú sefardi v Izraeli, kde sa k nim aškenazi chovajú ako k druhoradým občanom.

Josef Massad tiež opisuje dominovanie aškenazských židov v izraelskej spoločnosti a potvrdil diskrimináciu voči sefardským židom, ktorí majú status druhoradého občana. (Zionismus internal others: Israel and the oriental jews, Journal of Palestine studies, vol. Xxv, No. 4, 1996, str. 21-43)

Nie je výnimkou čítať v izraelskej tlači volanie sefardských vodcov po zrovnoprávnení „farebných židov" („sefardi") s aškenazskými. Sefardi sa v poslednej dobe začali odštepovať od izraelských politických strán a vytvárať svoje sefardské strany, ktoré by hájili sefardské záujmy. Vyčítajú aškenazským politikom, že zneužívajú sefardov ako hlas k volebným urnám. Jedným z prejavov politického protestu a nespokojnosť sefardov s aškenazskou aroganciou je založenie strany Tami. Na začiatku Tami bola sefardská platforma v náboženskej strane Mefdal, a neskôr sa odrhla od Mefdal a založila samostatnú sefardskú stranu.

Tami mala medzi Sefardmi obrovskú popularitu a do svojich radov integrovala rôzne sefardské skupiny ako sú „čierni panteri" a Jizrael šeli (môj Izrael). Strana bola roku 1983 rôznymi intrigami Aškenazov, ktoré viedli k uväzneniu vodcu strany Marockého pôvodu Abu Hatzeira, fatálne oslabená čo viedlo k ďalším etnickým treniam medzi Sefardmi a Aškenazmi. Ďalšie sefardské odštiepenie prišlo od strany Agudy a malo za následok vytvorenie strany „Sas" (sefardskí strážcovia tóry) vedeným rabínom Josefnom Ovadjom. Rabín Ovadja pôvodom Iračan sa narodil v Bagdade roku 1920, kritizoval Aškenazi, že pestujú medzi sefardskými židmi pocit menejcennosti. Kritizoval napríklad izraelskú kinematografiu, ktorá ukazuje aškenazov ako gentlemanov a naopak sefardov ako lumpov, zlodejov a narkomanov.

Napriek tomu, že pohlavári sionistického hnutia boli vo väčšine sekulárni, ich ideológia sa zakladala na teologickom princípe. *Celá sionistická ideológia o právach židov na Palestínu sa zakladala na interpretácii biblického textu.* Teológia a v tomto prípade Judaizmus bol štítom, za ktorý sa schovali sionisti a zámienkou na realizáciu svojich koloniálnych zámerov.

Náboženská pravica v izraelskej politike bola po vzniku židovského štátu v roku 1948 na okraji politického spektra. Zlom sa stal roku 1977, keď sa po parlamentných voľbách dostal k moci koaličný pravicový blok Likud na čele s Menachemom Beginom. Bol to blok pravicovo-náboženských strán a hnutí. Úspech Likudu bol šok pre priateľov Izraela na západe, keď Izrael bol v tejto dobe spájaný s labouristickou sekulárnou stranou. Pozorovatelia na západe si mysleli, že je to náhodné a prechodné víťazstvo. Budúcnosť dokázala, že to nie je pravda. Dokázalo sa, že posun izraelskej spoločnosti do prava a dokonca do ultrapravicového náboženského smeru je skutočnosť, s ktorou sa musí počítať.

Trend k judaizácii izraelskej politiky a všetkých aspektov izraelskej spoločnosti sa koncom sedemdesiatych rokov rapídne posilnil. Zvýraznil sa príklon veľkej časti mladej generácie v Izraeli k duchovnej židovskej doktríne a k hodnotám Judaizmu. Nahlas volali po judaizácii izraelskej

spoločnosti a návratu k židovským hodnotám ako sú uvedené v Halacha. V Izraeli a v zahraničí sa rapídne posilnil „**židovský fundamentalizmus**“.

Program klasických náboženských strán ako je Mafdal, ktorá bola od roku 1948 klasickým koalíčným partnerom labouristických izraelských vlád, prestal byť pre radikálne skupiny a hlavne pre židovských usadlíkov zaujímavý.

Mladí v Izraeli sa od klasických sionistických a náboženských strán odštiepili a vytvorili svoje ultrapravicovo-náboženské strany a hnutia alebo sa k nim pridali. V roku 1971 americký ultrapravicový žid Kahan vytvoril stranu Kach. Radikáli (mladá garda) v strane Mafdal sa odštiepili a vytvorili stranu Gush emunim (Blok verných). Podobné ultrapravicové strany ako je Tcheja (obroda) 1979, Moraša (Dedičstvo) 1981, Chaive Kajan (Stále žije) 1989 a iné sa postupne objavili na izraelskej politickej scéne.

Všetky ultrapravicové strany a hnutia napriek zdanlivým rozdielom medzi nimi sú ideovo veľmi blízke a majú spoločnú rétoriku:

1. Posilňovanie židovského charakteru izraelskej spoločnosti a dodržiavanie zásad Judaizmu.
2. Konečným cieľom všetkých je založenie „veľkého Izraela“ ktorý má zahrnúť oblasti od Nílu po Eufrat. Vzdať sa akejkoľvek časti zeme „Izrael“ Arabom znamená rezignovať na svoje židovstvo.
3. Arabi sú v „Izraeli „dočasní hostia“ v židovskom štáte. Izraelská vláda je povinná robiť všetko na zmenu etnickej skladby obyvateľstva Izraela v prospech židov a vytvoriť status „hotových skutočností“.
4. Víťazstvo Izraela v roku 1967 a dobytie východného Jeruzalema bolo božím plánom a začiatkom mesiášovho veku a krok na ceste k vytvoreniu veľkého Izraela.

Duchovným otcom ultrapravicových náboženských strán a hnutí sa stal Cvi Jehuda Kuk. Je synom kontroverzného rabína Abraháma Kuka, narodil sa v Litve a v roku 1904 sa s rodičmi presťahoval do Palestíny, kde sa jeho otec stal prvým vrchným rabínom pre nábožensky orientovaných židov. Napriek tomu, že sa syn vyškoliť u svojho otca nebol dobrým znalcom Talmudu ako jeho otec. Do povedomia židov v Izraeli a mimo neho sa Kuk zapísal až počiatkom sedemdesiatych rokov, kedy sa jeho učenie stalo programovým rámcom židovského fundamentalizmu. Teoretický odkaz Kuka mladšieho je obsiahnuť skoro výhradne v antologických predhovoroch a aktuálnych komentároch k nim.

Podľa Kuka, víťazstvom Izraela vo vojne roku 1967 jednoznačne nastal mesiášsky vek. Napriek tomu, že sionisti sú bezbožní, Boh ich bez ich vedomia použil ako nástroj Božej vôle. Boh sám viedol víťaznú armádu a otvoril cestu k „návratu do zasľúbenej zeme“. Až vtedy sa židia skutočne vrátili do zeme, ktorú im Boh pre ich hriechnosť odobral. Návrat židov do „svätej zemi“ je spojený s príchodom mesiáša a vykúpením. Podľa Kuka armáda sekulárneho Izraela sa stala vykonávateľom Božieho zámeru. Kukovi stúpenci prehlásili rok 1967 za rok jedna v letopočte vykúpenia. Kuk volal židov, aby začali žiť v súlade so zmluvou, ktorú „vyvolený ľud“ uzavrel na Sinaji s Bohom.

Kuk sa tak stal v Izraeli a mimo neho populárnym zvlášť medzi ultraortodoxnými židmi v Izraeli a v zahraničí hlavne v USA. Kukovi stúpenci odmietajú všetko nežidovské a žiadajú židovskú kultúru implantovať do vnútra politicky angažovaného Judaizmu, ktorého cieľom je aktívne prispieť k nastoleniu mesiášskeho veku. Kuk zdôrazňoval autentické židovské hodnoty a ich mimoriadnu hodnotu v porovnaní s hodnotami iných civilizácií. *Podľa neho všetko, čo sa považuje za nežidovské, postráda akýkoľvek význam a legitimitu.*

V atmosfére posilnenia ultra ortodoxného Judaizmu sa tiež posilnila **pozícia radikálneho nacionalizmu** (Likud), ktorý poslúžil fundamentalistickej vízie mesiášskeho veku. Vzájomná podpora medzi sionistickým nacionalizmom a ultraortodoxným politicky angažovaným Judaizmom mala za následok víťazstvo Likudu pod vedením Sharona a porážku labouristickej strany v posledných izraelských voľbách a jej rapídne oslabenie v izraelskej spoločnosti. Rozdiel medzi sionistickým nacionalizmom a ultraortodoxným politickým Judaizmom v rámci izraelského pravicového spektra sa zmenšuje a stáva sa nečitateľným.

Pozorovatelia izraelského politického spektra zaznamenali pokračujúci trend v posilnení ultraortodoxného politického Judaizmu v izraelskej spoločnosti a oslabenie sekulárneho demokratického smerovania. Izrael podľa nich stojí **na rázcestí medzi demokratickým a**

teokratickým systémom (Zossi Klein Halevi, Democracy or Theocracy, The Jerusalem report, vol. VIII, No: 23. 19. 3. 1998, str. 22-26).

Demokratický systém je pluralistický a Izrael nechce upustiť od statusu židovského štátu. „Túžba po zakladaní demokratickej politickej štruktúry v Izraeli sa mala vyrovnáť s prijatým množstvom nežidovskej populácie v rámci politickej štruktúry štátu. Židovský štát sa má meniť neobmedzene na opravdivý demokratický štát, kde žiadny jednotlivec nemá mimoriadny status kvôli jeho náboženskému presvedčeniu alebo etnickému pôvodu. Inak moderný demokratický štát ustúpi v prospech židovského štátu." (Clivé Jones a Emma C. Murphy: Israel, challenge to identity, democracy and the state, Routledge, 11 New Fetter Lane, London. str. xxi preface)

Vývoj posledných rokov potvrdzuje, že Izrael smeruje druhou cestou a moderný demokratický štát nenávratne ustúpil v prospech židovského fundamentalistického štátu.

Spojené štáty americké ostro kritizujú islamský fundamentalizmus a považujú ho za ideologický zdroj terorizmu a pritom zatvárajú oči pred rastúcim židovským fundamentalizmom. Dokonca žiadajú od arabských a moslimských štátov, aby zmenili školské a študijné programy a odstránili výuku islamského náboženstva na školách, aby boli v súlade s demokratickými západnými princípmi. Na druhej strane kritiku židovského fundamentalizmu považujú za neprípustnú a antisemitskú. Málokto vie, že termín **fundamentalizmus** sa zrodil práve v USA a konkrétne pochádza od kresťanských amerických protestantov. Encyclopedia Britanica vo svojom vydaní z roku 1994, pod termínom fundamentalizmus drží len východzé pomenovanie americkej histórie a potom v indexe upozorňuje aj na islamskú variantu fundamentalizmu. Slovo **fundamentalizmus** sa rozšírilo ako označenie hnutia, ktoré na začiatku dvadsiateho storočia zavádzalo v protestantských cirkvách v USA na skoré očakávanie Kristovej tisícročnej ríše. Vychádzali z doslovného chápania biblického textu. Vyjadrili svoju doktrínu v brožúrach, ktoré vydali v rokoch 1909—1919 pod názvom „the fundamentals" a sami sa označili za fundamentalistov. Združili sa v organizáciách roku 1919 pod názvom „World's Christian fundamentals Association" a od roku 1920 pod názvom „National Federation Fundamentalists." Tvrdo hájili svoju pravdu a odmietli akýkoľvek dialóg a pluralitu, ako odmietli hľadanie pravdy na základe vedeckého poznávania. Profesor sociálnej etiky z Marburgu Stephan H Pfütner definuje fundamentalizmus ako „útek k radikalizmu, často spojením s násilím, spolu s odmietaním dostatočnej vnímavosti k realite., racionálne rozvíjanie slobody pre jednotlivca a spoločnosti." (prevzaté z: Ľuboš Kropáček, Islamský fundamentalizmus, Vyšehrad, Praha 1996, str. 14)

Náboženský fundamentalizmus pochádza zo svojvoľnej interpretácie náboženského textu. Židovskí a kresťanskí fundamentalisti sa opierajú o biblický text a moslimskí o text Koránu. Fundamentalista, žid, kresťan alebo moslim, sebe dáva exkluzívne právo na pravdu, právo súdiť a odsudzovať druhých a má negatívny postoj k tolerancii.

Kresťanský fundamentalizmus sa rozšíril a postupuje hlavne v USA a produkuje kresťanský sionizmus. **Ideológiu kresťanského sionizmu** môžeme niekoľkými slovami zhrnúť:

- Izraelský ľud uzavrel s Bohom zmluvu a z tejto zmluvy nie je úniku. Božská vôľa je, aby obrozený Izrael sa vrátil do svätej zeme, nastoliť nebeské kráľovstvo a vytvoriť tým predobraz Božského kráľovstva všetkého mieru.
- K naplneniu božieho plánu, je svätá úloha kresťanov pomáhať židom k návratu do svätej zemi a nie ich konvertovať na kresťanstvo.
- Vidí judaizmus, ako nástroj k udržovaniu židovského ľudu nažive, aby mohli splniť svoju historickú úlohu. Povinnosť kresťanov je podporiť židov v upevňovaní ich identity a ich snahu v naplnenie ich historickej úlohy.
- Kresťanskí sionisti sú proti akejkoľvek mierovej zmluve s Arabmi a prehlásili že, vzdať sa území, ktoré už Izrael získal vo vojne roku 1967, by znamenalo, že židia znovu odmietli Boha.

Holandský protestantský kazateľ Van der Hoven predseda a hovorca kresťanskej sionistickej organizácie zvanej „medzinárodné kresťanské veľvyslanectvo", ktoré sídli v Jeruzaleme vyhlásil, že židia nie sú ako iní ľudia, ktorí môžu robiť politické rozhodnutia podľa momentálnych potrieb. Židia majú historickú úlohu a sú bohom vyvolený národ a majú zodpovednosť voči ostatnému ľudstvu. Van Hoven žiadala od izraelskej vlády, aby počúvala boží hlas a nie hlas amerického ministra zahraničia,

ktorý Izrael núti k odovzdaniu zasľúbenej zemi Arabom.

Podľa toho všetkého, môžeme usúdiť, že židovský náboženský, politicky angažovaný fundamentalizmus a kresťanský fundamentalizmus sú veľmi úzko spájané. Obidva pochádzajú z jedného zdroja a majú ten istý politický cieľ, ktorý je skôr židovský a sionistický než kresťanský. Kresťania tak boli znovu sionistami podvedení.

Islamský fundamentalizmus, tak isto ako židovský, rozdeľuje svet na „my a tí druhí“. Židovský fundamentalizmus rozdeľuje svet na židov a tých druhých gojov.

- Islamský rozdeľuje svet na pravých moslimov a pohanov, na zem islamu a zem „alkufu“ pohanov.
- Podľa neho ani dnešné arabské a moslimské štáty nie sú praví moslimovia a treba proti nim bojovať. Žiadajú návrat k starým hodnotám a doktrínam islamu a obnoviť minulé veľkosť islamu.
- Islamský fundamentalizmus vyrástol z klímy bezprávia, nátlaku, chudoby a beznádeje. Židovský vyrástol z klímy sebachvály a pocitu nadradenosti a nedotknuteľnosti. Islamský fundamentalizmus produkuje Bin Ladin a jemu podobný. Židovský fundamentalizmus produkuje Kahana, Šamira, Menachema Begina, Šaron a im podobný.
- Všetci vychádzajú zo svojvoľnej interpretácie „božieho písma“ a všetci sú teroristi a zabijaci. Počet obetí Šamira, Begina, Šarona a spol. niekoľkokrát prevyšuje počet obetí Bin Ladina a spol. a sú tak isto hrozbou pre mier a bezpečnosť sveta, pretože majú v rukách najmodernejšie jadrové a chemické zbrane a bezhraničnú podporu USA.
- Bohužiaľ, pre Ameriku a jej priateľov len Bin Ladin a jemu podobní sú teroristi a hrozbou pre ľudstvo, ale Šamirovci, Beginovci a Šaronovci sú mierumilovní, a len sa bránia proti palestínskemu terorizmu.

ANTISEMITIZMUS: SIONISTICKÝ NÁSTROJ NA ZASTRAŠOVANIE PROTIVNÍKA

Centrum Wiesenthala ma obvinilo, že svojou knihou „Proč se vraždí v Izraeli" spochybňujem holokaust a šírim nenávisť voči židom, teda som antisemita.

Každý, kto čítal moju knihu vie, že to obvinenie sa nezakladá na pravde.

Holokaust som nespochybňoval ani nespochybňujem. Ja to nehovorím ako sebaobranu, z dôvodu, že „popieranie holokaustu" je v niektorých európskych krajinách, vrátane Slovenska, označené za zločin. Ja to hovorím, pretože sa priznávam, že nie som expertom na európsku históriu vrátane histórie druhej svetovej vojny. Na to sú iní ľudia, ktorí sa už dlhé roky venujú tejto problematike a budú sa jej ešte dlho venovať. História, a holokaust je časť tej histórie, je otvorená kniha a historici musia sa k nej vrátiť a znovu skúmať a žiadny zákaz nemôže tento proces zastaviť alebo obmedziť.

1. Holokaust sa stal v západnom svete a hlavne v Amerike tabu, ktorého sa málokto odváži dotknúť bez toho, aby seba nevystavil hrozbe obvinenia a perzekvovania.
2. **A vôbec, kritizovanie Židov, ich náboženstva alebo štátu Izrael je dnes považované v USA a iných západných štátoch za najhorší morálny zločin.**
3. Židia sú najnedotknuteľnejší z nedotknuteľných a ktokoľvek, kto sa o nich zmieni čo i len jediným negatívnym slovom, je hneď označený za antisemitu.
4. Otvorene a bez obáv môžete kritizovať islam a označiť ho ako reakčný a fundamentalistický a zdroj nenávisťi a terorizmu.
5. Môžete tiež kritizovať moslimov a označiť ich ako teroristov. Môžete kritizovať všetko a všetkých, ale nie židovstvo a židov, ani sionizmus a sionistov, napriek tomu že sionizmus bol raz OSN označený ako rasistická ideológia, inak budete označovaný za antisemitu.

Freedman nám rozpráva svoj názor o antisemitizme a hovorí:

„Antisemitizmus" je ďalšie slovo, ktoré by malo byť vyradené z anglického jazyka. „Antisemitizmus" dnes slúži iba jedinému účelu. Keď takzvaní alebo samozvaní „Židia" cítia, že je niekto proti ich cieľom, zdiskreditujú svoje obete používaním slova „antisemita" alebo „antisemitský" a to všetkými cestami a prostriedkami, ktoré majú vo svojej moci a pod kontrolou.

Môžem o tom hovoriť ako právoplatný odborník. Pretože takzvaní a samozvaní „Židia" neboli schopní vyvrátiť moje vyhlásenia ohľadom situácie v Palestíne v roku 1946 a použili milióny dolárov na to, aby moje meno pošpinili, nazývajú ma „antisemitom" s nádejou, že ma zdiskreditujú v očiach verejnosti, ktorá bola naozaj zaujatá tým, čo som jej chcel povedať.

Do roku 1946 som bol pre takzvaných a samozvaných „Židov" „malý svätec". Keď som však verejne nesúhlasil s ich sionistickými zámermi v Palestíne, urobili zo mňa „antisemitu č. 1". (Facts are Facts, tamtiež)

- Je hanebné, hovorí Freedman, pozorovať kresťanské duchovenstvo, ako preberá používanie slova „antisemitizmus". Mali by mať vlastný rozum.
- Vedia, že „antisemitizmus" vo význame, v akom sa dnes používa, je nezmyselným slovom. Vedia, že správne slovo je „Judeofobik".
- Výraz „antisemita" sa dnes spája výlučne s negatívnou konotáciou. Jeho antonymom je „Semita, ktorý sa v mysliach veriacich spája s Ježišom.
- Kresťania sú spolupáchateľmi pri ničení kresťanskej viery, lebo tolerujú túto negatívnu konotáciu slova „antisemita".

Bezpochyby vás to zarmucuje tak, ako to zarmucuje aj mňa, keď vidíte klesať morálnu úroveň nášho národa do ďalšej nesmiernej priepasti." (Facts are facts, str. 72)

David Ernest Duke vo svojej knihe (My awakening, vydalo: Free speech books, November, 15, 1998) píše v tretej kapitole pod názvom „Židovská otázka" (str. 217-293), že „ak raz človek dostane túto nálepku, bez ohľadu na to, či je pravdivá alebo nie, nič ho nevykúpi z toho, na čo sa masmédiá pozerajú ako na konečný hriech."

Nie som antisemita, hovorí Duke, a odmietam tento prívlastok. Musím sa však vyjadriť k tomu, čo

Henry Ford nazýval „svetovým najpálčivejším problémom“, k problému, ktorý je teraz kritický na prežitie nášho národa a jeho slobody.

Je takmer nemožné, ďalej hovorí, že v dnešnom, holokaustom presiaknutom svete čo i len povedať slovo žid bez pozdvihnutia emócií. Masmédiá západného sveta to umožnili neustálym a neúnavným pretriasaním holokaustu. Ako vraví renomovaný britský historik David Irving: „Holokaust sa hláskuje s veľkým H — stal sa obchodnou značkou.“

Holokaust prešiel od „vedľajšej dejinnej poznámky spomínanej pod čiarou do bodu, kde sa vojna stala dejinnou poznámkou holokaustu.“ (Duke, tamtiež)

V priebehu roka, Duke pokračuje, pred publikovaním tejto knihy, čo je viac než 50 rokov po vojne, lokálne noviny (lokálne je vlastne zlé označenie, keďže ich vlastní Newyorčan) The Times Picayune uverejnili tucty správ a článkov rozoberajúce rôzne aspekty holokaustu. V tom istom roku tie isté noviny takmer vôbec nespomenuli sovietske vojnové obete, kde zomrelo 20 až 40 miliónov ľudí a mali len jeden článok, ktorý spomínal kambodžské vyvraždenie viac než 3 miliónov ľudí. Ani jeden článok nespomínal vyvraždenie a úmrtie 30-tich až 40-tich miliónov ľudí v Číne.

Prezerajúc staré noviny som objavil, že v 90-tych rokoch bolo uverejnených aspoň 10-krát viac článkov o holokauste, než v 40-tych a 50-tych rokoch. Žiadna udalosť sa nestala viac spomínaná a opisovaná s takým odstupom času.

- Námet druhej svetovej vojny sa napríklad stal predmetom zobrazovania v oveľa väčších proporciách vo filmoch, televízii, dokumentárnych programoch, knihách a časopisoch v 50-tych rokoch ako v rokoch 90-tych. Nie však holokaust:
- Čím viac sa vzdiaľujeme od tejto udalosti, tým viac, nás ťaží expandovanie holokaustového priemyslu. (Duke, tamtiež). (*Môžete si tiež pozrieť knihu Normana G. Finkelsteina: The holocaust industry. Reflection on the exploitation of jewish suffering. Versa Books, November 2000, USA*)

Bola by to Heraklova úloha, hovorí Duke, len spočítať všetky, na holokaust orientované televízne príbehy, dokumentárne filmy a drámy, knihy, časopisy a články, filmy a hry. Denne nás bombardujú príbehy obetí holokaustu, ich príbuzných, tých, čo prežili, vojnových zločincov, holokaustom ovplyvnené umenie a literatúra, spomienky a memoriály. Vo Washingtone dnes stojí za niekoľko miliónov dolárov postavené múzeum holokaustu. Nachádza sa priamo na najsvätejšej americkej pôde, v americkom Pantheone - v Mail, neďaleko Smithsonian Inštitútu, financované nemalou časťou z našich daní. Zaujímavé je, že bolo vybudované dlho predtým, ako existovalo úsilie na postavenie pamätníka obetiam druhej svetovej vojny. Je to masívna, moderná verzia Izby hororov voskového múzea Madam Tussau. (Duke, tamtiež)

Holokaust, tvrdí Duke, nie je jedinou židovskou traumou nad ktorou musíme všetci smútiť, pretože sa denne pozeráme na bolestné historické príbehy a traumatické hollywoodske stvárnenia o prenasledovaní židov. Sú prenasledovaní Arabmi na východe, fašistami v Európe a dokonca aj Klanom v USA. Existuje doslova nevyčerpatelné množstvo kníh, článkov, filmov a hier o individuálnych Židoch, ktorí trpeli zlom antisemitov, (tamtiež)

Každý rok, Duke pokračuje, tisícky príbehov o inteligentných, vášnivých, nesebeckých, kreatívnych, morálnych a odvážnych židoch vypínajú dve stopy veľké obrazovky a 30 stôp veľké filmové plátna, noviny, časopisy a knihy, javiská, pódia, rozhlasové vlny a satelitné vysielania. Tisíce portrétov prenasledovaných židov ich zobrazujú ako nevinných a hrdinských, kým ich oponenti sú zobrazovaní ako stelesnené zlo. Žiadna iná skupina na svete nemá lepší styk s verejnosťou ako práve židia.

Či už je to faraónova armáda s mečmi prenasledujúca Hebrejcov alebo cár s antisemitskými kozákmi, Hitler a jeho muži SS, oblečení v čiernom, bezmenný palestínsky terorista pokúšajúci sa uniesť izraelské deti alebo intímny príbeh citlivého žida, s ktorým antisemitský obchodník zle zaobchádza - všetci sme videli tento stereotyp, kostnaté telá a zdieľali sme židovskú bolesť. Viem to z prvej ruky, pretože sa ma to už ako mladého hlboko dotklo. (Duke, tamtiež)

Môj prvotný dojem o židoch, Duke ďalej rozpráva, formovali recitáty holokaustu a biblické príbehy. Filmové klasiky Cecil B. DeMillesovej na základe desiatich príkazov ma viedli k zosobneniu súčasných židov s hrdinskými Izraelitami Starého zákona. Vytvoril som si k „vyvoleným“ hlbokú úctu.

Ako som teda prišiel od svojich raných názorov na židov k prívlastku od mocných židovských organizácií ako napr. ADL, „nebezpečný antisemita“?

Žiaden žid mi otvorene neublížil, antisemitizmu ma neučili ani rodičia ani priatelia a nevinil som ich ani za ukrižovanie Ježiša Krista. Napriek tomu, že odmietam byť označovaný ako antisemita, verím, ako iní ľudia, že židia si zaslúžia chválu za to čo dosiahli a nemali by teda byť imúnni voči kritike za svoje neúspechy. Jediným problémom v povojnovej, holokaustom presiaknutej Amerike je, že akákoľvek kritika židov je chápaná ako morálny ekvivalent masovej vraždy. (Duke, tamtiež)

- Ak niekto kritizuje židov alebo časť židovských dejín, netolerantný aspekt ich náboženstva alebo izraelské sionistické pozície, nevyhnutne mu prischne **nálepka antisemita**, čo je termín veľmi poškodzujúci a predpojatý.
- Ak však niekto hovorí o zlom zaobchádzaní s Indiánmi v amerických dejinách, nie je považovaný za antiameričana.
- Tí, ktorí vyjadria svoj údiv nad hrôzami španielskej inkvizície, nie sú označení ako antikresťania alebo antišpanieli. (Duke, tam tiež)

Tie isté médiá, ktoré zakazujú aj najmenšiu kritiku židov, sa nezdráhajú očierňovať a ponižovať iné skupiny. Bieli južania, Nemci, kresťania - týmto skupinám sa dostáva viac než dosť zosmiešňovania. Portrétovanie ošumelých, ignorantských, rasistických, nenávisťných, vražedných bielych južanov sa stalo stereotypom v hollywoodskych filmoch. Jednou z najlepšie predávaných kníh 90-tych rokov sa stala médiami propagovaná kniha *Hitler's Willing Executioners*, ktorá tvrdí, že nemeckí ľudia majú v sebe čosi zlé, čosi, čo ich všetkých robí vinnými za zločiny holokaustu. Naopak, kdekoľvek sú židia spomínaní ako skupina, je to vždy s tichou úctou. (Duke, tamtiež)

Významný učenec Noam Chomsky uviedol, že aj v otvorených demokratických spoločnostiach ako je americká, v ktorej nie sú formy hrubej ideologickej kontroly, stále je však prítomná verejná ortodoxia: súbor predpokladov a doktrín, ktoré sú zriedka, ak vôbec, spytované. (*Chomsky's introduction to Israel's Sacred Terrorism, by Livia Rokach (Belmont, Mass.: Association of Arab-American University Graduates, 1980.)*)

Najjasnejším príkladom takej ortodoxnej kontroly je zákaz akejkoľvek kritiky židov. Každý človek dnes vie, že kritika židov ako skupiny, židovskej kultúry, židovského správania alebo holokaustu znamená obvinenie z antisemitizmu alebo rasizmu. Médiami opatrne udržiavané tabu o kritizovaní židov je hlboko vryté v podvedomí väčšiny západoeurópanov a hlavne Američanov, čo priamo ovplyvňuje ich prijatie alebo odmietnutie kritiky židovských názorov a správania, bez ohľadu na pravdivosť alebo nepravdivosť takýchto tvrdení.

Čo je skutočným významom nálepky „antisemita“, ktorá sa vzťahuje na takúto kritiku?

Každému občanovi v skutočne demokratickom štáte je dovolené vyjadriť svoj názor a ovplyvniť rozhodnutia politických síl. Základným znakom demokracie je princíp, že rôzne sily a skupiny, ktoré ovplyvňujú sociálne, politické a ekonomické smerovanie krajiny podliehajú skúmaniu a kritike každého občana. Podľa historika Bernarda Bailyna, zásada, že „záchrana slobody spočíva na schopnosti ľudí udržať efektívne spôsoby kontroly nad tými, čo vládnu“ bola jedna z politických doktrín, na ktorých bola založená americká revolúcia. (*The Ideological Origins of the American Revolution Cambridge, Mass. : Belknap Press of Harvard University Press, 1967, str. 65.*)

Politická, sociálna a ekonomická moc musí byť kontrolovaná, ináč sa stane represívnou. Verejná kontrola a kritika je efektívny spôsob kontroly moci; každá imunita pred kontrolou sa rovná nekontrolovateľnej moci a diktatúre. Skutočne, prvý článok demokratickej ústavy garantuje - okrem iných foriem slobody prejavu - právo občanov preskúmať a verejne kritizovať rôzne sociálne a politické sily, ktoré ovplyvňujú osud národa, bez ohľadu na to, či kritika sa môže dotknúť, vládnej alebo mimovládnej mocnej skupiny alebo nie.

1. Akákoľvek skupina, inštitúcia, myšlienky; kultúrne hodnoty a iné, ktoré nejakým spôsobom ovplyvňujú politický, sociálny alebo ekonomický systém, zákony, kultúry a historický vývin národa podliehajú verejnej kritike občanov tohto národa.
2. Občania majú morálne a politické právo v demokratickom systéme, verejne analyzovať, debatovať a kritizovať sily, ktoré ovplyvňujú sociálnopolitické smerovanie národa a štátu.

3. Akákoľvek sila, ktorá potláča alebo umlčuje verejnú kritiku sociálnej, ekonomickej a politickej silnej skupiny v spoločnosti znamená obmedzovanie základného demokratického práva.

Sociálny, ekonomický a politický vplyv židov na americkej scéne je, ako sme už uviedli, nepopierateľný fakt. Židovský hlas je v amerických voľbách a pri unikátnom nezvyčajnom spôsobe volieb, významným faktorom. Podľa autora knihy „Židia a americká politika“, Stephena D. Isaaca, židovský volebný hlas je „určite dostatočným na to, aby bol rozhodujúci v tesných voľbách a ešte vplyvnejším keď zvažíme, že tieto hlasy tvoria zo všetkých štátov jednotný blok.“ (Jews and American Politics (Garden City, New York Doubleday & Co., 1974, str. 7).

Židia tvoria 2,5 až 3 % celej americkej populácie, ale ich prítomnosť na najdôležitejších postoch americkej politickej scény niekoľkokrát prevyšuje ich reálny populačný počet. Ohľadne židovského vplyvu v americkom kongrese a vládnej byrokracii, politický komentátor Wolf Blitzer napísal:

„Či v Pentagóne, na ministerstve, výzvednej službe, Bielom dome, Národnej bezpečnostnej rade, súdoch, FBI — nikde nie je nedostatok židov, ktorí pracujú na vrcholných a extrémne citlivých miestach.“ (Wolf Blitzer, *U. S. sends Jewish envoys to help deal with Israelis. Cleveland Jewish News, 27 June 1986*)

Židia sú hlavnými peňažnými prispievateľmi amerických politických strán. Zhruba 50% peňažných príspevkov demokratickej strany pochádza zo židovskej komunity. (Charlotte Sailkowski, „America's Israel Aid Budget Groins," *Christian Science Monitor, 30 November 1983, str. 5*).

Každý vie, že peniaze majú politický vplyv a existuje úzke spojenie medzi ekonomickými príspevkami politickej strany a politikou, ktorú takáto strana zastáva. Židovské príspevky demokratickej strane sú dostatočne veľké na to, aby zaistili ohromný židovský vplyv nad hlavnou časťou amerického politického systému. Slová demokratického stratéga potvrdzuje rozsah židovského vplyvu v Amerike:

„Ani len nedúfajte, že sa v národnej politike dostanete kdekoli bez židovských peňazí.“ (Paul Findley, *They Dare to Speak Out: People and Institutions Confront Israel's Lobby* (Westport, Conn.: Lawrence Hill & Co., 1985, str. 47).

Židia hrali a naďalej hrajú centrálnu úlohu v „neokonzervatívnom hnutí.“ (Rothman and Lichter, *Roots of Radicalism*, str. 105). Členmi neokonzervatívcov sú veľmi vplyvní a proizraelskí ľudia ako je sám minister obrany USA Rumsfeld. Izraelské loby je silným výsledkom americkej židovskej komunity. Jej politická moc a schopnosť ovplyvniť americkú zahraničnú politiku na Strednom východe v prospech Izraela bola jasne zdokumentovaná. (Môžete pozrieť následné publikácie: Findley, *They Dare To Speak Out*; 2- Cheryl Rubenberg, „The Middle East Lobbies," *Earl D. Huff, „A Study of a Successful Interest Group: The American Zionist Movement," Western Political Science Quarterly*, vol 25 (March 1972), Lee O'Brien, *American Jewish Organizations and Israel Washington, D. C. : Institute For Palestine Studies, 1986; Alfred M. Lilienthal, Sionizmus, české vydanie, vydalo Orbis, Praha, 1989. a iné.*

V minulej kapitole sme uviedli, že jedným z kľúčových nástrojov židovského vplyvu sú americké médiá a veľké vydavateľstvá. Ukázali nám rozsiahly vplyv židov v amerických médiách. Prenikavé židovské vlastníctvo najväčších mediálnych koncernov pokračuje i v súčasnosti.

1. Najväčšiu komerčnú sieť rádiostaní v dnešnej Amerike Universal Broadcasting vlastní Žid Howard Warshaw. (Edwin Black, „Owned by Jews, evangelical radio spreads Gospel" *Cleveland Jewish News, December 1985, str. 13.*)
2. Vplyvné široko distribuované noviny a periodiká ako napr. „The New York Times, Washington Post, St. Louis Post Dispatch, TV Guide, New Republic a mnoho iných vlastní Židia. (Alfred M. Lilienthal *The Zionist Connection II*, str. 219.)
3. Jedno z najväčších komunikačných impérií v USA - Newhouse je tiež v židovských rukách. Zahŕňa 21 novín, 5 časopisov, 6 televíznych staníc, 4 rádiové stanice a 20 televíznych káblových systémov. (Richard Siegel and Carl Rheins, *The Jewish Almanac*).
4. Hlavné televízne siete a riadia vlastní väčšinou Židia a všetky 3 komerčné siete vyrástli pod židovským vedením National Broadcasting Company, Columbia Broadcasting System a American Broadcasting System. (Stephen D. Isaacs, *Jews and American Politics*, str. 46.)

Židovský vplyv na kultúru vďaka svojmu mediálnemu vplyvu je schopný rozhodnúť — čo sa bude publikovať a čo nie a vnútiť svoje politické a kultúrne názory americkej verejnosti. Psychoanalytik Ernst Van den Haag v časopise *Jewish Mystique* uvádza: „Židia ako skupina a diaspora židovskej kultúry v Amerike tvoria značnú politickú a sociálnu silu v americkej spoločnosti“.

Prezident Amerického židovského kongresu Theodor Maana sa pýši židovskou mocou a hovorí: „My, Židia máme politickú moc a cítime svoju silu.“ (*Cynthia Dettelback, „Corning of Age“ 54th GA Theme, "Cleveland Jewish News, 22 November 1985, str. A4.*)

Z toho všetkého vidíme, že židia a hlavne sionisti majú značnú politickú, ekonomickú, kultúrnu a sociálnu moc v najmocnejšom štáte sveta USA a tým značný dopad na sociálny, politický a ekonomický život na celom svete.

Sionistická agresia v Palestíne a extrémne represívne metódy voči pôvodným obyvateľom Palestíny sú najlepším dôkazom nekálnych cieľov sionistov. Palestínčania sú podriadení na svojich vlastných územiach konfiškácii, diskriminácii, mučeniu a krutému zaobchádzaniu - zatýkaniu, deportáciám, mesiace dlhému administratívne zadržiavaniu bez súdu, kolektívnemu trestaniu, vyhadzovaniu do vzduchu celých obytných štvrtí, stanoveniu zákazu vychádzania pre celé mestá, vraždeniu a policajnému zabíjaniu, zneužívaní práv pôvodných obyvateľov na súkromie, kruté obmedzenia tlače, slobody slova, mierového zhromažďovania a hnutí, obmedzovanie akademických slobôd.

Podľa kongresmana Gerogeho Crocketta, ktorý navštívil Stredný východ v roku 1985, izraelská vojenská vláda na okupovaných územiach je: „*Vytríbený nástroj na utláčanie celého národa.*“ (*„Crockett Assails Repression of Patestinians, "Palestine Perspectives, Odober 1985, str. 12).*

Edward Dillon, znalec problémov spojených s otázkami Stredného východu zhrnul situáciu takto:

„*Palestínčania sa stali cudzincami vo svojej vlastnej krajine bez akéhokoľvek zdroja pomoci na dodržiavanie ľudských práv.*“ (*Review of Occupiers' Law: Israel and the West Bank, by Raja Shehadeh, in „The Making of a Non-Person, "The Link, vol 19, no. 2, (May-June), str. 14.*)

Najčastejšia rétorika Izraela spočíva na tvrdeniach, že je „obet“, že sa „bráni“ voči „teroristom“, že jeho útoky sú len „odvetnými akciami“. Svedkami podobných prehlásení môžeme byť denno-denne na stránkach tlače, na televíznych obrazovkách. **Nikto ale nespomína, že takzvané „palestínske samovražedné útoky“ sú zúfalou reakciou na katastrofálne neudržateľnú situáciu v okupovanej Palestíne.** Stačí len jeden krátky pohľad na prehľad správ z krátkej doby v Palestíne, aby sme videli -kto je obeť a kto terorista (prevzatý z www.pppravda.sk.spravy):

Február, 21, 2003 - **13 Palestínčanov** zahynulo v noci na stredu po tom, ako okolo 40 izraelských tankov sprevádzaných buldozérmi a útočnými helikoptérmi preniklo do mesta Gaza. Ide o najkrvavejší izraelský vpád do Gazy za ostatné tri týždne.

Február, 23, 2003 - **9 Palestínčanov** a 1 izraelský vojak prišli v nedeľu o život na rôznych miestach palestínskych okupovaných územiach. Izraelské tanky podporované bojovými helikoptérmi prenikli v nočných hodinách do oblasti mesta Bajt Hánún medzi Gazou a hranicami s Izraelom, kde s použitím dynamitu nadránom zbúrali 5 domov patriacich rodinám palestínskych radikálov. Pri následných stretoch s maskovanými ozbrojencami a strelbe do davu mladíkov, ktorí do vojakov hádzali kamene, prišli o život štyria Palestínčania a 28 ďalších sa zranilo. Pri neďalekom stanovišti pohraničnej stráže v tom istom čase objavili telá dvoch zabitých palestínskych pohraničníkov. Podľa americkej agentúry AP boli mŕtve telá pohraničníkov zohavené: mali dorezané tváre a vypichnuté oči.

Marec, 3, 2003 - **7 mŕtvych Palestínčanov** a 25 zranených pri preniknutí izraelských vojakov do dvoch utečeneckých táborov v pásme Gazy. „Okrem iného zastrelili 13 ročného chlapca...“ Akcie sa zúčastnilo 40 tankov, buldozéry, vrtuľníky Apache a ďalšia vojenská technika. „Podobnú akciu uskutočnili v noci na nedeľu v meste Chan Júnis“ — 2 Palestínčania mŕtvi a 40 zranených. Koľko zo zranených zomrelo sa v správe neuvádza.

Marec, 6, 2003, po izraelskom útoku, bolo **11 mŕtvych Palestínčanov** a 140 zranených. Izraelská novinárka Jenifer Lowenstein, opisuje tragédiu tábora v palestínskom meste Džinin takto:

„*Čo som videla v bývalom utečeneckom tábore Džanín bola tá najhoršia vec, akú som kedy vo svojom živote videla. Nikdy na to nezabudnem, na ľudí a ich príbehy, ktoré som počula, na zvuky a*

pachy, ktoré sprevádzali ničenie o akom som ani netušila, že je možné. Dnes poznám pach smrti a pociť, že stojíte na hromade, pod ktorou sú pochovaní ľudia, nerozpoznateľní a v mnohých prípadoch nedosiahnuteľní. Dnes viem aké je to, keď zbrane, munícia, diaľkové strely vybuchnú v ľudoch, ich obývacích izbách a kuchyniach."

„Počula som hlasné explózie po prvom dlhom únavnom dni v tábore a videla úbohú chatrč tábora miznúce v plameňoch — rodina ju opustila, pretože strela vystrelená z vojenského vrtuľníka Apache nevybuchla hneď po tom, čo prenikla cez strechu ich domu.

Pri zvyškoch táborovej nemocnice som spozorovala ako tím ľudí s maskami vyhrabával telá, pochované v provizórnych hrobách, keďže im nebolo dovolené pochovať ich správne počas obliehania. Priniesli ďalšie telá a položili ich na zem, potom nakládli do áut - telá ľudí (mužov, žien a detí), ktorí zomreli, keď sa na nich zrútili ich domy, ktorí boli sputaní a potom popravení alebo ktorých telá boli prejdené tankami ako „výstraha" pre ostatných obyvateľov tábora.

„Videla som mužov a ženy plačúc v náručí ich rodín a priateľov po tom, čo identifikovali ich ďalšieho syna, brata, otca alebo priateľa rozkladajúceho sa pod plastikovými prikrývkami, na ktoré teraz striekali dezinfekčné prostriedky na zakrytie zápachu.

Buldozéri preorávali ruiny tábora, odkrývajúce prikrývky, šaty, topánky, hračky, knihy, školské tašky, matrace, zničený nábytok a nerozpoznateľné fragmenty kedysi celých domovov. Žena túlajúca sa ruinami mi povedala, že nevie kde stál jej dom, ďalšia ma prosila, aby som povedala ľuďom, aby im dali chlieb a vodu, aby mohli prežiť - to je všetko, čo potrebovali. Chlieb a vodu. Prosím pomôžte.

V nemocnici Shifa, neďaleko mesta Džanín som sa spýtala, či im nechýba krv, kyslík a iné zdravotné potreby. Vedúci lekár mi povedal, že majú všetkého dostatok. Sanitkám a prvej pomoci, ktorá bola poslaná do tábora pozbierať mŕtvych a pomôcť raneným nebolo dovolené vojsť po dobu 12 dní.

V utečeneckom tábore Džanín žilo 13 000 ľudí. Dnes ich tam je 3000. Väčšina utiekla do dedín mimo tábora a nemajú sa kam vrátiť. Dnes ráno izraelské tanky zahájili strelbu na ľudí, ktorí sa chceli vrátiť do svojich domov, aby zistili, či po nich ešte niečo ostalo. Nie je im to dovolené. Stovky sú nezvestných a viac ako tisíc bolo zadržaných a vzatých do väzenia. Lekári, pracovníci OSN, pracovníci pre organizáciu na ochranu ľudských práv odhadujú, že izraelský útok zabil 300 až 600 ľudí.

Neverte, čo vám vraví CNN a BBC, ako aj ostatné západné agentúry. Spýtajte sa prečo nebolo zriadené vyšetrovanie, prečo je to nazývané humanitárna katastrofa a nie zločin proti ľudskosti, prečo EÚ nezaviedla proti Izraelu sankcie, prečo neexistovala okamžitá medzinárodná monitorovacia skupina, ktorá by bola do oblasti vyslaná, prečo izraelskí predstavitelia vravia reportérom, že „zahynulo iba 45 ľudí a všetci boli ozbrojenci"?

*Prečo sa nikto nespytuje na tieto tvrdenia, prečo sa nikto nevysloví, že Izrael podnikol tieto masívne operácie voči ľuďom, ktorí majú právo postaviť sa proti okupácii vlastnej krajiny. Ak vám netuhne krv v žilách, keď Bush nazýva Ariela Šarona „mužom mieru", potom jediné čo sa vám dostáva, **sú to len klamstvá masívnej mašinérie propagandy.** Američania, vy platíte za dehumanizáciu a ničenie celého národa.*

Džanín je len poslednou pripomienkou toho, kam až 54-ročná izraelská politika voči Palestínčanom môže viesť." <http://searchingjenin/>

Horeuvedený prehľad správ jasne ukazuje v akých zúfalých podmienkach žijú Palestínci vo svojej krajine pod okupáciou cudzej okupačnej židovskej moci.

Represálie a neľudské metódy voči palestínskym Arabom rukami izraelských židov sú jasným dôkazom, do akej miery môžu byť agresia a represálie sionistov neľudské a bezohľadné, a utrpenie židov v nemeckom holokauste nemôže byť ospravedlnením k tolerancii tejto politiky.

John Sack, americký žid poľského pôvodu píše vo svojej knihe „Oko za oko" 1993, preklad do češtiny Radovan Šimek, vydalo Votobia, Praha, 1997 ako židia po skončení druhej svetovej vojny v Poľsku vraždili Nemcov:

„Židia v roku 1945 pozabíjali veľké množstvo Nemcov: nie nacistov, nie Hitlerových zabijakov, ale nemeckých civilistov, nemeckých mužov, žien, detí, a batoliat, ich „zločinom" bolo len to, že sú Nemci. Vďaka židovskej nenávisti, akokoľvek bola pochopiteľná, Nemci stratili viac civilistov než v Drážďanoch, dokonca viac než Japonci v Hirošime, Američania v Pearl Harbore, Briti v bitke o Anglicko alebo židia samotní vo všetkých poľských pogromoch." (str. 6, 7). Holokaust bol, „avšak nič

sa nezmení na fakte, že Židia boli niekedy tak isto krutí ako ich osvietenčimské predobrazy." (str. 6)

Židia nechcú zabudnúť na holokaust a je to ich právo, a chcú tiež, aby sa celému svetu stále pripomínali hrôzy holokaustu a aby spomienka na holokaust bola stále živá. Ale spomienka na holokaust znamená, aby sme nedovolili niečo podobné opakovať nielen voči židom ale ani voči nikomu inému. Holokaust nedáva židom alebo sionistom žiadne právo, aby vyhubili alebo utláčali druhých. John Sack vo svojej knihe „Oko za oko“ uvádza rozhovor medzi Chaimom, jedným z vrahov Nemeckých civilistov v Poľsku a jeho synom, ktorý veľmi dobre vystihne situáciu:

„Chaim odišiel do Izraela a tam so svojou rodinou žil. Nenávidel Arabov, „mŕtvy Arab je dobrý Arab“ prehlasoval. V roku 1982, za izraelskej invázie do Libanonu, svojmu, vtedy tridsaťpäťročnému synovi povedal: „Tak teraz sme už vážne našli konečné riešenie pre Arabov.“

Syn odpovedal: „Otec uvedomuješ si čo hovoríš - konečné riešenie? To však Nemci pripravovali pre nás.“

Otec na to odpovedal: „Však som na Nemcov nezabudol.“

Syn na to hovoril: „Ba nie, zabudol si všetko. Stále prehlasujeme, že nikdy nezabudneme, ale keby sme nezabudli, nemohli by sme robiť to isté.“ Syn potom pokračuje, „*Hovoríme o sebe, že sme vyvolený národ, ale k čomu sme vyvolení? Aby sme utláčali druhých alebo aby sme ich učili, že už nikto nesmie páchať to, čoho sa nacisti dopúšťali na nás?*“

Fakt, že sionisti kontrolujú smerovanie americkej zahraničnej politiky hlavne na strednom východe bolo dostatočne zdokumentované. Každý, kto nevidí vplyv sionistov na americkú vládu a americkú politiku, ich schopnosť manipulovať americký politický systém v prospech ich politických zámerov, je slepý a hluchý, alebo zámerne nechce vidieť ani počuť, (tamtiež, str. 195)

1. Z toho všetkého vidíme, že židia a hlavne sionisti majú značnú politickú, ekonomickú, kultúrnu a sociálnu moc v najmocnejšom štáte sveta, USA a tým značný dopad na sociálny, politický a ekonomický život na celom svete.
2. Preto každý občan má právo kritizovať židovstvo a jeho sociálno-politickú mocenskú štruktúru v Amerike a v svojej krajine. Každý pokus o umlčanie tohto práva pod zámienkou, že kritika židov sa rovná rasizmu a antisemitizmu, je jasné porušenie demokratického práva občana.
3. „Antisemitská“ cenzúra, ktorá núti každého, kto sa kriticky vyjadrí k politickej moci židov alebo ku kultúrnemu vplyvu fundamentalistickej židovskej ideológii alebo k politike a ideológii sionizmu, k pocitom viny a zároveň ho vystavuje akejkolvek verejnej posmešnej nálepke rasista či antisemita je nelegitímna a nedemokratická.
4. Každá totalitná moc sa stavia proti akejkolvek kritike, ktorú považuje za hrozbu svojej moci alebo svojej ideológii.
5. Kritika židov, sionistov alebo samotné židovstvo ako ideológia by mala byť tolerovaná kvôli slobode prejavu, ktorú zaručila každá ústava demokratického systému. Tiež kvôli podstate demokratickej filozofie, na základe ktorej by malo byť možné kritizovať všetky aspekty sociálne a politickej moci každej skupiny, ktorá má vplyv na chod spoločnosti a židia nie sú výnimka.
6. Nie je to teda negatívna kritika židov a sionistov, ktorá je nemorálna. Presný opak je pravdou.
7. Nemorálna a nedemokratická je nálepka antisemitizmu, ktorá je hodená do tváre ktorejkoľvek kritike voči židovskej moci a vplyvu. Antisemitizmus je meč na zastrašovanie protivníka a štít na obranu sionistických politických zámerov.

ZÁVER

Na záver by som chcel upozorniť, že každý, kto číta túto knižku a myslí si o mne, že nenávidím židov, je na veľkom omyle. Priznám sa, že mám sto dôvodov ich nenávidieť, ale nie je tomu tak.

- Židia mi vzali to najcennejšie čo človek má, domov a vlasť a kvôli nim som sa stal utečencom a bezdomovcom.
- Vzali mi detstvo a detské sny, radosť z hrania s priateľmi s loptou, na schovávanku a šplhania po stromoch.
- Ukradli mi vôňu olivových stromov, citrónov, pomarančov, ktoré sme s otcom nasadili doma v Nábluse v našej záhrade.
- Zbúrali nám domy a skonfiškovali naše pozemky a na nich postavili domy pre cudzích ľudí, židov z Európy a z Ruska.
- Zavreli moju mladšiu sestru, keď ešte nemala šesťnásť rokov a mladšieho brata, keď ešte ani nezmaturoval a veľmi neľudsky ich mučili. Nasadili na bratovu hlavu igelitový sáčok, zavesili ho za nohy a nechali ho v zime niekoľko hodín pod studenou ľadovou vodou. Dodnes ho prenasledujú nočné mory a trpí fóbiou zo zadusenia.
- Zabili mi desiatky bratrancov, príbuzných a stovky priateľov a bezdôvodne a chladnokrvne zabili moju staršiu sestru.

Napriek tomu všetkému necítim voči židom nenávisť. **Mám veľa židovských priateľov, ktorých si cením a vážim.** Cením si tisíce židovských vedcov, doktorov, umelcov, hudobníkov, ktorí sa každodenne podieľajú na obohacovaní ľudského života. Veľmi si vážim a cením židov ako sú Alfred M. Lilienthal, Israel Shahak, J. Lebovič, Jack Bernstein, Gadaa Giladi, John Sack, Vietor Ostrovský, Normana G. Finkelstein, B. Freedman, N. Chomský a mnoho iných. Títo židia sa odvážili postaviť a povedať pravdu a tak čelili tlaku sionistov, ktorí zneužívajú radových židov v prospech svojich politických kalných cieľov. Títo poctiví židia došli k záveru, že cesta, ktorou dnešné organizované židovstvo smeruje, je ohromná strata a úpadok aj pre samotných židov.

Myslím, že je na čase, aby sa židia kriticky pozreli na svoju prastarú dogmu a prehodnotili fundamentalistické ortodoxné ideológie, ktoré stoja na šovinistickej výlučnosti a opovrhovaní druhými.

Je na čase, aby židia skoncovali so schizofrenickou identitou, dualistickou lojalitou a bojovali za integráciu a nepodporovali segregáciu.

Je na čase, aby skončili so sebachválou, že sú bohom vyvolení a výnimočný národ a prestali svet deliť na židov a gójav.

Je na čase, aby prestali hrať úlohu večnej obete a prijímali kritiku od druhých a nestavali sa do pozície nedotknuteľných.

Je na čase, aby kriticky prehodnotili niektoré učenia Talmudu, ktoré urážajú Ježiša Krista, kresťanskú vieru a považuje všetko čo nie je židovské za nehodnotné.

Je na čase, aby konečne otvorili oči a videli skutočnú podstatu sionizmu a dištancovali sa od sionistických koloniálnych záujmov v Palestíne a mimo nej.

Je na čase, aby razantne odsúdili izraelskú koloniálnu, agresívnu politiku na strednom východe a nútili ho k mierovému riešeniu konfliktu v prospech všetkých zainteresovaných.

Ďalej by som chcel upozorniť na jeden fakt, že všetky **informácie, ktoré sú uvedené v tejto publikácii boli prevzaté z amerických a anglických a hlavne židovských zdrojov.** Boli už najmenej jedenkrát publikované v USA a v Anglicku. Naši slovenskí vládni politici považujú USA za kolísku demokracie na svete. Naša slovenská vláda, ústami premiéra a iných, hlásila, že útok na USA je útokom na demokraciu. Publikácie, z ktorých som čerpal informácie, neboli ani v USA ani v Anglicku zakázané, ani oficiálnymi kruhmi označené za antisemitské, ani za zdroj nenávisti a rasizmu. Legálne sa predávali a ešte sa predávajú napriek protestom sionistov. Dúfam, že naše úrady a vládne kruhy budú tak demokratické a zhovievavé ako ich idol a vzor USA.

Článok 19 o všeobecnej deklarácii ľudských práv, ktorú prijalo a vyhlásilo valné zhromaždenie spojených národov 20. decembra 1948, znie:

„Každý má právo na slobodu presvedčenia a prejavu. Toto právo nepripúšťa, aby niekto trpel ujmu

pre svoje presvedčenie a zahrňuje právo vyhľadávať, prijímať a rozširovať informácie a myšlienky akýmkoľvek prostriedkami a bez ohľadu na hranice."

Ďalej rezolúcia o slobode informácii valného zhromaždenia z plenárnej schôdze z 19 decembra 1968 v bode 2 hovorí:

„Ciele slobody informácii môžu byť najlepšie dosiahnuteľné tak, že každý bude mať prístup k rôznym prameňom správ a názorov."

Ďalej listina základných práv a slobôd oddiel II, politické práva, článok 17 hovorí:

- Sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.
- Každý má právo vyjadriť svoje názory slovom, písmom, tiskom, obrazom, alebo iným spôsobom, aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať ideí a informácie bez ohľadu na hranice štátu.
- Cenzúra je neprípustná.

Tak ja ako slovenský občan a občan demokratického štátu som použil práva, ktoré mi zaručila slovenská ústava, deklarácia ľudských práv a listina základných práv na slobodu prejavu.

POUŽITÁ LITERATÚRA

- G. Gabrini:** History and ideology in ancient israel, 1986, transl. from ital. 1988, London
- Thomas Tompson:** The bible in history. How writers create a past. - čo v preklade znamená: „Ako spisovatelia tvorili minulosť“. Vydalo: Jonatan cape, London, r 1999, preklad do arabčiny, Adnan Hasan, vydal Kodmus, Damašek, rok, 2001,
- Keith w. Whitelam:** The invention of ancient Israel, The silencing of Palestinian history, arabský preklad, vydalo: Kadmos, Sýria
- Davies Philip:** House of David built on sand: The sin of the biblical maximizers, Biblical Archeology Review 20: 54-4. Tiež Davis Philip: In search of ancient Israel, Sheffield: JSOT)
- Jean Bottero:** Rodenie Boha - Biblia a historik, arabský preklad, Dar al-Hasad, Sýria, 1999
- Arthur Koestler:** Trinásť kmeň (The Thirteen Tribe), 1976
- Lilienthal:** „What price Izrael“ - Izrael za akú cenu, vydaná roku 1954, 23.
- Alfred M, Lilienthal:** Sionizmus, české vydanie, vydalo Orbis, Praha, 1989., The Zionist Connection II,
- Benjamin Freedman:** „Facts are facts“ vydalo: CPA Books, 10. 03. 1998, New York,)
- Nebel, A., Filon, D., Brinkman, B., et al.;** The Y Chromoyome Pool of jews as part of genetic landscape of the Middle East, American Journal of humangenetics, č. 69. rok, 2001, str. 1095-1112, prevzaté z knihy P. Bakalára, TABU v sociálnych vedách, Votobia, Praha, 2003).
- Jack Bernstein:** The life of an American Jew in Racist and Marxist Israel, vydalo Nootide press, Jún 1991, USA
- Jakut Alhamwi:** Múzam Al-Buldan, časť: 4,
- Al-Jaakubý:** Tarich Al-jaakuby
- B. Jonson:** História židovského ľudu, preklad do češtiny Viera Labérová, Praha, Rozmlovy, 1995).
- Israel Shahak:** Jewish History, Jewish Religion. Vydaná v angličtine v Londýne roku, 1994, vyd. Pluto Press.
- David Duke:** My awakening, „Moje prebudenie“, vydalo: Free speech books, November, 15, 1998, tretia kapitola pod názvom „Židovská otázka“, str. 217-293),
- Profesor histórie, Dr. Stephen Sniegoskí,** vo švajčiarskych novinách „Current Contents“ z 2003, číslo 1).
- Izraelské noviny HAARETZ** z 5. apríl 2003, Izraelské noviny Haaretz z 1. apríl 2003 píšu. (www.blistv.cz)
- Eric Alterman,** www.thenational.com) z 21. April. 20003.
- Tom Zev:** The first izraelis, New York, free press, 1986.
- Gadaa Giladi:** „Izrael sa smeruje k vnútornému výbuchu“ ktorá bola vydaná v arabčine roku 1988, vyšla tiež v angličtine.
- Josef Massad:** Zionismus internal others: Israel and the oriantal jews, Journal of palestine studies, vol. XXv, No. 4, 1996,
- Zossi Klein Halevi:** Democracy or Theocracy, The Jeruzalem report, vol, VIII, No: 23. 19. 3. 1998, str. 22-26.
- Clive Jones a Emma C. Murphy:** Israel, challenge to identity, democracy and the state, Routledge, 11 New Fetter Lane, London. str. xxi.
- Luboš Kropáček:** Islamský fundamentalizmus, Vyšehrad, Praha 1996
- Stephen D. Isaacs:** Jews and American Politics, Garden City, New York Doubleday & Čo., 1974
- Wolf Blitzer,** "U. S. sends Jewish envoys to help deal with Israelis Cleveland Jewish News, 27 June 1986
- Charlotte Sailkowski:** „America's Israel Aid Budget Grows,“ Christian Science Monitor, 30 November 1983.
- Paul Findley,** They Dare to Speak Out: People and Institutions Confront Ismel's Lobby Westport, Conn. : Lawrence Hill & Co., 1985.
- Rothman and Lichter:** Roots of Radicalism.
- Cheryl Rubenberg:** „The Middle East Lobbies,“

Earl D. Huff, „A Study of a Successful Interest Group: The American Zionist Movement," Western Political Science Quarterly, vol. 25. March 1972

Lee O'Brien: American Jewish Organizations and Israel, Washington, D. C. : Institute for Palestine Studies, 1986.

Edwin Black: Owned by Jews, evangelical radio spreads Gospet Cleveland Jewish News, December 1985,

Stephen D. Isaacs: Jews and American Politics, str. 46.

Cynthia Dettelback: „Corning of Age' 54th GA Theme," Cleveland Jewish News, 22. November 1985,

Crockett Assails: Repression of Palestinians, Palestine Perspectives, October 1985,

Edward Dillon: Review of Occupiers' Law: Israel and the West Bank, by Raja Shehadeh, in „The Making of a Non-Person, The Link, vol. 19, no. 2, (May-June).

Jenifer Lowenstein: <http://searchingjenin.com>

John Sack: „Oko za Oko", 1993, prekladal do češtiny Radovan Šimek, vydalo Votobia, Praha, 1997.

New York Daily News, z 29. marca 2003,

Antisemitizmus ako nástroj k zastrašovaniu a umlčaniu slobody prejavu

